

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

ปริญญา

ภาษาศาสตร์ประยุกต์

สาขา

ภาษาศาสตร์

ภาควิชา

เรื่อง การวิเคราะห์องค์ประกอบของคำลงท้ายภาษาไทย

A Componential Analysis of Final Particles in Thai

نامผู้วิจัย นางสาวรรมณ เพียรเสมอ

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หม่อมหลวง จรัลวิไล จรูญโรจน์, อ.ค.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์กิตติมา อินทร์มพรรย์, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การวิเคราะห์องค์ประกอบของคำลงท้ายภาษาไทย

A Componential Analysis of Final Particles in Thai

โดย

นางสาววรรณ เพียรเสมอ

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

พ.ศ. 2552

วรรณมน เพียรเสมอ 2552: การวิเคราะห์องค์ประกอบของคำลงท้ายภาษาไทย ปรินญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชา
ภาษาศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์หม่อมหลวง
จรัสวิไล จรุงโรจน์, อ.ด. 125 หน้า

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย
ภาษาไทย 2) เพื่อยืนยันผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทย ผู้วิจัยเก็บ
ข้อมูลโดยบันทึกบทสนทนาของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และมี
ถิ่นอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครเป็นเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย
ภาษาไทย โดยใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบและยืนยันผลวิเคราะห์องค์ประกอบทาง
ความหมายโดยใช้แบบสอบถามเพื่อทดสอบการยอมรับการใช้คำลงท้ายในสถานการณ์ต่างๆ จาก
กลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์บทสนทนาโดยใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบพบว่า มีคำลงท้าย
จำนวน 32 คำ ได้แก่ ไข่มัย/ไข่เปล่า เปล่า หรือ(1) หรือ(2) หรือ(3) มัย ครับ คะ ค่ะ สะ จ๊ะ จั๊ วะ ยะ
เวีย วะ ยะ นะ นะ(1) นะ(2) สิ ดิ เอะ ละ อะ ไง มั้ง เนอะ หรือก(1) หรือก(2) หรือก(3) แหะ
สามารถจำแนกออกจากกันด้วยมิติความแตกต่าง 17 มิติ คือ ชนิดของประโยค การแสดง
สถานภาพ การแสดงคำถาม การปฏิเสธ ความสุภาพ ความอ่อนโยน การคาดการณ์ของผู้พูด การ
คาดคะเน การมีส่วนร่วม ความขัดแย้ง เพศของผู้พูด ความแน่ใจ ภาษาปาก ความรำคาญ ข้อมูลใหม่
ความต้องการคำตอบ สถานการณ์เกิดตรงตามที่คาดการณ์ไว้

ผลการยืนยันผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยจาก
แบบสอบถามเพื่อทดสอบการยอมรับการใช้คำลงท้ายในสถานการณ์ต่างๆ จากกลุ่มตัวอย่าง
จำนวน 40 คนพบว่า ผู้วิจัยวิเคราะห์การใช้คำลงท้ายตรงกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

Wasamone Peansamer 2009: A Componential Analysis of Final Particles in Thai.
Master of Arts (Applied Linguistics), Major Field: Applied Linguistics, Department of
Linguistics. Thesis Advisor: Assistant Professor M.L. Jaralvilai Charunrochana, Ph.D.
125 pages.

The purposes of this study are 1) to analyze the semantic component of Thai final particles. 2) to verify the semantic components of Thai final particles. The data in this study is collected by recording forty-hour conversation in order to analyze the semantic components of final particle by method of componential analysis and collecting questionnaires from Thai informants in order to verify the semantic components of Thai final particles.

From the method of componential analysis, the result shows that there are thirty-two Thai final particles: chāj māj / chāj plāaw, plāaw, r̥h(1), r̥h(2), r̥h(3), māj, khráp, khá?, khâ?, há?, cá?, câ?, wá?, já?, wəj, wâ?, jâ?, nâ?, ná? (1), ná? (2), sǐ?, dǐ?, thə?, là?, ʔà?, ɲaj, mǎj, nə?, rəɔk(1), rəɔk(2), rəɔk(3) and læ? which are differentiated by seventeen dimensions of contrast: sentence types, status, question making, negation, politeness, gentleness, speaker's prediction, force, participation, conflict, gender, certainty, spoken language, annoyance, new information, needed of answer and something happened as expected.

From the method of using questionnaires, the result shows that the informants support all the components of final particles.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ล.จรัลวิไล จรุงโรจน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาเอาใจใส่ ให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นอันเป็น ประโยชน์ในการวิจัยในครั้งนี้ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งงานสำเร็จ

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. กิติมา อินทร์พรรษ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สำเนียงงาม ที่กรุณาให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น รวมทั้งคณาจารย์ทุกท่านในภาควิชาภาษาศาสตร์ที่ช่วยให้ความรู้และความ ช่วยเหลือด้วยดีเสมอมาตลอดจนจบการศึกษา

ท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณสมาชิกครอบครัวเพียรเสมออันประกอบไปด้วย คุณพ่อ ผู้ช่วย ศาสตราจารย์อัครเดช คุณแม่ อาจารย์สุภารัตน์ และพี่ชาย คุณพิชญ์ เพียรเสมอ ที่เป็นกำลังใจอันสำคัญ อย่างยิ่งให้กับผู้วิจัยเสมอมา รวมถึงขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆ ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือ เป็นอย่างดีต่อการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

วรรณมน เพียรเสมอ

เมษายน 2552

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(9)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
นิยามศัพท์	3
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	4
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาไทย	4
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาไทย	4
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาไทย	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาอื่นๆ	18
ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบ	20
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบ	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบ	22
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	24
การเก็บบันทึกคำลงท้ายภาษาไทยจากบทสนทนา	25
การวิเคราะห์หาคำลงท้ายภาษาไทยจากบทสนทนา	26
การวิเคราะห์มิติความแตกต่างและองค์ประกอบทางความหมาย	
ของคำลงท้ายภาษาไทยที่ได้จากบทสนทนา	28
ยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย	
ภาษาไทยด้วยแบบสอบถาม	28

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัย	32
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาไทย	
จากบทสนทนา	32
ผลการคัดเลือกคำลงท้ายที่ได้จากบทสนทนาโดยใช้เกณฑ์ต่างๆ	32
ผลการวิเคราะห์หัตถิความแตกต่างและอรรถลักษณะที่ใช้	
ในการจำแนกคำลงท้ายภาษาไทย	33
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาไทย	47
ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาไทยจาก	
แบบสอบถาม	69
ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย	
ภาษาไทยในแต่ละสถานการณ์	69
สรุปผลองค์ประกอบประกอบทางความหมายของคำลงท้าย	
ภาษาไทยจากแบบสอบถาม	105
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	108
สรุปผลการวิจัย	108
ข้อเสนอแนะ	112
 เอกสารและสิ่งอ้างอิง	 115
 ภาคผนวก	 117
 ประวัติการศึกษา และการทำงาน	 125

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ตัวอย่างการให้คะแนนแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง	30
2	ตัวอย่างการรวมคะแนนแบบสอบถามชุดที่ 1 จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน	30
3	เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินคะแนนการใช้คำลงท้ายในแต่ละสถานการณ์ ของกลุ่มตัวอย่าง	31
4	ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบคำลงท้ายภาษาไทยจากบทสนทนา	67
5	สถานการณ์ทดสอบบรรลัักษณ์ของคำลงท้าย ไข่ม้อย/ไขเป่ล่า	69
6	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ไข่ม้อย/ไขเป่ล่า ที่ได้จากบทสนทนา และแบบสอบถาม	70
7	สถานการณ์ทดสอบบรรลัักษณ์ของคำลงท้าย รีเป่ล่า	71
8	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย รีเป่ล่า ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	71
9	สถานการณ์ทดสอบบรรลัักษณ์ของคำลงท้าย ม้อย	72
10	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ม้อย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	72
11	สถานการณ์ทดสอบบรรลัักษณ์ของคำลงท้าย หรือ(1)	73

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
12	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย หรือ(1) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	73
13	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของค่าลงท้าย หรือ(2)	74
14	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย หรือ(2) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	74
15	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของค่าลงท้าย หรือ(3)	75
16	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย หรือ(3) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	75
17	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของค่าลงท้าย ครี	76
18	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย ครี ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	76
19	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของค่าลงท้าย คะ	77
20	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย คะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	77
21	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของค่าลงท้าย ค่ะ	78
22	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย ค่ะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	78
23	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของค่าลงท้าย สะ	79
24	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย สะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	79

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
25	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย จ๊ะ	80
26	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย จ๊ะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	81
27	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย จ๊ะ	81
28	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย จ๊ะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	82
29	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย วะ	82
30	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย วะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	83
31	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย ยะ	83
32	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ยะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	84
33	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย เว้ย	84
34	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย เว้ย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	85
35	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย วะ	86
36	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย วะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	86
37	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย ย่ะ	87

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
38	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย ยะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	87
39	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณะของค่าลงท้าย นะ	88
40	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย นะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	88
41	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณะของค่าลงท้าย นะ(1)	89
42	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย นะ(1) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	89
43	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณะของค่าลงท้าย นะ(2)	90
44	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย นะ(2) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	90
45	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณะของค่าลงท้าย ลี	91
46	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย ลี ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	92
47	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณะของค่าลงท้าย ดิ	92
48	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย ดิ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	93
49	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณะของค่าลงท้าย เอะ	93
50	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย เอะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	94

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
51	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย ละ	94
52	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ละ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	95
53	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย อะ	96
54	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย อะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	96
55	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย ใ	97
56	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ใ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	97
57	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย มั่ง	98
58	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย มั่ง ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	98
59	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย เนอะ	99
60	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย เนอะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	99
61	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย หรอก(1)	100
62	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย หรอก(1) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	100
63	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย หรอก(2)	101

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
64	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย หรอก(2) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	101
65	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของค่าลงท้าย หรอก(3)	102
66	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย หรอก(3) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	102
67	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของค่าลงท้าย แหละ	103
68	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย แหละ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม	103

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบคำลงท้ายภาษาไทยจากบทสนทนา	68
2	แสดงคะแนนรวมจากแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง	104

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้มนุษย์ได้สื่อสารถึงความรู้สึกนึกคิด ถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์จากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง การเลือกถ้อยคำที่เหมาะสมในการสื่อสารจะช่วยให้การสื่อสารนั้นสัมฤทธิ์ผลมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ ผู้รับสารจะเข้าใจจุดประสงค์ของผู้สื่อสารได้อย่างถ่องแท้แน่นอน

คำลงท้ายเป็นคำประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญในการใช้ภาษา แต่เมื่อตรวจสอบเอกสารจากหนังสือวิธีภาษา แบบเรียนภาษาไทยของกระทรวงศึกษาธิการสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั่วประเทศแล้วกลับพบว่าคำลงท้ายไม่ได้รับการจัดอยู่ในชนิดของคำในภาษาไทย ทั้งที่คำลงท้ายนี้สามารถใช้ในการถ่ายทอดความหมายและความรู้สึกบางอย่างของผู้พูดผู้ฟังได้ ดังที่ Bhamoraput (1972) กล่าวไว้ว่า คำลงท้ายสามารถแสดงความหนักแน่น แสดงการเน้น แสดงการสั่งหรือชักชวน แสดงการเฉพาะเจาะจง แสดงคำถาม แสดงสถานภาพ เป็นต้น ได้

คำลงท้ายมีความสำคัญไม่แพ้คำชนิดอื่นๆ แต่กลับถูกละเลยไปในแง่ของการอธิบายดังจะเห็นได้จากหนังสือแบบเรียนที่ไม่ได้มีการกล่าวถึง นอกจากนี้แล้วคนส่วนใหญ่ใช้ได้อย่างถูกต้องแต่ไม่สามารถอธิบายให้คนอื่นเข้าใจได้ ส่วนในแง่ของการใช้งานนั้น คำลงท้ายก็ยังมีการใช้งานในการสื่อสารในชีวิตประจำวันเหมือนกับคำชนิดอื่นๆ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องคำลงท้ายในภาษาไทย โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) ซึ่ง Nida (1979) ได้กล่าวไว้ว่าเป็นวิธีการวิเคราะห์และระบอบองค์ประกอบทางความหมายที่จำเป็นและเพียงพอของคำๆ หนึ่งให้แตกต่างจากคำอื่นๆ ในหมวดเดียวกัน เมื่อทำการวิเคราะห์แล้วก็จะได้ค่าอรรถลักษณะ (Semantic Features) แบบทวิลักษณ์ (Binary) ซึ่งจะบอกความหมายของคำลงท้ายที่นำมาวิเคราะห์ได้อย่างชัดเจนและสะดวกมากยิ่งขึ้น โดยการนำการวิเคราะห์องค์ประกอบมาใช้ในการวิเคราะห์นั้นมิใช่อะไรใหม่ ทำให้เข้าใจความหมายของ

คำได้อย่างเป็นระบบ รวมทั้งยังแสดงความแตกต่างทางความหมายของคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันอย่างชัดเจน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทย
2. เพื่อทดสอบองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายและการใช้คำลงท้ายภาษาไทย
2. เกิดองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับองค์ประกอบทางความหมายและการใช้คำลงท้ายซึ่งเกิดประโยชน์แก่ผู้ที่ต้องการศึกษาคำลงท้ายภาษาไทย
3. เป็นแนวทางในการศึกษาคำลงท้ายภาษาอื่นๆ ต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

1. ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้มาจากการบันทึกบทสนทนาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนไทย ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยมีถิ่นอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. คำลงท้ายที่นำมาเป็นข้อมูลในการศึกษาเป็นคำลงท้ายที่ใช้พูดในบทสนทนาในชีวิตประจำวันจากการบันทึกบทสนทนาของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 ชั่วโมง ไม่รวมคำลงท้ายที่ใช้พิเศษเฉพาะบุคคล เฉพาะเวลา เช่น บทสนทนากับพระภิกษุ บทสนทนาที่ใช้คำราชาศัพท์ และไม่ศึกษาคำลงท้ายในภาษาถิ่นด้วย
3. ผู้วิจัยศึกษาคำลงท้ายภาษาไทยที่ปรากฏเพียงคำเดียวเท่านั้น ไม่ศึกษาคำลงท้ายที่ปรากฏร่วมกันหรือซ้อนกันมากกว่า 1 คำขึ้นไป

4. ผู้วิจัยศึกษารูปหลักของคำลงท้ายภาษาไทยเท่านั้น ไม่ศึกษารูปแปรของคำลงท้าย

นิยามศัพท์

คำลงท้าย (Final Particles) หมายถึง คำต่างๆ ที่มีลักษณะดังนี้

1. คำลงท้ายเป็นคำที่ปรากฏอยู่ตำแหน่งท้ายสุดของประโยค
2. คำลงท้ายไม่สามารถจัดให้เป็นคำหลัก (content words) ได้ เช่น คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ เป็นต้น
3. คำลงท้ายเป็นคำที่ช่วยบอกเจตนาของผู้พูดให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น
4. คำลงท้ายอาจมีรูปซ้ำกับคำอื่นๆ ได้ แต่เมื่อทำหน้าที่เป็นคำลงท้ายแล้ว จะไม่มีความหมายประจำคำ
5. คำลงท้ายอาจมีรูปแปรที่มีความแตกต่างกันในเรื่องของเสียงสระ พยัญชนะหรือวรรณยุกต์ แต่ไม่ทำให้ความหมายหลักของคำลงท้ายนั้นเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

อรรถลักษณะ (Semantics Feature) หมายถึง ส่วนย่อยของความหมายของคำหนึ่งๆ โดยอรรถลักษณะนี้มี 2 ค่า (Binary Features) คือ + และ –

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการตรวจสอบเอกสารนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 3 หัวข้อ ดังนี้ 1) เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาไทย 2) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาอื่นๆ 3) ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาไทย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาไทย

นววรรณ พันธเมธา (2527: 72-79) เรียกคำลงท้ายว่าเป็นคำเสริม คือ เป็นคำที่เสริมเข้าไปในประโยคเพื่อบ่งเจตนาของผู้พูดว่าต้องการบอกเล่า สิ่ง ขอร้องหรือถาม ฯลฯ หรือบอกสถานภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังว่าเสมอกันหรือสนิทสนมกันหรือไม่ โดยแบ่งคำลงท้ายออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. คำบอกมาลา
 2. คำบอกการถาม
 3. คำบอกสถานภาพ
1. คำบอกมาลา

คำบอกมาลา เป็นคำลงท้ายที่มักใช้สื่อสารด้วยการพูด ทำให้น่าฟังยิ่งขึ้น ไม่ห้วนเกินไป รวมถึงยังช่วยบ่งเจตนาของผู้พูดที่ต้องการบอกเล่า สิ่ง ขอร้อง อ้อนวอน หรือถาม ฯลฯ และได้แสดงหน้าที่ของคำลงท้ายประเภทนี้ไว้ดังนี้

1.1 คำพ้อง “นะ” ประกอบด้วยคำลงท้าย 2 คำ คือ นะ นะ

1.1.1 นะ

ก. ใช้สั่งหรือบังคับหรือแนะนำหรือเชิญชวนแล้วแต่เน้นเสียง เช่น

- ไปเดี๋ยวนี้นะ (สั่ง)

- มาเที่ยวกันอีกนะ (เชิญชวน)

ข. ใช้เป็นเชิงขออนุญาต เช่น

- หนูไปเล่นนะแม่

ค. ใช้แสดงความเห็นและพูดเป็นเชิงเชื่อเชิญให้อีกฝ่ายแสดงความเห็นของตนเองบ้าง เช่น

- อากาศดีนะ

ง. ใช้บอกเล่าเพื่อให้ผู้ฟังปฏิบัติได้ถูกต้อง เช่น

- ฉันไม่ชอบเด็กพูดปดนะ

จ. ใช้ถามเมื่อเกิดความสงสัย อาจเป็นเพราะได้ยินไม่ชัดหรือไม่เชื่อหู อาจเป็นการถามซ้ำก็ได้ เช่น

- เธอจะคิดถึงฉันบ้างไหมนะ

ฉ. ใช้เมื่อรำพึงกับตัวเองหรือบ่นหรือแสดงความแปลกใจที่พบเหตุการณ์ที่ไม่เข้าใจ ไม่คาดฝัน เช่น

- ทำไมเขาไม่ตอบนะ

1.1.2 นะ

ก. ใช้กับประโยคที่มีสัมผัสเสียง (Tone) ไม่ถึงกับบังคับ ฟังไม่หนักแน่นเท่า นะ แต่มันแสดงถึงความรำคาญ เช่น

- อย่าแกล้งนะ

ข. ใช้ในการอธิบาย แสดงเหตุผลในการกระทำของตนหรือบุคคลอื่น มักแฝงความรู้สึกกระวนกระวายหรือรำคาญไว้ด้วย เช่น

- คนกำลังปวดหัวนะ เลิกพูดก่อนดีกว่า

ค. ใช้บอกเล่าหรือแสดงความคิดเห็นขัดแย้งกับความคิดของผู้ฟัง เช่น

- ฝนคงไม่ตกนะ ฟ้าออกจะใสแจ้ว

ง. ใช้เมื่อเกิดความสงสัย ไม่ใช่เมื่อต้องการถามซ้ำและไม่ใช่เมื่อรำพันกับตนเอง เช่น

- เขาไปไหนกันนะ

1.2 คำพวก “ซี” ประกอบด้วยคำลงท้าย “ลี ซี ซี้ ซี่ ซี้ ซี่” ยกตัวอย่างเช่น คำว่า “ลี” มีการใช้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก. ใช้สั่งแนะนำหรือชักชวน แฝงความหมายว่าเรื่องที่บอกให้ทำนั้นเป็นเรื่องที่ควรทำ ซึ่งผู้ฟังรู้ดีอยู่แล้วหรืออาจจะยังไม่วู้ คำสั่งอาจเป็นการสั่งให้ปฏิบัติหรือเลือกปฏิบัติ เช่น

- เปิดประตูลิ

ข. ใช้ตอบรับอีกฝ่ายหนึ่ง เน้นให้เห็นว่าเรื่องควรจะเป็นเช่นนั้น เช่น

ถาม : พรุ่งนี้คุณจะมาไหม

ตอบ : มาสิ

ค. ใช้แย้งอีกฝ่ายหนึ่ง เน้นให้ว่าเรื่องควรเป็นเช่นนั้น เช่น

แดง : คูตี ยายนุชต้องทำงานบ้านจนผอมไปตั้งเยอะ

ดำ : ผู้หญิงแต่งงานแล้วก็ต้องทำงานบ้านสิ

ง. ใช้คาดคะเน เช่น

- ข้างนอกน้ำคงท่วมสิ

จ. ใช้ในการกล่าวถึงสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นหรือสิ่งที่ตนเพิ่งคิดได้ มักใช้กับคำว่า แล้ว

เช่น

- ฝนตกแล้วสิ

1.3 คำพ้อง “ละ” ประกอบด้วยคำลงท้าย ละ ละ

1.3.1 ละ

ก. ใช้ในประโยคแจ้งให้ทราบ บอกเล่าสิ่งที่คิดว่าผู้ฟังยังไม่รู้ ไม่ใช่เป็น

ประโยคคำตอบ เช่น

- ถันไปละ พรุ่งนี้จะมาใหม่

1.3.2 ละ

ก. ใช้ในประโยคถามให้ตอบ โดยผู้พูดต้องการทราบคำตอบ เช่น

- เธอชนะ ช่วยเขาได้มั๊ยละ

ข. ใช้ในประโยคบอกให้ทำ มักเป็นการสั่งห้ามล่วงหน้าเหตุการณ์ยังไม่เกิดขึ้น เช่น

- เธออย่าไปไหนละ

1.4 คำพวก “เถอะ” ประกอบไปด้วยคำลงท้าย คือ เถอะ หรือ เถิด ใช้ในประโยคบอกให้ทำ บอกความหมายเชิงอนุญาตหรือชักชวน เช่น

นั่งเถอะ

ตื่นเถิดชาวไทย

1.5 คำพวก “หรือ” ประกอบด้วยคำลงท้าย หรือก ดอก

ก. ใช้ในประโยคแจ้งให้ทราบที่มีเนื้อความปฏิเสธ เช่น

- ฉันไม่สนใจเขานักดอก

ข. ใช้ในประโยคแจ้งให้ทราบที่มีเนื้อความรับรอง แสดงว่าผู้พูดต้องการจะกล่าวแย้งต่อไป เช่น

- เขาก็เก่งหรือก แต่ฉันไม่นับถือ

1.6 คำพวก “กระมัง” หรือ “มั๊ง” ใช้ในประโยคที่ผู้พูดแสดงการคาดคะเน เช่น

- แยกชอบคุณผู้

- เขาจะค้างคืนบนคอกกระมัง

1.7 คำพวก “นี้”

ก. ใช้ในประโยคถามให้ตอบ เช่น

- คนมาจากไหนกันนี้เต็มไปหมด

ข. ใช้ในประโยคแจ้งให้ทราบ มักใช้ในการโต้แย้งกับอีกฝ่ายหนึ่ง เช่น

- เขามาว่าฉันก่อนนี้

2. คำบอกการถาม

คำบอกการถามมี 2 คำ ได้แก่ คำว่า หรือ กับ ไหม ทั้งสองคำมีตำแหน่งอยู่ท้ายประโยค แต่ความหมายผิดกันและไม่สามารถใช้แทนกันได้ โดยคำลงท้าย “หรือ” ใช้เมื่อผู้ถามได้ทราบเรื่องราวมาบ้างแล้ว อาจจะเป็นเพราะมีผู้บอกเล่าหรือผู้ถามได้เห็นด้วยตนเองและต้องการถามเพื่อความแน่ใจหรือในบางกรณีก็ถามตามมารยาทสังคม ผู้ถามคาดว่าผู้ตอบจะตอบรับหรือบางทีก็ไม่ต้องการคำตอบ ส่วนคำลงท้าย “ไหม” ใช้เมื่อผู้ถามไม่ทราบเรื่องราวมาก่อน ผู้ถามถามเพราะต้องการคำตอบและไม่ได้คาดว่าจะการตอบจะเป็นการตอบรับหรือตอบปฏิเสธ

3. คำบอกสถานภาพ

คำบอกสถานภาพแสดง เพศ วัย ของผู้พูด ฐานะของผู้ฟัง และท่าทีของผู้พูดต่อผู้ฟัง โดยแบ่งคำลงท้ายไว้เป็นกลุ่ม ดังนี้

3.1 เพศของผู้พูด

ถ้าเป็นผู้หญิงจะใช้คำว่า ค่ะ ค่ะ จ๊ะ จ๊ะ ยะ ยะ เพคะ ฮะ ฮะ ผู้หญิงบางคนใช้คำว่า ะ หรือ โวย์ ด้วย

ถ้าผู้พูดเป็นชายจะใช้คำว่า ครับ ะ ะ โวย์ พระพุทธเจ้าข้า พะยะคะ ฮะ ผู้ชายบางคนใช้คำว่า จ๊ะ จ๊ะ กับผู้หญิงแสดงความสนิทสนมและเอ็นดู

3.2 เพศของผู้ฟัง

ถ้าผู้ฟังเป็นเด็กหญิง ผู้พูดแม้จะเป็นชายก็อาจใช้คำว่า ค่ะ ค่ะ จ๊ะ จ๊ะ

ถ้าผู้ฟังเป็นเด็กชาย ผู้พูดแม้จะเป็นหญิงก็อาจใช้คำว่า ครับ

3.3 วัยของผู้พูด

เด็กหญิงและเด็กสาวมักใช้คำว่า ฮะ ฮะ

เด็กชายและเด็กหนุ่มมักจะใช้ ฮะ

3.4 ฐานะของผู้ฟัง

ถ้าผู้ฟังเป็นเจ้านาย ผู้พูดที่เป็นหญิงใช้คำว่า เพคะ

ถ้าผู้ฟังเป็นเจ้านาย ผู้พูดเป็นชายใช้คำว่า พระพุทธเจ้าข้า พะยะคะ

3.5 ท่าทีของผู้พูดต่อผู้ฟัง

ถ้าผู้พูดไม่ยกย่องผู้ฟังซึ่งอาจจะเป็นเพราะความสนิทสนมหรือเป็นเพราะผู้ฟังมีฐานะต่ำกว่าผู้พูดอาจใช้คำว่า ะ โวย์ ซึ่งเป็นคำไม่สุภาพและมักใช้เฉพาะชาย

ถ้าผู้พูดยกย่องผู้ฟัง ผู้พูดที่เป็นหญิงใช้คำว่า ค่ะ ค่ะ ผู้พูดที่เป็นชายใช้คำว่า ครับ

อนึ่ง คำบอกสถานภาพมีใช้ 2 ชุด ชุดหนึ่งใช้ในประโยคถามให้ตอบและบอกให้ทำ ได้แก่
 ค่ะ ะ ยะ จ๊ะ อีกชุดหนึ่งใช้ในประโยคแจ้งให้ทราบ ได้แก่ แก่ จ๊ะ ยะ ค่ะ ะ สะ ส่วนคำ กรับ เพคะ
 พระพุทธเจ้าข้า (สำหรับเพศชาย) ใช้ได้ทั้งในประโยคแจ้งให้ทราบ ถามให้ตอบ และบอกให้ทำ

บรรจบ พันธุมธา (2523: 169-171) กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง “ลักษณะการใช้ภาษาไทย” ว่า
 คำลงท้ายคำอื่นๆ ที่ไม่ใช่กริยาช่วยเป็นคำลงท้ายประโยคหรือมาข้างท้ายกริยา เช่น

เออะ ใช้เป็นคำอนุญาตเชิงสั่ง เช่น กินเข้าไปเออะ ถึงหมดก็ไม่ว่า ใช้แสดงการชักชวน เชิญ
 ชวน เช่น มากินด้วยกันเออะ คำ เออะ เป็นคำจำเพาะใช้ในความหมายว่า ตกลง ถ้าเป็นเรื่องซื้อ
 ขายก็หมายความว่า ให้ผู้ซื้อ ชื้อไปได้ ถ้าเป็นเรื่องอื่นๆ เออะเป็นคำแสดงการรับรู้

เถิด ใช้ได้อย่างเดียวกับเออะ ถือเป็นคำเดียวกัน ต่างกันที่ตรงเอาเถิด อาจหมายถึงการเล่น
 อย่างหนึ่งของเด็กได้

นะ นะ น้า เออะนะ เออะนะ เออะน้า คำเหล่านี้ใช้ได้ทั้งเชิญชวนและชักชวน เช่น ออกไป
 นะ อย่างเข้ามานะ (คำสั่ง) ไปด้วยกันนะ ไปด้วยกันเออะนะ ไปด้วยกันน้า ไปน้า ออกไปน้า อ๋อยอยู่
 เลยน้า ไปเออะน้า (ชักชวน)

นะ บางทีก็ใช้ในการขออนุญาตหรือเพียงแต่บอกกล่าว เช่น ไปละนะ ขนมนี้นั้นจะกินนะ

นา ใช้เชิงปรารภ เช่น คนเรานี้นา บางทีเห็นผิดเป็นชอบ บางทีเสียงเปลี่ยนไปเป็น น้า (เสียง
 สูงกว่า น้า)

ละ ละ อจกร่อนเสียงจาก แล้ว หรือ เล่า ละกร่อนจากแล้ว ก็แสดงความหมายอย่างแล้ว
 เช่น เอาละ (เอาแล้ว พอแล้ว หรือเสร็จเรื่องเวลาเล่นเอาเถิด เมื่อพร้อมให้เพื่อนไล่จับแล้ว) ส่วน ละ
 กร่อนจาก เล่า ก็แสดงความหมายเหมือนเล่า เป็นการลงท้ายคำนามให้ฟังดีขึ้น ไม่ห้วน แต่มักใช้
 จำเพาะคนสนิท เช่น ไปไหมเล่า ไปไหมละ เป็นไรไปเล่า เป็นไรไปละ ใครไปบ้างเล่า ใครไปบ้าง
 ละ บางทีใช้ในความประชด เช่น ดินี่เล่า ดินี่ละ บางทีใช้ในความห้าม เช่น อย่าเข้ามาละ

ละ ที่ไม่ได้ใช้แสดงความดังที่กล่าวมาแล้ว แต่ใช้เพื่อแสดงการบอกกล่าวเช่นเดียวกับ นะ เช่น กินละ ไปละ บางทีก็ใช้ นะ ประกอบด้วย เช่น ไปละนะ กินละนะ

ชี ชี ชินะ ใช้ได้หลายความหมาย เช่น ใช้เป็นเชิงอนุญาตหรือคำสั่งอย่างไม่เด็ดขาด บางทีเหมือนเป็นการซ้ำชี เช่น ไปชี ไปชี (เสียงจริงๆ ไม่สั้นเท่า ชี แต่ไม่ยาวเท่า ชี เสียงยาว 1.5 มาตรา บางทีเป็น ชี) ใช้เวลาตอบรับเมื่อถูกถามเช่น ไปไหม - ไปชี, ใช่ไหม - ใช่ชี ไม่ใช่พูด ใช่ชี ขึ้นมา โดยไม่มีการถาม คำว่า ชี ไม่ใช่ลงท้ายคำปฏิเสธ มีแต่ ไม่รู้ชี ใช้แสดงความไม่แน่ใจ แต่ก็ไม่ใช่ว่า จะไม่รู้เสียเลย

ชินะ ใช้กับการรับหนักแน่นกว่า ชี เช่น เธอต้องไปนะ ก็ไปชินะ บอกไว้แล้ว

หрок ดอก ปัจจุบันไม่ใช่ ดอก ใช้เน้นความทั้งบอกเล่าและคำถาม เช่น ดอกไม้นี้ไม่สวย หрок หรือ ไม่สวยหрок หรือ สวยหрок แต่ไม่หอม เธอเองหрокหรือ นึกว่าใครอื่น ฉันเองหрок ไม่ใช่ใครที่ไหน

หрок ใช้เน้นความขัดแย้ง คือ คิดไปอย่างหนึ่ง ที่จริงเป็นอีกอย่างหนึ่ง

วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2525: 61-63) กล่าวไว้ในหนังสือ “โครงสร้างภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์” ไว้ว่า หมวดคำลงท้าย คือ คำที่ปรากฏตำแหน่งท้ายสุดของประโยค หรืออาจปรากฏในตำแหน่งส่วนท้าย ของประโยคและมีลักษณะพิเศษดังต่อไปนี้

ก. แต่ละคำอาจมีหลายรูป โดยอาจจะต่างกันในเรื่องของเสียงวรรณยุกต์ ความสั้นยาวของสระ เรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียวหรือทั้งสองเรื่อง เช่น

คะ ค่ะ ถือเป็นคำเดียวกัน ต่างกันเฉพาะเสียงวรรณยุกต์

จ๊ะ จื้อ ก็เป็นคำเดียวกัน ต่างกันที่เสียงวรรณยุกต์อย่างเดียว

ชะ (คำนี้ถ้าอ่านตามอักขรวิธี จะเป็นเสียงวรรณยุกต์เอก แต่เวลาพูดเราออกเสียงจัตวา) ขา ถือเป็นคำเดียวกัน ต่างกันที่ความยาวของสระ

หรือ เหรอ ถือเป็นคำเดียวกัน ต่างกันที่ความยาวของสระ

คะ ขะ ถือว่าเป็นคำเดียวกัน ต่างกันทั้งเรื่องเสียงวรรณยุกต์ และความยาวของสระ

จ๊ะ จ้า ถือเป็นคำเดียวกัน ต่างกันทั้งเรื่องเสียงวรรณยุกต์และความยาวของสระ

ในตัวอย่างเหล่านี้ คำ คะ ค่ะ ขะ (เสียงจัตวา) และ เป็นคำเดียวกันแต่มีรูปต่างกันเป็น 4 รูป
คำ จ๊ะ จั๊ จ้า เป็นคำเดียวกันแต่มีรูปต่างกันเป็น 3 รูป เป็นต้น

ข. เมื่อใช้คำๆ เดียวกัน แต่ต่างรูปกันในประโยค อาจทำให้ชนิดของประโยคเปลี่ยนแปลง
ไป คือ จะปรากฏในรูปประโยคคนละชนิดกัน เช่น ประโยคคำถาม บอกเล่า คำสั่ง ปราบ ชู เป็นต้น
เช่น

คะ จ๊ะ จะปรากฏท้ายประโยคคำถาม เช่น ทำอะไรคะ มาทำไมจ๊ะ

ค่ะ จั๊ จะปรากฏท้ายประโยคบอกเล่า เช่น น้ำเดือดแล้วค่ะ ฝนตกจ้า

นะ อาจะปรากฏท้ายประโยคบอกเล่า เช่น พรุ่งนี้โรงเรียนปิดนะ หรือท้ายประโยค
คำถาม เช่น อากาศร้อนนะ

นำ อาจปรากฏท้ายประโยคขอร้อง อ้อนวอน เช่น ไปหน่อยนำ หรือท้ายประโยคแสดง
ความรำคาญ เช่น เขารู้้นำ

นา จะปรากฏท้ายประโยคเพื่อเป็นการปราบ เช่น อย่าออกไปนา

นอกจากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นยังมีคำลงท้ายอื่นๆ อีก เช่น ฮะ (ท้ายประโยคคำถาม) ฮ่ะ
(ท้ายประโยคบอกเล่า) ซิ ซิ๊ ซึ๊ ละ ละ หรือก รือก เอะ เอะ เอะ เอะ ไหม (เวลาพูดจะออกเสียง
เป็นวรรณยุกต์ตรี คือ เป็น มั้ย) ครับ

คำลงท้ายคล้ายกับคำสรรพนามในด้านที่เป็นคำชนิดที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับสังคมและวัฒนธรรม คำลงท้ายบางคำใช้สำหรับแสดงความสุภาพ เช่น กรณีที่เด็กหรือผู้น้อยพูดกับผู้ใหญ่ หรือผู้ที่อาวุโสกว่า ได้แก่ คำว่า คะ ค่ะ ครับ เป็นต้น คำบางคำใช้ในระหว่างเพื่อนฝูงที่สนิทสนมกันเป็นพิเศษ เช่น วะ หวะ ะ ยะ เพื่อแสดงความสนิทสนม แต่ถ้าใช้กับบุคคลอื่นถือว่าไม่สุภาพ การเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาไทยอย่างน้อยจะต้องคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้เป็นคือ ความสนิทสนม ฐานะทางสังคมและความมีอาวุโสของกลุ่มสนทนา

เรื่องความสนิทสนม อาจแยกเป็นความสนิทสนมมากหรือน้อย พูดอย่างเป็นกันเองหรืออย่างเป็นทางการ เช่น จ๊ะ จ๊ะ วะ หวะ ใช้ในระหว่างเพื่อนสนิทและพูดอย่างเป็นกันเอง คะ ค่ะ ครับ ใช้ในการพูดอย่างเป็นทางการมากกว่า เป็นต้น

เรื่องฐานะทางสังคม อาจแยกเป็นผู้ที่มีฐานะทางสังคมสูงกว่า หรือต่ำกว่า เช่น นายจ้าง มักไม่ใช้ คะ ค่ะ ครับ เมื่อพูดกับลูกจ้าง แต่ลูกจ้างมักใช้คำเหล่านี้เมื่อพูดกับนายจ้าง

เรื่องความอาวุโส อาจแยกเป็น เท่ากัน มากกว่า น้อยกว่า เมื่อพูดกับผู้ใหญ่ที่มามีอาวุโสกว่า เรามักจะใช้ คะ ค่ะ ครับ แต่เมื่อพูดกับผู้ที่มีอาวุโสน้อยกว่าอาจจะใช้ สะ ะ จ๊ะ จ๊ะ ก็ได้

สามเรื่องนี้ มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดยากที่จะแยกออกจากกัน และยากที่จะถือว่าอะไร มีความสำคัญกว่ากัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาไทย

Bhamoraput (1972: 2) ศึกษาเรื่องคำลงท้ายในภาษาไทย (Final Particles in Thai) โดยให้คำนิยามของคำลงท้ายไว้ว่า

1. เป็นคำที่อยู่ท้ายประโยค ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของประโยค
2. ตำแหน่งการเกิดของคำลงท้ายอาจอยู่ที่ท้ายประโยคหลักหรือประโยคย่อยก็ได้

3. คำลงท้ายสามารถแสดงอารมณ์ แสดงประเภทของประโยคว่าเป็นประโยคคำถามหรือประโยคคำสั่งได้

4. คำลงท้ายอาจแสดงถึงเพศหรือสถานภาพทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟังได้

5. คำลงท้ายอาจแสดงทัศนคติของผู้พูด เช่น ประหลาดใจ สงสัย ยืนยัน และความสนิทสนม เป็นต้น

โดย Bhamoraput ได้แบ่งคำลงท้ายออกเป็น 7 ประเภทตามลักษณะการใช้ได้ดังนี้

1. Intensifying Particles หรือคำลงท้ายแสดงความหนักแน่น เช่น คำว่า จัง แน่ เข้า เสีย ไป เป็นต้น

2. Emphasizing Particles หรือคำลงท้ายแสดงการเน้น เช่น คำว่า ออก หรอก แล้ว นะ เลย หน่อย ที เป็นต้น

3. Hortative Particles หรือคำลงท้ายแสดงการสั่งหรือชักชวน เช่น คำว่า เชียว สิ เอะ เป็นต้น

4. Definite Particles หรือคำลงท้ายแสดงการเฉพาะเจาะจง เช่น คำว่า แหะ ละ นี่ แะ เป็นต้น

5. Question Particles หรือคำลงท้ายแสดงคำถาม ใช้เปลี่ยนประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคคำถามแบบ Yes/No Question เช่น คำว่า ไหม หรือ ใช่มั้ย หรือเปล่า หรือยัง เป็นต้น

6. Post-question Particles หรือคำลงท้ายที่ปรากฏหลังคำลงท้ายแสดงคำถาม เช่น คำว่า ละ หรือ เล่า เป็นต้น

7. Status Particles หรือคำลงท้ายแสดงสถานภาพ คำลงท้ายประเภทนี้รวมถึงคำลงท้ายแสดงความสุภาพและคำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพด้วย โดยการเลือกใช้ขึ้นอยู่กับเพศและสถานภาพทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง เช่น คำว่า ค่ะ ค๊ะ ขา ครับ จ๊ะ จ๊ะ จ้า สะ เป็นต้น

Peeyasantiwong (1981: 4) ศึกษาคำลงท้ายในบทสนทนาภาษาไทย (A Study of Final Particles in Conversational Thai) ได้ให้คำจำกัดความของคำลงท้ายว่า

1. คำลงท้ายส่วนใหญ่มักปรากฏในภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน
2. คำลงท้ายไม่มีความหมายที่ตายตัว
3. คำลงท้ายเป็นคำที่ไม่สามารถจัดให้อยู่ในคำหลัก (Content Words) ได้ เช่น คำนาม คำกริยา หรือคำคุณศัพท์ เป็นต้น

ซึ่ง Peeyasantiwong ได้แบ่งคำลงท้ายออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. คำลงท้ายบอกสถานภาพ (Status Particles) แบ่งออกเป็น
 - 1.1 คำลงท้ายแสดงความสุภาพ (Polite Particles) เช่น ค่ะ ค๊ะ ครับ จ๊ะ จ๊ะ จ้า สะ เป็นต้น
 - 1.2 คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ (Impolite Particles) เช่น ย่ะ ยะ ะ ะ ้วย เป็นต้น
2. คำลงท้ายบอกคำถาม (Question Particles) เป็นคำลงท้ายที่ใช้เพื่อบอกให้รู้ว่าประโยคนั้นเป็นประโยคคำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ฟังตอบรับหรือปฏิเสธ ได้แก่ หรือ (รี เหรอ) ไหม (มัย)
3. คำลงท้ายแสดงอารมณ์ของผู้พูด (Mood Particles) เป็นคำลงท้ายที่ช่วยให้ผู้ฟังทราบความรู้สึก อารมณ์หรือทัศนคติของผู้พูดในขณะที่พูด บางครั้งเมื่อตัดออกจะไม่มีผลต่อความหมายของประโยค แบ่งตามหลักการออกเสียงได้ 2 ประเภท คือ

3.1 ประเภทที่ออกเสียงหรือเมื่อกร่อนเสียงแล้วออกเสียงสระอะ เช่น

3.1.1 ละ (แล้ว) ใช้แสดงให้ทราบว่าคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่คล้ายกริยา (Adjective Verb) นั้นเป็นไปตามที่ผู้พูดพอใจจะเป็นแล้ว เช่น พอละ สวยละ, ใช้แสดงให้เห็นว่าผู้พูดเห็นด้วยกับสิ่งที่ผู้อื่นกระทำหรือพูด เช่น ไข่ละ ถูกละ, ใช้เมื่อต้องการเปลี่ยนเรื่องหรือยุติการสนทนา เช่น ผมจะไปละ มันจะกินละ, แสดงว่าผู้พูดรู้สึกรำคาญ เช่น มาอีกละ

3.1.2 ละ (เล่า) ใช้แสดงความประหลาดใจในรูปแบบคำถาม เช่น ทำไมไม่ไปกับเขาละ, ใช้แสดงให้ทราบว่าผู้พูดหงุดหงิดหรือรำคาญใจ เช่น มาทำไมอีกละ, ใช้แสดงอาการประชด

3.1.3 ลี ใช้กับประโยคคำสั่งแสดงความรู้สึกไม่พอใจ เช่น ยืนนิ่งๆ ลี, ใช้แสดงการขอร้อง เช่น ทำการบ้านให้หน่อยลี, ใช้ตอบรับคำขอร้อง เช่น ได้ลี, ใช้ในประโยคแสดงการแนะนำ เช่น ใส่เสื้อสีขาวลี, ใช้กับประโยคตอบโต้กับประโยคแสดงความคิดเห็น เช่น ประโยคแสดงความคิดเห็น

Cooke (1989) ได้จำแนกคำลงท้ายที่ทำหน้าที่ระดับประโยคเป็น 4 ประเภทไว้ในงานวิจัยเรื่อง Thai Sentence Particles: Forms' Meaning and Formal-Semantic Variations ดังนี้

1. คำลงท้ายระดับประโยคที่แสดงให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง
2. คำลงท้ายที่แสดงให้ทราบว่าผู้พูดต้องการปฏิกิริยาตอบสนองจากผู้ฟัง
3. คำลงท้ายที่แสดงให้ทราบถึงการตอบสนองของผู้พูดที่มีต่อสถานการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
4. คำลงท้ายที่เกี่ยวข้องกับบริบท ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์หรือการกระทำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเป็นเวลาและระยะห่างหรืออาจเกี่ยวข้องกับบริบททางไวยากรณ์

นอกจากนี้ Cooke ยังได้สรุปตำแหน่งการเกิดคำลงท้ายไว้ว่า

1. คำลงท้ายที่อยู่หลังวลีที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค คำลงท้ายนี้จะเน้นความสำคัญของคำหรือวลีที่อยู่ข้างหน้า
2. คำลงท้ายที่อยู่ตามหลังกลุ่มกริยาแท้ของประโยค คำลงท้ายที่อยู่ตำแหน่งนี้เปรียบเหมือนส่วนเติมเต็มของกริยาแท้และคำลงท้ายชนิดนี้มักวางอยู่หลังกริยาที่เกี่ยวกับการรับรู้
3. คำลงท้ายที่อยู่ท้ายประโยคสมบูรณ์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาอื่นๆ

ภาษาพม่า

Tamuang (2003) ศึกษาเรื่องคำลงท้ายในภาษาพม่า (A Study of Final Particles in Myanmar) ได้ให้คำจำกัดความของคำลงท้ายว่า คำลงท้ายเป็นคำที่ปรากฏท้ายประโยค เป็นคำที่มีความแตกต่างในด้านเสียง และเป็นคำที่ไม่มีความหมายประจำคำ เมื่อตัดคำลงท้ายไปแล้วไม่ทำให้ความหมายหลักของประโยคเปลี่ยนแปลง

จากการศึกษาด้านโครงสร้างพยางค์ของคำลงท้ายภาษาพม่าแล้ว สามารถแยกคำลงท้ายได้ 5 ประเภท ได้แก่ คำลงท้ายพยางค์เดียว จำนวน 26 คำ คำลงท้ายสองพยางค์ จำนวน 42 คำ คำลงท้ายสามพยางค์ จำนวน 18 คำ คำลงท้ายสี่พยางค์ จำนวน 4 คำ และคำลงท้ายห้าพยางค์จำนวน 2 คำ ผลการศึกษา ด้านการแปรเสียงพบว่ามี 3 ลักษณะ ได้แก่ การแปรเสียงพยัญชนะต้น เสียงสระและเสียงวรรณยุกต์

นอกจากนี้ยังพบว่า การใช้คำลงท้ายนั้นขึ้นอยู่กับประโยค สถานการณ์ วัตถุประสงค์ ความรู้สึก และปัจจัยทางสังคมด้านต่างๆ ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ได้แก่ เพศ การแสดงความรู้สึกของผู้พูด สถานภาพทางสังคมและความสนิทสนมของผู้พูดและผู้ฟัง

ภาษาเวียดนาม

ภัทรา ปิณฑะแพทย์ (2549: 3-4) วิเคราะห์องค์ประกอบของคำลงท้ายในภาษาเวียดนาม โดยให้คำนิยามของคำลงท้ายว่า เป็นคำต่างๆ ที่มีลักษณะดังนี้

1. เป็นคำที่ปรากฏอยู่ท้ายสุดของประโยคและไม่สามารถจัดให้เป็นคำหลัก (Content Words) ได้ เช่น คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ เป็นต้น

2. เป็นคำที่อาจมีรูปซ้ำกับคำอื่นๆ ได้ แต่ถ้าทำหน้าที่เป็นคำลงท้ายแล้ว ต้องไม่มีความหมายประจำคำ เมื่อตัดคำลงท้ายออกแล้วไม่ทำให้ความหมายหลักของประโยค หรือวลีนั้นเปลี่ยนแปลง และเมื่อเติมคำลงท้ายแล้ว จะช่วยบ่งบอกเจตนาในประโยคหรือวลีนั้นให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. เป็นคำที่อาจมีความแตกต่างกันในเรื่องเสียงของสระ พยัญชนะหรือวรรณยุกต์ แต่ไม่ทำให้ความหมายหลักของคำลงท้ายนั้นเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เพียงแต่เพิ่มความรู้สึกบางอย่างให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น ตกใจ ประหลาดใจ เป็นต้น

จากการใช้เกณฑ์ตัดสินคำลงท้ายและทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบสามารถสรุปได้ว่า มีคำลงท้ายในภาษาเวียดนามทั้งหมด 14 คำ และสามารถจำแนกออกจากกันด้วยมิติความแตกต่างจำนวน 8 มิติ ได้แก่ ชนิดประโยค ความอ่อนโยน ความสุภาพ การคาดการณ์ของผู้พูด การบอกข้อมูลใหม่ การปฏิเสธ การมีส่วนร่วม และช่วงเวลาที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม

งานวิจัยของภัทราได้นำทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบมาวิเคราะห์การใช้คำลงท้ายภาษาเวียดนาม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการใช้ทฤษฎีนี้สามารถหาความหมายแก่นของคำลงท้ายแต่ละคำได้อย่างชัดเจนและเป็นระบบ ต่างจากงานวิจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายที่ส่วนมากจะอธิบายความหมายด้วยการบรรยายจึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ผู้วิจัยนำทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบมาใช้ในการศึกษาคำลงท้ายในภาษาไทย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้าย ผู้วิจัยจึงได้สรุปเกณฑ์ในการตัดสินคำลงท้ายดังต่อไปนี้

1. คำลงท้ายเป็นคำที่ปรากฏอยู่ตำแหน่งท้ายสุดของประโยค
2. คำลงท้ายไม่สามารถจัดให้เป็นคำหลัก (content words) ได้ เช่น คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ เป็นต้น
3. คำลงท้ายเป็นคำที่ช่วยบอกเจตนาของผู้พูดให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น
4. คำลงท้ายอาจมีรูปซ้ำกับคำอื่นๆ ได้ แต่เมื่อทำหน้าที่เป็นคำลงท้ายแล้ว จะไม่มี ความหมายประจำคำ
5. คำลงท้ายอาจมีรูปแปรที่มีความแตกต่างกันในเรื่องของเสียงสระ พยัญชนะหรือวรรณยุกต์ แต่ไม่ทำให้ความหมายหลักของคำลงท้ายนั้นเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบ

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบ

Nida (1979) กล่าวว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) เป็นวิธีการวิเคราะห์และระบุองค์ประกอบทางความหมายที่จำเป็นและเพียงพอ (Necessary and Sufficient) ของคำๆ หนึ่งให้แตกต่างจากคำอื่นๆ ในหมวดเดียวกัน โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. พิจารณาคำต่างๆ ในหมวดว่ามีองค์ประกอบทางความหมายใดร่วมกันและนำคำเหล่านั้น มาจัดกลุ่มทางความหมาย ซึ่งกลุ่มทางความหมายดังกล่าวนี้จะเป็นมิติความแตกต่าง (Dimension of Contrast)
2. นำมิติความแตกต่างมาระบุความหมายย่อย หรือเรียกว่าอรรถลักษณะ (Semantics Feature หรือ Components) ซึ่งมักมี 2 คำ (Binary Features)
3. ในบางมิติความแตกต่างนั้นมีความหมายย่อยมากกว่า 2 ความหมายจึงไม่สามารถใช้เครื่องหมาย +/- (Binary Features) ได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องระบุ ความหมายย่อยด้วยวิธีการอื่นแทน

เพียรศิริ วงศ์วิภานนท์ (2525: 319-323) กล่าวว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบมีหลักการเบื้องต้น 2 ประการคือ

1. นำความหมายของคำมาแจกเป็นส่วนความหมายย่อย ส่วนย่อยเหล่านี้เรียกว่า วรรณลักษณะ (Semantic Feature หรือ Semantic Component)

2. วรรณลักษณะแต่ละประการที่ประกอบขึ้นมาเป็นความหมายของคำแต่ละคำนั้น มิใช่ วรรณลักษณะที่พบในคำเพียงคำเดียว กล่าวคือ วรรณลักษณะเป็นเครื่องช่วยให้เราเห็นความสัมพันธ์ของความหมายของคำต่างๆ ซึ่งสามารถแสดงเป็นแผนภูมิวรรณลักษณะของคำต่างๆ ได้ดังตัวอย่าง การแสดงแผนภูมิวรรณลักษณะของคำว่า พ่อ แม่ ข้างล่างนี้

พ่อ

$$\begin{pmatrix} + \text{มนุษย์} \\ + \text{มีลูก} \\ + \text{ชาย} \end{pmatrix}$$

แม่

$$\begin{pmatrix} + \text{มนุษย์} \\ + \text{มีลูก} \\ - \text{ชาย} \end{pmatrix}$$

คำบางคำมีความสัมพันธ์ทางความหมายใกล้ชิดกันมากและคำบางคำมีความสัมพันธ์ทางความหมายน้อยมากหรือไม่มีเลย ตัวอย่างคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันมาก ได้แก่คำว่า เด็กชายและเด็กหญิง ซึ่งสามารถแจกแจงความหมายย่อยในรูปของวรรณลักษณะได้ดังนี้

เด็กชาย

$$\begin{pmatrix} + \text{มีชีวิต} \\ + \text{มนุษย์} \\ - \text{โตแล้ว} \\ + \text{ชาย} \end{pmatrix}$$

เด็กหญิง

$$\begin{pmatrix} + \text{มีชีวิต} \\ + \text{มนุษย์} \\ - \text{โตแล้ว} \\ - \text{ชาย} \end{pmatrix}$$

คำทั้ง 2 มีวรรณลักษณะที่เหมือนกันคือ [+ ชีวิต + มนุษย์ - โตแล้ว] วรรณลักษณะ [ชาย] ทำให้คำทั้ง 2 นี้แตกต่างกัน กลุ่มวรรณลักษณะดังกล่าวทำให้คำทั้ง 2 แยกออกจากคำนาม สัตว์ พืช

สิ่งของ ฯลฯ ในการวิเคราะห์ส่วนใหญ่ผู้วิเคราะห์มักกำหนดให้อรรถลักษณะต่างๆ มีค่าเป็น 2 ค่า (Binary Value) ดังนั้นจึงมีเครื่องหมาย + หรือ - ประกอบหน้าอรรถลักษณะนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ แทนที่จะใช้อรรถลักษณะ [+ชาย] และ [+หญิง] จึงใช้อรรถลักษณะ [+ชาย] สำหรับเด็กชาย และ [-ชาย] สำหรับเด็กหญิง ยิ่งไปกว่านั้นกลุ่มอรรถลักษณะจะรวมกันอยู่ภายในเครื่องหมาย []

นอกจากนี้ อรรถลักษณะบางอรรถลักษณะจะให้ความหมายโดยนัยเกี่ยวกับ อรรถลักษณะอื่นได้ เช่น อรรถลักษณะของคำว่าเด็กชายและเด็กหญิงข้างต้น จะมีอรรถลักษณะ [+มนุษย์] ให้ความหมายโดยนัยเกี่ยวกับอรรถลักษณะ [+ชีวิต] ด้วยเหตุนี้ในการแสดงอรรถลักษณะของคำนามจึงไม่จำเป็นต้องแสดงอรรถลักษณะที่เป็นความหมายโดยนัยของอรรถลักษณะอื่น มีผลทำให้การระบุอรรถลักษณะบางอรรถลักษณะลดลง คำนาม 2 คำข้างต้นจึงสามารถระบุอรรถลักษณะใหม่ได้ดังนี้

เด็กชาย	เด็กหญิง
$\begin{pmatrix} + \text{มนุษย์} \\ - \text{โตแล้ว} \\ + \text{ชาย} \end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix} + \text{มนุษย์} \\ - \text{โตแล้ว} \\ - \text{ชาย} \end{pmatrix}$

สำหรับคุณสมบัติของอรรถลักษณะ เพียร์สริกล่าว่า อรรถลักษณะที่มีคุณสมบัติเป็น 2 ค่า เช่น [+ชีวิต][-ชีวิต] เป็นอรรถลักษณะที่บอกความแตกต่าง (Distinctive Feature) ยังมีอรรถลักษณะอื่น ได้แก่ อรรถลักษณะที่ให้ความหมายเฉพาะเจาะจงลงไป จัดเป็นอรรถลักษณะแบบบรรยาย (Descriptive Feature) ซึ่งอรรถลักษณะดังกล่าวไม่มีอรรถลักษณะใดที่มีค่าเป็นลบ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบ

ศุภมาส เอ่งฉ้วน (2537) ศึกษาคำเรียกญาติภาษาจีนฮกเกี้ยนในภาคใต้ของประเทศไทยและเกาะปีนัง จากการศึกษาพบว่า ภาษาจีนฮกเกี้ยนใน 4 ถิ่น ในประเทศไทย คือ จังหวัดกระบี่ จังหวัดตรัง จังหวัดพังงา และจังหวัดภูเก็ต และอีก 1 ถิ่น คือ ในเกาะปีนัง ประเทศมาเลเซีย มีมิติทางความหมายที่แยกคำเรียกญาติ ทั้งคำเรียกญาติพื้นฐานและที่สัมพันธ์โดยการแต่งงาน ทั้งหมดให้แตกต่างกันในภาษาจีนฮกเกี้ยนทั้ง 5 ถิ่น มีทั้งหมด 6 มิติ คือ รุ่นอายุ สายเลือด ฝ่ายพ่อ/แม่ เพศ อายุ และการแต่งงาน ซึ่งการใช้มิติดังกล่าว จะคล้ายคลึงและแตกต่างกัน อันส่งผลให้ระบบคำเรียกญาติพื้นฐานและที่สัมพันธ์โดยการแต่งงานในแต่ละถิ่นมีความคล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน

พิจิตรา พานิชย์กุล (2547) ศึกษาชื่อและระบบการทอชิ้นมัดหมี่ดั้งเดิมของคนไทพวน อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ตามแนววรรณศาสตร์ชาติพันธุ์ พบว่า ชื่อที่ใช้เรียกมี 3 ประเภท ได้แก่ ชื่อชิ้นมัดหมี่ประเภทพื้นฐาน ชื่อลายเดี่ยวและชื่อลายประสม ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาไทพวนจาก 3 ตำบล ได้แก่ ตำบลหินปัก ตำบลบ้านกล้วย และตำบลบ้านทรายของอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี และจากการสังเกตขั้นตอนการทอผ้าจริง ตลอดจนการปฏิบัติโดยการลงทำจริง

ผลการวิเคราะห์ชื่อชิ้นมัดหมี่ประเภทพื้นฐานพบว่ามีทั้งหมด 5 ประเภท ได้แก่ หมี่เปียง หมี่ลาย หมี่ขยาย หมี่ย้อย และหมี่คั่น และจากการวิเคราะห์โดยใช้วิธีวิเคราะห์องค์ประกอบพบว่ามี ความหมายแตกต่างกันด้วยมิติแห่งความแตกต่าง 4 มิติ คือ จำนวนเส้นพุ่ง จำนวนหมี่ในเส้นพุ่ง การใช้ลวดไม่ประกอบ และ ลักษณะของด้ายในเส้นพุ่ง สำหรับชื่อที่ใช้เรียกลายเดี่ยวดั้งเดิมของชิ้นมัดหมี่ มีทั้งหมด 18 ชื่อ ซึ่งพบว่าแตกต่างกันด้วยมิติแห่งความแตกต่าง 16 มิติ ได้แก่ การมัดลายเป็น แนวสี่เหลี่ยมกางหมู การมัดลายเป็นแถวตรงแนวนอน จำนวนแถวของลาย การมัดข้อคู่กัน การมัดลายเป็นหยักทางยาว การมัดช่วงปลายของลาย การมัดลายเป็นแนวรูปสามเหลี่ยม การมัดแนวรูปสามเหลี่ยมให้ซ้อนกัน การมัดลายในแนวเฉียง จำนวนลายในแนวเฉียง การมัดลายเป็นแนวสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน การมัดเฉพาะขอบสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน การมัดเก็บสี่ ความยาวของลาย การมัดข้อขึ้นจากลาย และ จำนวนข้อที่ขึ้นจากลาย

นอกจากนั้นผู้วิจัยพบชื่อที่ใช้เรียกลายประสมดั้งเดิมของชิ้นมัดหมี่ทั้งหมด 22 ชื่อ ซึ่งแตกต่างกันใน 3 มิติ ได้แก่ จำนวนลายเดี่ยวที่นำมาประสม ชนิดของลายเดี่ยวที่นำมาประสม และ ลักษณะตำแหน่งของลายที่นำมาประสม เมื่อวิเคราะห์ระบบการทอชิ้นมัดหมี่โดยรวม พบว่าระบบการทอชิ้นมัดหมี่ประกอบด้วย 2 ระบบย่อยได้แก่ ระบบพื้นฐานการทอ และ ระบบศิลปรูปลักษณ์ของชิ้นมัดหมี่ ซึ่งระบบพื้นฐานการทอชิ้นมัดหมี่ประกอบด้วย 9 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับเส้นยืน 3 ขั้นตอน ได้แก่ การกันด้าย การหิวเกือ การสับหูกเก็บเหา และขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับเส้นพุ่งอีก 6 ขั้นตอน ได้แก่ การคันหมี่ การมัดหมี่ การข้อมสี่ การแก้มัดหมี่ การกรอหมี่ การทอ ตามลำดับ สำหรับระบบศิลปรูปลักษณ์ของชิ้นมัดหมี่ ประกอบด้วยขั้นตอนการทำหมี่ให้เป็นลายเดี่ยวต่างๆ และนำลายเดี่ยวมาประสมกันให้เกิดลวดลายที่เป็นศิลปะบนผืนผ้า

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ในการวิจัยคำลงท้ายจากบทสนทนาภาษาไทยนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยเริ่มจากการกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่าง เตรียมอุปกรณ์ในการบันทึกบทสนทนา จากนั้นจึงลงพื้นที่เก็บข้อมูลโดยการบันทึกบทสนทนาจากกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้และนำบทสนทนาที่บันทึกได้มาถ่ายเป็นอักษรภาษาไทย แล้วคัดเลือกบทสนทนาที่ฟังชัดเจนเพื่อวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และความหมาย เมื่อได้คำลงท้ายแล้วจึงนำมาวิเคราะห์หาความคิดความแตกต่างในการจำแนกคำลงท้าย โดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) เมื่อวิเคราะห์ได้ความคิดความแตกต่างในการจำแนกคำลงท้ายแล้ว ผู้วิจัยจึงนำผลการวิเคราะห์ดังกล่าวมาสร้างแบบสอบถามเพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัยว่าวิเคราะห์ได้ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาคนอื่นๆ

ผู้วิจัยแบ่งวิธีวิจัยออกเป็น 4 ส่วน คือ

1. การเก็บบันทึกคำลงท้ายภาษาไทยจากบทสนทนา
2. การวิเคราะห์หาคำลงท้ายภาษาไทยจากบทสนทนา
3. การวิเคราะห์ความคิดความแตกต่างและองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย
4. ยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยด้วยแบบสอบถาม

โดยมีรายละเอียดวิธีการวิจัยดังนี้

การเก็บบันทึกคำลงท้ายภาษาไทยจากบทสนทนา

การเก็บบันทึกคำลงท้ายภาษาไทยจากบทสนทนามีขั้นตอนดังต่อไปนี้ 1. การกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่าง 2. การกำหนดพื้นที่และเวลาที่เก็บข้อมูลบทสนทนา 3. การเตรียมอุปกรณ์ในการบันทึกบทสนทนา 4. การเก็บบันทึกบทสนทนา 5. การจัดระเบียบข้อมูลบทสนทนามีรายละเอียดดังนี้

1. การกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่าง

1.1. กลุ่มตัวอย่างต้องเป็นคนไทย ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยมีถิ่นอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

1.2 เนื่องจากผู้วิจัยไม่ได้นำเพศและอายุมาเป็นตัวแปรในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงแบ่งเพศและช่วงอายุเพื่อการกระจายข้อมูลดังนี้ ช่วงอายุ 20-40 ปี กับช่วงอายุ 41-60 ปี แต่ละช่วงแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มตามเพศ ได้แก่ เพศชายและเพศหญิง กลุ่มละ 5 คน รวมกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน

1.3 กลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนการยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยกำหนดให้มีคุณสมบัติตามข้อ 1.1 แต่ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนการยืนยันผลสามารถซ้ำกับกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนการเก็บข้อมูลบทสนทนาได้ เนื่องจากผู้วิจัยไม่ได้บอกวัตถุประสงค์ที่แท้จริงกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม

1.2 การกำหนดพื้นที่และเวลาที่เก็บข้อมูลบทสนทนา

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลบทสนทนาจากกลุ่มตัวอย่างคนไทยที่มีคุณสมบัติครบตามที่กำหนด ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2550 ถึงเดือนมกราคม 2551

1.3 การเตรียมอุปกรณ์ในการบันทึกบทสนทนา

ผู้วิจัยใช้เครื่องบันทึกเสียง Creative รุ่น Muvo FM ขนาดหน่วยความจำ 256MB สามารถบันทึกเสียงต่อเนื่องได้เป็นระยะเวลานาน 9 ชั่วโมง และใช้เครื่องบันทึกเสียง Creative รุ่น Muvo NX ขนาดหน่วยความจำ 128MB สามารถบันทึกเสียงต่อเนื่องได้เป็นระยะเวลานาน 6 ชั่วโมง เป็นเครื่องบันทึกเสียงสำรอง

1.4. การเก็บบันทึกบทสนทนา

ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บข้อมูลโดยการบันทึกเสียงบทสนทนาจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง โดยก่อนการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนนั้น ผู้วิจัยจะบอกล่วงหน้าว่าจะมีการบันทึกบทสนทนาเพื่อการวิจัย แต่ไม่ได้ระบุว่ากำลังเก็บข้อมูลเพื่องานวิจัยเรื่องใด ถ้าจำเป็นต้องบอกจริงๆ ก็จะบอกว่า เป็นการเก็บข้อมูลเรื่องอื่นที่ใกล้เคียงกัน แต่ไม่ใช่คำลงท้าย เพื่อกลุ่มตัวอย่างจะได้ไม่รู้สึกระมัดระวังในการใช้คำลงท้ายมากเกินไปและช่วยให้ข้อมูลที่ได้เป็นธรรมชาติ

1.5 การจัดระเบียบข้อมูลบทสนทนา

การคัดเลือกบทสนทนาที่จะนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะคัดเลือกบทสนทนาที่เป็นบทสนทนาภาษาไทยเท่านั้น

การวิเคราะห์หาคำลงท้ายภาษาไทยจากบทสนทนา

จากการตรวจสอบเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้าย ผู้วิจัยได้สรุปเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคำลงท้ายได้ 2 เกณฑ์ คือ เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และเกณฑ์ทางความหมาย ซึ่งคำที่ผ่านเกณฑ์ทั้ง 2 เกณฑ์นี้ทุกข้อจะจัดเป็นคำลงท้ายเพื่อนำไปวิเคราะห์ในขั้นตอนต่อไป

1 เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์

คำลงท้ายจะปรากฏอยู่ที่ตำแหน่งท้ายประโยค และจะไม่สามารถนำคำอื่นมาต่อท้ายได้อีก นอกจากคำลงท้ายด้วยกัน ตัวอย่างการวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์มีดังนี้

พรุ่งนี้อาจารย์มีสอนรีเปล่าคะ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า “คะ” ปรากฏอยู่ท้ายประโยคและไม่สามารถนำคำอื่นมาต่อท้ายได้อีก ดังนั้นผู้วิจัยจะถือว่า “คะ” ผ่านเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์

2 เกณฑ์ทางความหมาย

คำลงท้ายเมื่อเกิดโดยลำพัง ไม่มีบริบทจะไม่มี ความหมาย กล่าวคือ คำลงท้ายไม่มี ความหมายประจำรูป (Lexical meaning) จะมีความหมายเมื่อนำมาต่อท้ายประโยค และเมื่อปรากฏ อยู่ท้ายประโยคจะช่วยให้บอกเจตนาของผู้พูดให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เช่น การแสดงอารมณ์ ความรู้สึก นึกคิด รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เป็นต้น ตัวอย่างการวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้ เกณฑ์ทางความหมายมีดังนี้

หนูช่วยหยิบของให้แม่หน่อยจ๊ะ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า “จ๊ะ” เมื่ออยู่ตามลำพังแล้วจะไม่มี ความหมายประจำรูป แต่เมื่อนำมาต่อท้ายประโยคจะช่วยบอกอารมณ์ของผู้พูดที่แสดงความอ่อนโยนต่อผู้ฟัง ทำให้ประโยคมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจะถือว่า “จ๊ะ” ผ่านเกณฑ์ทางความหมาย

เมื่อวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และทางความหมายแล้ว ผู้วิจัยจึง วิเคราะห์มิติความแตกต่างและห่วงข้อประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยโดยใช้วิธีการ วิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) ในหัวข้อต่อไป

การวิเคราะห์มิติความแตกต่างและองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยที่ได้จากบทสนทนา

การวิเคราะห์มิติความแตกต่างและองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำโดยดูจากบริบทในบทสนทนา
2. กำหนดมิติความแตกต่าง (Dimension of Contrast) ของคำลงท้าย
3. ระบุอรรถลักษณะ (Semantics Features) ย่อยในแต่ละมิติความแตกต่างโดยระบบทวิลักษณ์ (Binary Features) คือ + และ -
4. นำมิติความแตกต่างและอรรถลักษณะของแต่ละมิติที่ปรากฏในแต่ละคำลงท้ายไปสร้างแบบสอบถามเพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์

ยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยด้วยแบบสอบถาม

ยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยด้วยแบบสอบถามมีขั้นตอนดังนี้ 1. การสร้างแบบสอบถาม 2. การกำหนดพื้นที่และระยะเวลาในการเก็บข้อมูลแบบสอบถาม 3. การจัดระเบียบข้อมูลแบบสอบถาม 4. การวิเคราะห์แบบสอบถาม

1. การสร้างแบบสอบถาม

ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยที่ได้จากบทสนทนา โดยในแบบสอบถามนั้นผู้วิจัยไม่ได้ระบุถึงวัตถุประสงค์ของแบบสอบถาม เนื่องจากถ้ากลุ่มตัวอย่างทราบวัตถุประสงค์ที่แท้จริงแล้ว อาจจะทำให้ข้อมูลที่ไม่เป็นธรรมชาติและอาจทำให้ผลการศึกษามีความเที่ยงตรงได้ ซึ่งจากผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทย โดยผู้วิจัยได้แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

1.1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ

1.2 สถานการณ์การใช้คำลงท้ายต่างๆ

ผู้วิจัยสร้างสถานการณ์การใช้คำลงท้ายต่างๆ ให้มีลักษณะทางความหมายตรงตามอรรถลักษณะ (Features) ที่ได้จากการวิเคราะห์บทสนทนาเพื่อยืนยันมิติความแตกต่างและองค์ประกอบทางความหมายในแต่ละคำลงท้าย โดยผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้ ซึ่งเป็นการยืนยันว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัยนั้นถูกต้อง

2. การกำหนดพื้นที่และเวลาเก็บข้อมูลแบบสอบถาม

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน ที่มีคุณสมบัติครบถ้วนตามคุณสมบัติข้อ 1.1 ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน - ธันวาคม 2551 เมื่อเก็บข้อมูลแบบสอบถามแล้วผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามมาให้คะแนนในหัวข้อต่อไป

3. การตรวจนับคะแนนจากแบบสอบถาม

เมื่อเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยจึงตรวจนับคะแนนจากสอบถาม โดยกำหนดคะแนนเป็น 2 แบบ ได้แก่ 1 คะแนน หมายถึงกลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้ายในสถานการณ์ของผู้วิจัย และ 0 คะแนนหมายถึงกลุ่มตัวอย่างไม่ยอมรับการใช้คำลงท้ายในสถานการณ์ของผู้วิจัย ดังตัวอย่างในตาราง

ตารางที่ 1 ตัวอย่างการให้คะแนนแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง

คำลงท้าย	สถานการณ์	คำตอบจากกลุ่มตัวอย่าง	คะแนน
วะ	แอร์ติครดจ๊อบเพื่อนสนิทกลับบ้าน ระหว่าง ทางกลับบ้าน นั้น จ๊อบขับรถเร็วทำให้แอร์ รู้สึกกลัวว่า จะเป็นอันตราย และเกิดอุบัติเหตุ แอร์จึงสั่งให้จ๊อบขับรถช้าลง โดยพูดว่า “ไอ้จ๊อบแกขับรถดีๆ สิวะ	ยอมรับ	1
นะ	ปอนักสังสรรค์กับเพื่อนๆ หลังจากที่ไม่ได้เจอกันนาน โดย ต่างคนต่างถามถึงสารทุกข์สุกดิบของกันและกัน ปอเพิ่ง ย้ายบริษัทใหม่จึงบอกกับเพื่อนๆ ว่า “นี่เราย้ายไปทำงานที่ บริษัทใหม่แล้วนะ”	ไม่ยอมรับ	0

จากตารางจะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างคนนี้ยอมรับการใช้คำลงท้าย วะ ในสถานการณ์ของผู้วิจัย จึงให้ 1 คะแนนในสถานการณ์นี้ ในขณะที่เดียวกันกลุ่มตัวอย่างคนนี้ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย นะ ในสถานการณ์ของผู้วิจัย จึงได้ 0 คะแนนในสถานการณ์นี้

จากนั้นผู้วิจัยจึงรวมคะแนนแบบสอบถาม 4 ชุด ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คน ว่ามีการใช้คำลงท้ายในสถานการณ์ตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัยเท่าไร ดังตาราง

ตารางที่ 2 ตัวอย่างการรวมคะแนนแบบสอบถามชุดที่ 1 จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน

สถานการณ์ที่	คำลงท้าย	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ ...	คนที่ 10	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับการใช้คำลงท้ายของผู้วิจัย
1	ไหม้ย	1	1	1	...	1	9
2	หรือ	1	0	1	...	1	9
...	...	...	...	...	...	...	...
11	หรือก	1	1	0	...	1	8

เมื่อรวมการตัดสินใจการใช้คำลงท้าย 44 สถานการณ์จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คนแล้ว ผู้วิจัยจึงนำผลคะแนนเหล่านี้ไปวิเคราะห์ว่ามีความสอดคล้องกับผู้วิจัยหรือไม่ ซึ่งจะกล่าวถึงในหัวข้อถัดไป

4. การวิเคราะห์แบบสอบถาม

เมื่อผู้วิจัยกรอคะแนนการตัดสินใจใช้คำลงท้ายในแต่ละสถานการณ์ของกลุ่มตัวอย่างจนครบแล้ว ผู้วิจัยจึงนำผลรวมคะแนนการยอมรับและไม่ยอมรับการใช้คำลงท้ายในแต่ละสถานการณ์โดยคิดคะแนนเป็นร้อยละ จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้นั้นมาวิเคราะห์ว่ามีความสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัยที่ได้มาจากข้อมูลบทสนทนาหรือไม่ อย่างไร ซึ่งผู้วิจัยมีเกณฑ์การวิเคราะห์คะแนนว่า ถ้ากลุ่มตัวอย่างให้คะแนนยอมรับสถานการณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเกินกว่าร้อยละ 50 ผู้วิจัยจะถือว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการวิเคราะห์องค์ประกอบคำลงท้ายของผู้วิจัย และถ้ากลุ่มตัวอย่างให้คะแนนยอมรับสถานการณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไม่ถึงร้อยละ 50 ผู้วิจัยจะถือว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ยอมรับการวิเคราะห์องค์ประกอบคำลงท้ายของผู้วิจัย โดยมีเกณฑ์ดังตาราง

ตารางที่ 3 เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินใจคะแนนการใช้คำลงท้ายในแต่ละสถานการณ์ของกลุ่มตัวอย่าง

คะแนนรวมของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละสถานการณ์ (คิดเป็นร้อยละ)	การตีความ
51 – 100	กลุ่มตัวอย่างยอมรับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย
0 – 50	กลุ่มตัวอย่างไม่ยอมรับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1. วิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทย และ 2. ยืนยันองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทย จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงแบ่งผลการวิจัยออกเป็น 2 ส่วนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ได้แก่ 1) ผลการวิเคราะห์ความหมายคำลงท้ายภาษาไทยจากบทสนทนา และ 2) ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาไทยจากแบบสอบถาม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ความหมายคำลงท้ายภาษาไทยจากบทสนทนา

เมื่อคัดบทสนทนามารวมเป็นระยะเวลาประมาณ 40 ชั่วโมงแล้ว ผู้วิจัยจึงคัดเลือกคำลงท้ายจากบทสนทนา และนำคำลงท้ายที่ได้ไปวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมาย โดยผู้วิจัยได้แบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ 1) ผลการคัดเลือกคำลงท้ายที่ได้จากบทสนทนาโดยใช้เกณฑ์ต่างๆ 2) ผลการวิเคราะห์มิติความแตกต่างและอรรถลักษณะที่ใช้ในการจำแนกคำลงท้าย 3) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาไทย ดังรายละเอียด

1. ผลการคัดเลือกคำลงท้ายที่ได้จากบทสนทนาโดยใช้เกณฑ์ต่างๆ

ผู้วิจัยนำบทสนทนาที่บันทึกมาคัดเลือกหาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และเกณฑ์ทางความหมายเพื่อใช้ตัดสินคำลงท้าย กล่าวคือ คำลงท้ายจะปรากฏอยู่ที่ตำแหน่งท้ายประโยค และจะไม่สามารถนำคำอื่นมาต่อท้ายได้อีกนอกจากคำลงท้ายด้วยกัน รวมถึงคำลงท้ายไม่มีความหมายประจำรูป (Lexical meaning) จะมีความหมายเมื่อนำมาต่อท้ายประโยค และเมื่อปรากฏอยู่ท้ายประโยคจะที่ช่วยบอกเจตนาของผู้พูดให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น จากเกณฑ์ดังกล่าวผู้วิจัยสามารถคัดเลือกคำลงท้ายได้ทั้งสิ้น 32 คำ ได้แก่ ใ้ม้ย ใ้เปล่า รีเปล่า ปะ เปล่า หรือ เหมอ มัย ครับ ค่ะ สะ จ๊ะ จื้อ วะ ยะ เว้ย วะ ยะ นะ นะ ลี ดิ เอะ เอะ ละ อะ ใจ มั้ง เนอะ หรือก แหละ จากนั้นจึงนำคำลงท้ายทั้ง 32 คำ ไปวิเคราะห์หามิติความแตกต่างและอรรถลักษณะที่ใช้ในการจำแนกคำลงท้ายภาษาไทยในหัวข้อถัดไป

2. ผลการวิเคราะห์มิติความแตกต่างและอรรถลักษณะที่ใช้จำแนกคำลงท้ายภาษาไทย

เมื่อได้คำลงท้ายที่ผ่านเกณฑ์เป็นจำนวน 32 คำแล้ว ผู้วิจัยจึงจัดกลุ่มทางความหมายของคำลงท้าย โดยเริ่มจากการหาความหมายของคำลงท้ายและหามิติความแตกต่างของคำลงท้ายแต่ละคำ พบว่ามีมิติความแตกต่าง (Dimensions of Contrast) จำนวน 17 มิติ ที่สามารถจำแนกความหมายคำลงท้ายแต่ละคำออกจากกันได้ คือ ชนิดของประโยค การแสดงสถานภาพ การแสดงคำถาม การปฏิเสธ ความสุภาพ ความอ่อนโยน การคาดการณ์ของผู้พูด การคาดคะเน การมีส่วนร่วม ความขัดแย้ง เพศของผู้พูด ความแน่ใจ ภาษาปาก ความราชาธิปไตย การถามหาข้อมูล ความต้องการคำตอบ สถานการณ์เกิดตรงตามที่คาดการณ์ไว้ จากนั้นจึงนำมิติความแตกต่างที่วิเคราะห์ได้ไประบุเป็นองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายโดยใช้อรรถลักษณะแบบทวิลักษณ์ (Binary Features) ได้แก่ + และ - มิติความแตกต่างและอรรถลักษณะที่ใช้ในการจำแนกคำลงท้ายภาษาไทยมีดังนี้

ชนิดของประโยค

ชนิดของประโยค หมายถึง ชนิดของประโยคต่างๆ ที่คำลงท้ายสามารถปรากฏได้ ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และประโยคคำสั่ง

[+บอกเล่า] หมายถึง คำลงท้ายที่สามารถปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

เค้าคงไม่มาแล้วมั้ง

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า “มั้ง” สามารถปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย “มั้ง” มีอรรถลักษณะเป็น [+บอกเล่า]

[-บอกเล่า] หมายถึง คำลงท้ายที่ไม่สามารถปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

* เราจะออกไปกินข้าวข้างนอกวะ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า “วะ” ไม่สามารถปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย “วะ” มีอรรถลักษณะเป็น [-บอกเล่า]

[+คำถาม] หมายถึง คำลงท้ายที่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำถามได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

พรุ่งนี้เพื่อนว่างมัยี้

จากตัวอย่างจะพบว่า “ยี้” สามารถปรากฏที่ท้ายประโยคคำถามได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย “ยี้” มีอรรถลักษณะเป็น [+คำถาม]

[-คำถาม] หมายถึง คำลงท้ายที่ไม่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำถามได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

* รองเท้าคู่นี้สวยมัยี้เนอะ

จากตัวอย่างจะพบว่า “เนอะ” ไม่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำถามได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย “เนอะ” มีอรรถลักษณะเป็น [-คำถาม]

[+คำสั่ง] หมายถึง คำลงท้ายที่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำสั่งได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

สั่งชามะนาวให้ด้วยสิ

จากตัวอย่างจะเห็นว่า “สิ” สามารถปรากฏท้ายประโยคคำสั่งได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย “สิ” มีอรรถลักษณะเป็น [+คำสั่ง]

[-คำสั่ง] หมายถึง คำลงท้ายที่ไม่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำสั่งได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

* ห้ามออกไปข้างนอกวะ

จากตัวอย่างจะเห็นว่า “วะ” ไม่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำสั่งได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย “วะ” มีอรรถลักษณะเป็น [-คำสั่ง]

การแสดงสถานภาพ

[+แสดงสถานภาพ] หมายถึง คำลงท้ายที่แสดงสถานภาพของผู้พูดว่ามีฐานะทางสังคมสูงกว่า ต่ำกว่า หรือเท่ากัน ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

หัวหน้าซื้อรองเท้ามาก็คะ

จากตัวอย่าง เป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างหัวหน้าและลูกน้อง โดยผู้พูดซึ่งเป็นลูกน้องใช้คำลงท้ายคำว่า “คะ” แสดงสถานภาพของตนเอง ว่ามีแสดงสถานภาพทางสังคมต่ำกว่า ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้าย “คะ” มีอรรถลักษณะเป็น [+แสดงสถานภาพ]

[-แสดงสถานภาพ] หมายถึง คำลงท้ายที่ไม่แสดงสถานภาพของผู้พูดว่ามีฐานะทางสังคมสูงกว่า ต่ำกว่า หรือเท่ากัน ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

พรุ่งนี้ไปงานขึ้นบ้านใหม่ด้วยกันเถอะ

จากตัวอย่าง เป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อนสนิทที่ชวนเพื่อนอีกคนหนึ่งไปงานขึ้นบ้านใหม่ด้วยกัน โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “เถอะ” ซึ่งคำลงท้าย “เถอะ” นี้ ไม่สามารถบอกสถานภาพของผู้พูดได้ว่ามีฐานะทางสังคมสูงกว่า ต่ำกว่า หรือเท่ากัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้าย “เถอะ” มีอรรถลักษณะเป็น [-แสดงสถานภาพ]

การแสดงคำถาม

[+แสดงคำถาม] หมายถึง คำลงท้ายที่เมื่อเติมลงไปที่ประโยคแล้ว จะเปลี่ยนประโยคที่ไม่ใช่ประโยคคำถามให้เป็นประโยคคำถาม ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

อากาศที่นั่นหนาวมากม๊ย

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า “ม๊ย” เมื่อเติมลงไปท้ายประโยคแล้ว จะเปลี่ยนประโยคบอกเล่า “อากาศที่นั่นหนาวมาก” ให้เป็นประโยคคำถาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย “ม๊ย” มีอรรถลักษณะเป็น [+แสดงคำถาม]

[-แสดงคำถาม] หมายถึง คำลงท้ายที่เมื่อเติมลงไปท้ายประโยคแล้ว จะไม่เปลี่ยนประโยคที่ไม่ใช่ประโยคคำถามให้เป็นประโยคคำถาม ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

เราจะไปอังกฤษเดือนหน้าแล้วนะ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า “นะ” เมื่อเติมลงไปท้ายประโยคแล้ว ไม่เปลี่ยนประโยคบอกเล่า “เราจะไปอังกฤษเดือนหน้าแล้ว” ให้เป็นประโยคคำถาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย “นะ” มีอรรถลักษณะเป็น [-แสดงคำถาม]

อย่าพิมพ์ผิดอีกล่ะ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า “ล่ะ” เมื่อเติมลงไปท้ายประโยคคำสั่งแล้ว ไม่ได้เปลี่ยนประโยคคำสั่ง “อย่าพิมพ์ผิดอีก” ให้เป็นประโยคคำถาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย “ล่ะ” มีอรรถลักษณะเป็น [-แสดงคำถาม]

การปฏิเสธ

[+ปฏิเสธ] หมายถึง คำลงท้ายที่สามารถปรากฏในความปฏิเสธ ซึ่งมีคำแสดงการปฏิเสธ เช่น ไม่ อย่า ห้าม เป็นต้นได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

แกไม่ต้องซื้อไปฝากมันหรอก

จากตัวอย่างจะเห็นว่าผู้พูดใช้คำลงท้าย “หรอก” ในประโยคที่มีคำแสดงการปฏิเสธ “ไม่” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย “หรอก” มีอรรถลักษณะเป็น [+ปฏิเสธ]

[–ปฏิเสธ] หมายถึง คำลงท้ายที่ไม่สามารถปรากฏในความปฏิเสธ ซึ่งมีคำแสดงการปฏิเสธ เช่น ไม่อย่า ห้าม เป็นต้นได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

* ห้ามลงเล่นน้ำเถอะ

จากตัวอย่างจะเห็นว่าคำลงท้าย “เถอะ” ไม่สามารถปรากฏในประโยคที่มีคำแสดงการปฏิเสธ “ห้าม” ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้าย “เถอะ” มีอรรถลักษณะเป็น [–ปฏิเสธ]

ความสุภาพ

[+สุภาพ] หมายถึง คำลงท้ายที่ปรากฏท้ายประโยคที่ผู้พูดและผู้ฟังสนทนากันด้วยความไม่หยาบคาย ไม่มีการใช้คำแสดงความไม่สุภาพ เช่น กู มึง เป็นต้น หรือแสดงกริยาที่ไม่สุภาพด้วย เช่น การตะโกน การตะคอก เป็นต้น ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

วันนี้หัวหน้ามีประชุมตอนบ่ายโมงนะคะ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างหัวหน้ากับลูกน้อง ลูกน้องแจ้งหัวหน้าว่าวันนี้มีประชุมเวลาบ่ายโมงโดยใช้คำลงท้ายคำว่า “คะ” แสดงความสุภาพ ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “คะ” มีอรรถลักษณะเป็น [+สุภาพ]

[–สุภาพ] หมายถึง คำลงท้ายที่ปรากฏท้ายประโยคที่ผู้พูดและผู้ฟังสนทนากันด้วยความไม่สุภาพ มีการใช้คำสรรพนามแสดงความไม่สุภาพ เช่น กู มึง เป็นต้น หรือแสดงกริยาไม่สุภาพด้วย เช่น การสบถคำทอ การตะคอก การตวาด เป็นต้น ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

นี่กูก็รับมาแล้วนะเว้ย

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท มีการใช้คำสรรพนามแสดงความไม่สุภาพได้แก่คำว่า กู ในประโยคที่มีคำลงท้ายคำว่า “เว้ย” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “เว้ย” มีอรรถลักษณะเป็น [–สุภาพ]

ขับรถเป็นรีเปล่าวะ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์ที่ผู้พูดตำหนกคนขับรถคันข้างหน้าที่เลี้ยวรถโดยไม่มีการให้สัญญาณไฟ ทำให้ตนเองต้องเบรครถกะทันหัน มีการแสดงกริยาที่ไม่สุภาพคือการสบถคำทอและใช้คำลงท้าย “วะ” ในประโยค ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้าย “วะ” มีอรรถลักษณะเป็น [-สุภาพ]

ความอ่อนโยน

[+อ่อนโยน] หมายถึง การที่ผู้พูดและผู้ฟังสนทนากันอย่างอ่อนโยน นิ่มนวล ไม่กระด้าง ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

เรียนเสร็จแล้วรีบกลับบ้านนะ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างแม่กับลูกสาว โดยแม่สั่งให้ลูกสาวรีบกลับบ้านหลังเลิกเรียน ไม่อยากให้ลูกกลับบ้านดึกเพราะกลัวจะเป็นอันตราย จึงสั่งลูกโดยใช้คำลงท้าย “นะ” เพื่อแสดงความอ่อนโยนและนิ่มนวล ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้าย “นะ” มีอรรถลักษณะเป็น [+อ่อนโยน]

[-อ่อนโยน] หมายถึง การที่ผู้พูดและผู้ฟังไม่ได้สนทนากันอย่างอ่อนโยน นิ่มนวล ไม่กระด้าง ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

จะกินอะไรก็รีบๆ สั่งเข้าลิ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อนสนิทสองคน โดยเพื่อนคนหนึ่งสั่งให้เพื่อนอีกคนรีบสั่งอาหารเพราะเห็นว่าดูรายการอาหารอยู่นาน น่าจะเลือกได้แล้วว่าจะทานอะไร จึงสั่งเพื่อนโดยใช้คำลงท้าย “ลิ” เพื่อนเน้นการสั่งให้หนักแน่นขึ้น ไม่ได้แสดงความอ่อนโยน นิ่มนวลแต่อย่างใด ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้าย “ลิ” มีอรรถลักษณะเป็น [-อ่อนโยน]

การคาดการณ์ของผู้พูด

[+คาดการณ์] หมายถึง ผู้พูดมีสมมติฐานหรือความคิดบางอย่างอยู่ในใจเกี่ยวกับเรื่องที่สนทนากัน ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

ยังทำรายงานไม่เสร็จอีกหรือ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อนร่วมชั้น โดยผู้ถามมีความคิดว่าเพื่อนคนที่ถูกถามน่าจะถามรายงานเสร็จแล้ว แต่ผิคาดที่ยังเห็นเพื่อนทำรายงานอยู่จึงถามเพื่อนโดยใช้คำลงท้ายคำว่า “หรือ” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “หรือ” มีอรรถลักษณะเป็น [+คาดการณ์]

ก็ร้านที่อยู่ข้างๆ โรงเรียนไง

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อนที่กำลังคุยกันถึงร้านอาหารที่มักจะไปทานไอศกรีมกันหลังเลิกเรียนสมัยเรียนมัธยมต้น ผู้พูดจึงใช้คำลงท้าย “ไง” เพื่อแสดงการคาดการณ์ว่าผู้ฟังน่าจะจำร้านนี้ได้ เพราะเป็นร้านที่ไปกินด้วยกันบ่อยๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “ไง” มีอรรถลักษณะเป็น [+คาดการณ์]

[-คาดการณ์] หมายถึง ผู้พูดไม่มีสมมติฐานหรือความคิดบางอย่างอยู่ในใจเกี่ยวกับเรื่องที่สนทนากัน ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

แกจะกลับบ้านพร้อมเรามั๊ย

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อน โดยเพื่อนคนหนึ่งต้องการเพียงจะถามว่าเพื่อนอีกคนจะกลับบ้านพร้อมตนเองหรือไม่ ซึ่งถามโดยไม่ได้มีสมมติฐานหรือความคิดใดๆ อยู่ในใจ ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “มั๊ย” มีอรรถลักษณะเป็น [-คาดการณ์]

การคาดคะเน

[+คาดคะเน] หมายถึง ผู้ถามคาดคะเนให้ผู้ฟังตอบรับ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

แกยังทำงานอยู่ที่เดิมใช่มั๊ย

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อน เพื่อนคนหนึ่งมั่นใจว่าเพื่อนอีกคนยังทำงานอยู่ที่เดิมแน่ๆ จึงถามไปด้วยความคาดคะเนว่าเพื่อนจะตอบว่า ใช่ โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ใช่มั๊ย” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้ายคำว่า “ใช่มั๊ย” มีอรรถลักษณะเป็น [+คาดคะเน]

วันเสาร์นี้แม่ว่างใช่เปล่า

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างลูกกับแม่ โดยลูกรู้ว่าปกติแล้วแม่จะว่างทุกวันเสาร์ จึงมั่นใจว่าวันเสาร์นี้แม่จะต้องว่างแน่ๆ จึงคาดคะเนถามให้แม่ตอบว่าใช่ โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ใช่เปล่า” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “ใช่เปล่า” มีอรรถลักษณะเป็น [+คาดคะเน]

[-คาดคะเน] หมายถึง ผู้ถามไม่ได้คาดคะเนให้ผู้ฟังตอบรับ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

หนังเรื่องนี้สนุกมั๊ย

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อน ซึ่งเพื่อนคนหนึ่งเล่าว่าเพิ่งไปดูหนังเรื่องเดอะดาร์กไนท์มา ส่วนเพื่อนอีกคนก็ไปดูมาแล้วเหมือนกันแล้วคิดว่าหนังเรื่องนี้สนุกดี จึงถามความคิดเห็นของเพื่อนโดยไม่ได้คาดคะเนคำตอบว่าเพื่อนจะคิดว่าหนังเรื่องนี้สนุกเหมือนกัน โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “มั๊ย” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “มั๊ย” มีอรรถลักษณะเป็น [-คาดคะเน]

การมีส่วนร่วม

[+ส่วนร่วม] หมายถึง ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังมีความเห็นคล้อยตามกับความเห็นของตน ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

มือถือรุ่นนี้สวยดีเนอะ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อนสนิทสองคน เพื่อนคนหนึ่งเปิดไปเจอโฆษณาโทรศัพท์มือถือในนิตยสารแล้วเห็นว่าโทรศัพท์รุ่นนี้สวยดี และต้องการให้เพื่อนอีกคนจะคิดว่าสวยเหมือนกัน จึงยื่นหน้าโฆษณาในนิตยสารให้เพื่อนดูแล้วบอกกับเพื่อนโดยใช้คำลงท้ายคำว่า “เนอะ” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “เนอะ” มีอรรถลักษณะเป็น [+ส่วนร่วม]

[-ส่วนร่วม] หมายถึง ผู้พูดไม่ได้ต้องการให้ผู้ฟังมีความเห็นคล้อยตามกับความเห็นของตน ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

ผมเป็นคนรับผิดชอบเองแหละ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อนร่วมงาน โดยเพื่อนคนหนึ่งถามว่าใครเป็นคนรับผิดชอบงานโครงการใหม่ที่เพิ่งทำเสร็จไป ซึ่งเพื่อนอีกคนเป็นคนรับผิดชอบงานนี้เพียงคนเดียว จึงตอบไปว่าตนเองเป็นคนทำโดยใช้คำลงท้ายคำว่า “แหละ” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “แหละ” มีอรรถลักษณะเป็น [-ส่วนร่วม]

ความขัดแย้ง

[+ขัดแย้ง] หมายถึง การที่ผู้พูดต้องการอธิบายความคิดเห็นของตนเอง ซึ่งขัดแย้งกับ ความคิดเห็นของผู้ฟัง ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

บ้านเราก็ไม่ได้ร่ำรวยขนาดนั้นหรอก

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อน โดยเพื่อนคนหนึ่งคิดว่าเพื่อนอีกคนมีฐานะทางบ้านร่ำรวยเนื่องจากเห็นว่ามีกิจการร้านทองเป็นของตัวเอง ในขณะที่เพื่อนอีกคนมีความคิดขัดแย้งกันเพราะไม่ได้คิดว่าฐานะทางบ้านของตนเองร่ำรวย จึงบอกเพื่อนไปโดยใช้คำลงท้ายคำว่า “หรือก” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “หรือก” มีอรรถลักษณะเป็น [+ขัดแย้ง]

[+ขัดแย้ง] หมายถึง การที่ผู้พูดต้องการอธิบายความคิดเห็นของตนเอง โดยไม่ได้ขัดแย้งกับความคิดเห็นของผู้ฟัง ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

แม่เห็นว่าลูกชอบก็เลยซื้อมาฝากແລະ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่ซื้อพายไก่อมาฝากลูกเนื่องจากเห็นว่าลูกชอบกิน โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ແລະ” ในเนื้อความไม่ได้แสดงความขัดแย้ง ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้ายคำว่า “ແລະ” มีอรรถลักษณะเป็น [-ขัดแย้ง]

เพศของผู้พูด

[+ชาย] หมายถึง ผู้พูดเป็นเพศชาย ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

พี่จะกลับเดือนหน้าครับ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างน้ากับหลานชาย โดยน้าถามว่าพี่ของหลานชายที่ไปเรียนต่างประเทศจะกลับมาเมืองไทยเมื่อไหร่ หลานชายจึงตอบว่าเดือนหน้าโดยใช้คำลงท้าย “ครับ” บอกเพศของตนเองว่าเป็นเพศชาย ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “ครับ” มีอรรถลักษณะเป็น [+ชาย]

[-ชาย] หมายถึง ผู้พูดไม่เป็นเพศชาย ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

ปายนี้ไม่มีเรียนค่ะ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างอาจารย์กับนิสิต อาจารย์ถามนิสิตว่าปายนี้ มีเรียนหรือไม่ นิสิตไม่มีเรียนจึงตอบอาจารย์โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ค่ะ” แสดงเพศของตนเองว่าเป็นเพศหญิง ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “ค่ะ” มีอรรถลักษณะเป็น [-ชาย]

ความแน่ใจ

[+แน่ใจ] หมายถึง ผู้พูดแน่ใจกับข้อมูลที่จะพูดออกไป ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

เค้าไม่มาหรอก

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อนสองคน โดยทั้งสองนัดเพื่อนอีกคน มาทำรายงานกลุ่ม เพื่อนคนหนึ่งแน่ใจว่าเพื่อนอีกคนไม่มาแน่ๆ เนื่องจากเลยเวลานัดมาหลาย ชั่วโมงแล้ว จึงบอกกับเพื่อนอีกคนด้วยความแน่ใจโดยใช้คำลงท้ายคำว่า “หรอก” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “หรอก” มีอรรถลักษณะเป็น [+แน่ใจ]

[-แน่ใจ] หมายถึง ผู้พูดไม่แน่ใจกับข้อมูลที่จะพูดออกไป ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

รถอาจจะติดก็ได้มั้ง

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อนสองคน โดยทั้งสองนัดเพื่อนอีกคน มาทำรายงานกลุ่ม เนื่องจากเลยเวลานัดมาหลาย ชั่วโมงแล้ว เพื่อนอีกคนก็ยังไม่มา เพื่อนคนหนึ่งคิดว่าที่เพื่อนยังไม่มาถึงเพราะรถอาจจะติด จึงบอกกับเพื่อนอีกคนด้วยความไม่แน่ใจโดยใช้คำลงท้ายคำว่า “มั้ง” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “มั้ง” มีอรรถลักษณะเป็น [-แน่ใจ]

ภาษาปาก

[+ปาก] หมายถึง คำที่นิยมใช้เป็นภาษาปาก ไม่นิยมให้ใช้เป็นภาษาเขียนที่เป็นทางการ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

ไปเปลี่ยนชุดแล้วลงมาทานข้าวกันนะจ๊ะ

จากสถานการณ์เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก ซึ่งเป็นการพูดคุยกันอย่างไม่เป็นทางการ โดยแม่บอกลูกที่เพิ่งกลับมาจากโรงเรียนให้ไปเปลี่ยนชุดแล้วลงมาทานข้าวด้วยกัน แม่ใช้คำลงท้าย “จ๊ะ” ที่เป็นภาษาปาก ใช้ได้ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย “จ๊ะ” มีอรรถลักษณะเป็น [+ปาก]

[-ปาก] หมายถึง คำลงท้ายที่ไม่นิยมใช้เป็นภาษาปาก สามารถนำไปใช้เป็นภาษาเขียนที่เป็นทางการได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

กรุณากรอกชื่อและนามสกุลตรงนี้ด้วยครับ

จากสถานการณ์เป็นการสนทนาระหว่างพนักงานต้อนรับของโรงแรมกับลูกค้า พนักงานบอกให้ลูกค้าช่วยกรอกชื่อและนามสกุลลงในเอกสารของทางโรงแรม ซึ่งเป็นการสนทนากันอย่างเป็นทางการ พนักงานไม่ได้มีความสนิทสนมกับลูกค้า จึงใช้คำลงท้ายคำว่า “ครับ” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย “ครับ” มีอรรถลักษณะเป็น [-ปาก]

ความรำคาญ

[+รำคาญ] หมายถึง ผู้พูดแสดงความรำคาญ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

เปิดทีวีเสียงเบาๆ ไม่ได้รีงนะ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างพี่กับน้อง โดยพี่กำลังทำการบ้านอยู่ แต่น้องกลับเข้ามาเปิดโทรทัศน์เสียงดัง ทำให้พี่ไม่มีสมาธิทำการบ้าน จึงพูดกับน้องด้วยความรำคาญ โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “นะ” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “นะ” มีอรรถลักษณะเป็น [+รำคาญ]

[-รำคาญ] หมายถึง ผู้พูดไม่ได้แสดงความรำคาญ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

กลับบ้านดีๆ นะ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อน โดยทั้งสองพูดรู้ตาก่อนจากกัน
 เพื่อนคนหนึ่งบอกให้เพื่อนอีกคนระวังตัวขณะกลับบ้าน จึงบอกกับเพื่อนโดยใช้คำลงท้ายคำว่า
 “นะ” เพื่อแสดงความอ่อนโยน ไม่ได้แสดงความรำคาญแต่อย่างใด ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลง
 ท้ายคำว่า “นะ” มีอรรถลักษณะเป็น [-รำคาญ]

ความต้องการคำตอบ

[+คำตอบ] หมายถึง การที่ผู้พูดถามโดยต้องการคำตอบจากผู้ฟัง ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

จะสั่งอะไรเพิ่มอีกมัย

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาในร้านอาหารระหว่างเพื่อน โดยทั้งคู่สั่งอาหารไป
 แล้ว 3 รายการ เพื่อนคนหนึ่งอยากรู้ว่าเพื่อนอีกคนอยากสั่งอาหารเพิ่มอีกหรือไม่ จึงถามเพื่อนโดย
 ใช้คำลงท้ายคำว่า “มัย” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “มัย” มีอรรถลักษณะเป็น
 [+คำตอบ]

[-คำตอบ] หมายถึง การที่ผู้พูดถามโดยไม่ต้องคำตอบจากผู้ฟัง ดังตัวอย่างจาก
 บทสนทนา

ยังไม่กลับบ้านอีกหรือ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อน เพื่อนคนหนึ่งกำลังจะกลับบ้าน
 บังเอิญเดินผ่านมาเห็นเพื่อนอีกคนหนึ่งกำลังนั่งทำรายงานอยู่ ทั้งๆ ที่เห็นว่าเพื่อนยังไม่กลับบ้าน แต่
 ก็ทักเพื่อนไปด้วยคำถามโดยไม่ได้ต้องการข้อมูลหรือคำตอบจากเพื่อนโดยใช้คำลงท้ายคำว่า “หรือ”
 ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “หรือ” มีอรรถลักษณะเป็น [-คำตอบ]

ข้อมูลใหม่

[+ข้อมูลใหม่] ในประโยคคำถาม หมายถึง ผู้พูดถามเพื่อให้ได้ข้อมูลใหม่จากผู้ฟัง เช่นถามว่า ใคร อะไร ที่ไหน อย่างไร ทำไม เป็นต้น ส่วนในประโยคบอกเล่า หมายถึง ผู้พูดบอกข้อมูลที่ตนคิดว่าเป็นข้อมูลใหม่สำหรับผู้ฟัง ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

ปีใหม่นี้เธอจะไปเที่ยวที่ไหนหรือ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อน โดยเพื่อนคนหนึ่งอยากทราบว่าปีใหม่นี้เพื่อนอีกคนจะไปเที่ยวที่ไหน จึงถามแบบเอาความจากเพื่อนอีกคนโดยใช้คำลงท้ายคำว่า “หรือ” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้ายคำว่า “หรือ” มีอรรถลักษณะเป็น [+ข้อมูลใหม่]

น้องชายเราจะแต่งงานแล้วนะ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างเพื่อน โดยเพื่อนคนหนึ่งบอกข้อมูลกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง โดยเชื่อว่าเพื่อนคนนั้นไม่ทราบมาก่อนว่าน้องชายของตนเองกำลังจะแต่งงานโดยใช้คำลงท้ายคำว่า “นะ” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้ายคำว่า “นะ” มีอรรถลักษณะเป็น [+ข้อมูลใหม่]

[-ข้อมูลใหม่] ในประโยคคำถาม หมายถึง ผู้พูดไม่ได้ถามเพื่อให้ได้ข้อมูลใหม่จากผู้ฟัง เป็นเพียงการถามเพื่อให้ตอบรับหรือปฏิเสธเท่านั้น ส่วนในประโยคบอกเล่า หมายถึง ผู้พูดไม่ได้บอกข้อมูลที่ตนคิดว่าเป็นข้อมูลใหม่แก่ผู้ฟัง ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

เย็นนี้จะให้พ่อไปรับที่โรงเรียนมัธยม

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างพ่อกับลูก พ่อถามลูกว่าจะให้ไปรับที่โรงเรียนหรือไม่ ซึ่งต้องการให้ลูกตอบรับหรือปฏิเสธอย่างใดอย่างหนึ่ง จึงเป็นการถามโดยไม่ได้ต้องการข้อมูลจากผู้ฟัง โดยพ่อถามโดยใช้คำลงท้ายคำว่า “มัธยม” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้ายคำว่า “มัธยม” มีอรรถลักษณะเป็น [-ข้อมูลใหม่]

ตัวนี้ก็เหมือนกับตัวที่เพิ่งซื้อให้ไง

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างพี่กับน้องที่ร้านขายเสื้อ น้องให้พี่ช่วยเลือกเสื้อยืดระหว่างสีฟ้ากับสีเขียว พี่เลือกสีเขียว น้องจึงถามว่าทำไม พี่บอกไปว่าเพราะตัวสีฟ้าคล้ายกับเสื้อตัวที่เพิ่งซื้อให้น้องไปแล้ว พี่บอกโดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ไง” ซึ่งไม่ได้บอกข้อมูลใหม่ เพราะพี่เชื่อว่าน้องยังจำเหตุการณ์การซื้อเสื้อสีฟ้าได้ ข้อมูลเหตุการณ์นี้จึงไม่ใช่ข้อมูลใหม่สำหรับน้อง ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าคำลงท้ายคำว่า “ไง” มีอรรถลักษณะเป็น [-ข้อมูลใหม่]

สถานการณ์เกิดตรงตามที่คาดการณ์ไว้

[+ตรง] หมายถึง สถานการณ์ที่เกิดขึ้นตรงกับที่คิดเอาไว้ แต่เนื่องจากบริบทที่สถานการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นตรงกับที่คิดไว้ไม่ปรากฏการใช้คำลงท้าย ผู้วิจัยจึงสรุปว่า มีความแตกต่างเรื่อง สถานการณ์เกิดตรงตามที่คาดการณ์ไว้นั้น ไม่มีอรรถลักษณะเป็น [+ตรง]

[-ตรง] หมายถึง สถานการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ตรงกับที่คิดเอาไว้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

ศึกแล้วจะออกไปข้างนอกอีกหรือ

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์การสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่เห็นว่าตอนนี้ศึกมากแล้ว ไม่คิดว่าลูกจะออกไปทำธุระที่ไหนอีก แต่ลูกก็ยังออกไป จึงถามลูกโดยใช้คำลงท้ายคำว่า “หรือ” ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย “หรือ” มีอรรถลักษณะเป็น [-ตรง]

3. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาไทย

หลังจากที่วิเคราะห์หาความแตกต่างและอรรถลักษณะที่ใช้จำแนกคำลงท้ายภาษาไทย แล้ว ผู้วิจัยพบว่า มีคำลงท้ายที่มีองค์ประกอบทางความหมายเหมือนกัน สามารถใช้ได้ ในบริบทเดียวกัน 4 กลุ่ม ได้แก่ 1. ใช่มั้ย/ใช่เปล่า 2. รีบเปล่า/เปล่าปะ 3. หรือ/หรือ และ 4. เอะ/เออะ กล่าวคือ คำลงท้ายในแต่ละกลุ่มนี้มีความเหมือนกันตรงที่มีรูปแปรทางความหมายเหมือนกัน แต่ต่างกันที่รูปเขียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ว่าคำลงท้ายในแต่ละกลุ่มสามารถใช้แทนกันได้ โดยคำลงท้ายกลุ่มที่ 1 นั้น ผู้วิจัยระบุให้เป็นคำลงท้าย “ใช่มั้ย/ใช่เปล่า” แม้ว่าจะเป็นคำลงท้ายสองคำ แต่ผู้วิจัยรวมคำลง

ท้ายคำนี้ไว้ในหัวข้อคำลงท้ายเดียวกันเพื่อให้เข้าใจง่ายและความสะดวกในการอธิบาย ส่วนคำลงท้ายกลุ่มที่ 2 3 และ 4 ผู้วิจัยใช้รูปเขียนเป็นรูปหลัก จึงได้เป็นคำลงท้ายคำว่า “รีเปล่า” “หรือ” และ “เออะ” ตามลำดับ

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า คำลงท้าย “หรือ” “นะ” และ “หรือก” มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่า 1 ลักษณะ กล่าวคือ คำลงท้ายหนึ่งคำมีองค์ประกอบทางความหมายที่ไม่สามารถสรุปรวมกันได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย 3 คำข้างต้นเป็นคำลงท้ายพ้องรูป โดยคำลงท้าย “หรือ” มี 3 คำ ได้แก่ “หรือ(1)” “หรือ(2)” “หรือ(3)” คำลงท้าย “นะ” มี 2 คำ ได้แก่ “นะ(1)” “นะ(2)” คำลงท้าย “หรือก” มี 3 คำ ได้แก่ “หรือก(1)” “หรือก(2)” “หรือก(3)”

ดังนั้นจากการวิเคราะห์ผู้วิจัยสามารถรวมจำนวนคำลงท้ายภาษาไทยได้ทั้งหมด 32 คำ ได้แก่ ไซ้มัย/ไซ้เปล่า รีเปล่า หรือ(1) หรือ(2) หรือ(3) มัย ครับ คะ คะ สะ จ๊ะ จ๊ะ วะ ยะ เว้ย วะ ยะ นะ นะ(1) นะ(2) ลี ลี เอะ ละ อะ ใจ มั้ง เนอะ หรือก(1) หรือก(2) หรือก(3) แหละ

ผู้วิจัยได้แสดงการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของแต่ละคำลงท้ายโดยใช้ อร์รณลักษณะแบบทวิลักษณ์ (Binary Features) ได้แก่ + หมายถึง มีองค์ประกอบทางความหมาย และ - หมายถึง ไม่มีองค์ประกอบทางความหมาย โดยองค์ประกอบทางความหมายของแต่ละคำมีรายละเอียดดังนี้

คำลงท้าย ไซ้มัย/ไซ้เปล่า

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “ไซ้มัย/ไซ้เปล่า” ที่ได้จากบทสนทนา ผู้วิจัยพบว่าคำลงท้ายทั้งสองคำนี้สามารถใช้แทนกันได้เมื่อปรากฏในบริบทเดียวกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสรุปว่าคำลงท้าย “ไซ้มัย” และ “ไซ้เปล่า” สามารถใช้แทนกันได้ โดยสามารถสรุปอรรถลักษณะได้ 3 อรรถลักษณะ คือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [+คาดคั้น] กล่าวคือ คำลงท้าย “ไซ้มัย/ไซ้เปล่า” เป็นคำแสดงคำถาม สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ และเมื่อเป็นประโยคคำถามแล้ว จะเป็นการถามที่ไม่ได้บอกข้อมูลใหม่ แต่จะเป็นการถามแบบคาดคั้นคำตอบจากผู้ฟัง ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

แก็เป็นคนเอากลับบ้านไปส่งอาจารย์ไซ้มัย/ไซ้เปล่า

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน โดยเพื่อนคนหนึ่งถาม [+แสดงคำถาม] หัวหน้าที่้องว่าเป็นคนไปส่งการบ้านอาจารย์ใช่หรือไม่ เป็นการถามแบบตอบรับปฏิเสธ [-ข้อมูลใหม่] เพราะโดยปกติแล้วเป็นหน้าที่ของหัวหน้าห้องที่ต้องเป็นคนนำการบ้านไปส่งอาจารย์ที่ห้องพักครู เพื่อนคิดว่าหัวหน้าห้องเป็นคนไปส่งแน่ๆ จึงคาดคั้นคำตอบจากหัวหน้า [+คาดคั้น] โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ใช่มั้ย/ใช่เปล่า”

คำลงท้าย รีเปล่า

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “รีเปล่า” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “รีเปล่า” มี 4 วรรณลักษณะ คือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [-คาดคั้น] [+คาดการณ์] กล่าวคือ คำลงท้าย “รีเปล่า” เป็นคำแสดงคำถามสามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ และเมื่อเป็นประโยคคำถามแล้ว จะเป็นการถามแบบตอบรับปฏิเสธ ไม่มีการคาดคั้นคำตอบจากผู้ฟัง แต่มีการคาดการณ์บางอย่างในคำถาม ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

แกล้มไว้ที่บ้านรีเปล่า

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ทั้งนั้ดกันเพื่อนมาดูรูปถ่ายงานรับปริญญากัน เพื่อนคนหนึ่งไรท์แผ่นซีดีมาให้เพื่อนอีกคน แต่พอจะหยิบให้กลับหาไม่เจอ เพื่อนอีกคนรู้ว่าเพื่อนเป็นคนขี้ลืม จึงคิดว่าอาจจะลืมหยิบมาจากที่บ้าน [+คาดการณ์] จึงถามเพื่อน [+แสดงคำถาม] ด้วยคำถามแบบตอบรับปฏิเสธ [-ข้อมูลใหม่] อย่างไม่ได้คาดคั้นคำตอบ [-คาดคั้น] โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “รีเปล่า”

คำลงท้าย มั้ย

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “มั้ย” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “มั้ย” มี 5 วรรณลักษณะ คือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [-คาดคั้น] [-คาดการณ์] [+คำตอบ] กล่าวคือ คำลงท้าย “มั้ย” เป็นคำแสดงคำถาม สามารถเปลี่ยนประโยคเป็นประโยคคำถามได้ และเมื่อเป็นประโยคคำถามแล้ว จะเป็นการถามแบบตอบรับปฏิเสธ ไม่มีการคาดคั้นคำตอบจากผู้ฟัง รวมถึงไม่มีการคาดการณ์ใดๆ ในคำถาม จะเป็นการถามเพื่อต้องการคำตอบเท่านั้น ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

วันนี้มีเมนูแนะนำมั้ย

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างลูกค้ากับพนักงานร้านอาหาร โดยลูกค้าอยากทราบว่าวันนี้ทางร้านมีรายการอาหารแนะนำหรือไม่ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [+คำตอบ] เนื่องจากลูกค้าคิดไม่ออกว่าจะทานอะไรจึงถามพนักงานเพื่อต้องการให้แนะนำรายการอาหารเท่านั้น [-คาดคั้น] [-คาดการณ์] โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “มั้ย”

คำลงท้าย หรือ(1)

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “หรือ(1)” ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “หรือ(1)” มี 5 วรรณลักษณะ คือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [-คาดคั้น] [+คาดการณ์] [-ตรง] กล่าวคือ คำลงท้าย “หรือ(1)” เป็นคำแสดงคำถามสามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ และเมื่อเป็นประโยคคำถามแล้ว จะเป็นการถามแบบตอบรับปฏิเสธ ไม่มีการคาดคั้นคำตอบจากผู้ฟัง มีการคาดการณ์บางอย่างอยู่ในใจ แต่ที่ผลของการคาดการณ์นั้นไม่ตรงกับสิ่งที่คิดไว้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

ยังสั่งอาหารกันไม่เสร็จอีกหรือ

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนาระหว่างสมาชิกในครอบครัวที่ร้านอาหาร พ่อถามลูกๆ [+แสดงคำถาม] ที่กำลังสั่งอาหารกันอยู่ [-ข้อมูลใหม่] [-คาดคั้น] ก่อนหน้านี้พ่อไปเข้าห้องน้ำมา คิดว่ากลับมาที่โต๊ะลูกๆ จะสั่งอาหารกันเสร็จแล้ว [+คาดการณ์] แต่เมื่อมาที่โต๊ะเห็นว่าลูกๆ ยังสั่งอาหารกันไม่เสร็จ [-ตรง]

คำลงท้าย หรือ(2)

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “หรือ(2)” ที่ได้จากบทสนทนาสามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “หรือ(2)” มี 5 วรรณลักษณะ คือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [-คาดคั้น] [-คาดการณ์] [-คำตอบ] กล่าวคือ คำลงท้าย “หรือ(2)” เป็นคำแสดงคำถามสามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ และเมื่อเป็นประโยคคำถามแล้ว จะเป็นการถามแบบตอบรับ

ปฏิเสธ ไม่มีการคาดคั้นคำตอบจากผู้ฟัง ไม่มีการคาดการณ์บางอย่างอยู่ในใจ รวมถึงเป็นการถามที่ไม่ได้ต้องการคำตอบด้วย เป็นการท้าทายในรูปประโยคคำถาม ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

สบายดีหรือ

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน เพื่อนคนหนึ่งถามเพื่อนอีกคน [+แสดงคำถาม] เป็นถามที่ไม่มีการคาดคั้น [-คาดคั้น] หรือคาดการณ์ [-คาดการณ์] รวมถึงไม่ได้ต้องการคำตอบจากเพื่อนว่าสบายดีหรือไม่ [-คำตอบ] แต่ถามเพื่อเป็นการท้าทายเท่านั้น [-ข้อมูลใหม่]

คำลงท้าย หรือ(3)

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “หรือ(3)” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “หรือ(3)” มี 4 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+คำถาม] [+ข้อมูลใหม่] กล่าวคือ คำลงท้าย “หรือ(3)” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม แต่จะปรากฏท้ายประโยคคำถามเท่านั้น จึงไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ ไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ และเมื่อเป็นประโยคคำถามแล้ว จะเป็นการถามที่ต้องการข้อมูล ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

หลังเลิกเรียนจะไปไหนหรือ

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน เพื่อนคนหนึ่งอยากทราบว่าหลังเลิกเรียนแล้วเพื่อนอีกคนจะไปที่ไหนต่อ [+ข้อมูลใหม่] จึงถาม [+แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] เพื่อนด้วยประโยคคำถาม [+คำถาม] โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “หรือ”

คำลงท้าย ครับ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “ครับ” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “ครับ” มี 5 อรรถลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [-ปาก] [+ชาย] กล่าวคือ คำลงท้าย “ครับ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ แต่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ บอกความสุภาพ และใช้เป็นภาษาเขียนได้ รวมถึงบอกเพศของผู้พูดว่าเป็นเพศชาย ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

ผมจะรีบจัดการให้เร็วที่สุดครับ

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างพนักงานชายกับลูกค้า โดยลูกค้าโทรมาขำกับพนักงาน ให้ช่วยเมลรายละเอียดงานมาให้ภายในวันนี้ พนักงานชายจึงบอกกับลูกค้า [-แสดงคำถาม] [+ชาย] ด้วยความสุภาพ [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [-ปาก] โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ครับ”

คำลงท้าย ค่ะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “ค่ะ” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “ค่ะ” มี 5 อรรถลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [-ปาก] [-ชาย] กล่าวคือ คำลงท้าย “ค่ะ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ แต่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ บอกความสุภาพ และใช้เป็นภาษาเขียนได้ รวมถึงบอกเพศของผู้พูดว่าไม่เป็นเพศชาย ซึ่งหมายถึงผู้พูดเป็นเพศหญิง ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

หัวหน้าได้รองเท้ามาก็ค่ะ

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างลูกน้องสาวกับหัวหน้า ช่วงพักกลางวันหัวหน้าลงไปซื้อของที่ตลาดนัดใกล้ๆ กับออฟฟิศ เมื่อขึ้นมาลูกน้องเห็นว่าหัวหน้าถือถุงร้านรองเท้ามา ลูกน้องสาวจึงถาม [+แสดงสถานภาพ] [-แสดงคำถาม] [-ชาย] หัวหน้า [-ปาก] [+สุภาพ] ว่าไปซื้อรองเท้ามาได้ก็ค่ะ โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ค่ะ”

คำลงท้าย ค่ะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “ค่ะ” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “ค่ะ” มี 6 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [-ปาก] [-ชาย] [-คำถาม] กล่าวคือ คำลงท้าย “ค่ะ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ แต่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ บอกความสุภาพและใช้เป็นภาษาเขียนได้ รวมถึงบอกเพศของผู้พูดว่าไม่เป็นเพศชาย ซึ่งหมายถึงผู้พูดเป็นเพศหญิง แต่ไม่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำถามได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

ดิฉันจะรีบจัดส่งเอกสารให้เร็วที่สุดค่ะ

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนายระหว่างลูกน้องกับเจ้านาย เจ้านายสั่งให้ลูกน้องรีบจัดส่งเอกสารไปให้แผนกอื่นเนื่องจากงานล่าช้ามาหลายวัน ลูกน้องซึ่งเป็นผู้หญิง [-ชาย] [+แสดงสถานภาพ] จึงบอก [-แสดงคำถาม] [-คำถาม] กับเจ้านาย [-ปาก] ด้วยความสุภาพ [+สุภาพ] ว่าจะรีบจัดส่งเอกสารให้เร็วที่สุด โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ค่ะ”

คำลงท้าย ฮะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “ฮะ” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “ฮะ” มี 5 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [+ปาก] [+ชาย] กล่าวคือ คำลงท้าย ฮะ ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ แต่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ บอกความสุภาพ และนิยมใช้เป็นภาษาพูด รวมถึงบอกเพศของผู้พูดว่าเป็นเพศชาย ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

แม่ออกไปซื้อของที่ตลาดฮะ

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนายระหว่างน้ำกับหลานชาย โดยน้ำมาหาแม่ของหลานชายที่บ้าน แต่แม่ไม่อยู่ หลานชาย [+ชาย] จึงบอกกับน้ำ [-แสดงคำถาม] ซึ่งเป็นเพื่อนบ้าน [+ปาก] ด้วยความสุภาพ [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] ว่าแม่ของตนออกไปซื้อของที่ตลาด โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ฮะ”

คำลงท้าย จ๊ะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “จ๊ะ” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “จ๊ะ” มี 5 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [+ปาก] [-ชาย] กล่าวคือ คำลงท้าย “จ๊ะ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ แต่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ บอกความสุภาพ และนิยมใช้เป็นภาษาพูด รวมถึงบอกเพศของผู้พูดว่าไม่เป็นเพศชาย ซึ่งหมายถึงผู้พูดเป็นเพศหญิง ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

พ่อทานผลไม้จ๊ะ

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างพ่อกับลูกสาว หลังจากทานอาหารเสร็จลูกสาว [-ชาย] [+แสดงสถานภาพ] จึงบอก [-แสดงคำถาม] ให้พ่อของตนอย่างเป็นกันเอง [+ปาก] ด้วยความสุภาพ [+สุภาพ] ว่าให้ทาน โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “จ๊ะ”

คำลงท้าย จ๊ะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “จ๊ะ” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “จ๊ะ” มี 6 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [+ปาก] [-ชาย] [-คำถาม] กล่าวคือ คำลงท้าย “จ๊ะ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ แต่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ บอกความสุภาพ และนิยมใช้เป็นภาษาพูด รวมถึงบอกเพศของผู้พูดว่าไม่เป็นเพศชาย ซึ่งหมายถึงผู้พูดเป็นเพศหญิง แต่ไม่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำถามได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

รถเมล์สายนั้นไม่ผ่านป้ายนี้จ๊ะ

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนาระหว่างหญิงสาวกับคุณยายที่ป้ายรถประจำทาง คุณยายมาถามสายรถประจำทางกับหญิงสาวว่าผ่านป้ายนี้หรือไม่ หญิงสาว [-ชาย] จึงบอกกับคุณยายที่ไม่รู้จักกันแต่อาวุโสกว่า [+แสดงสถานภาพ] [+ปาก] [+สุภาพ] [-แสดงคำถาม] [-คำถาม] ไปว่ารถประจำทางสายนั้นไม่ผ่านป้ายนี้ โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “จ๊ะ”

คำลงท้าย วะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “วะ” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “วะ” มี 4 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-บอกเล่า] กล่าวคือ คำลงท้าย “วะ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ แต่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ บอกความไม่สุภาพ และไม่สามารถปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

อาทิตย์หน้าพวกแกว่างกันมั้วะ

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนายระหว่างกลุ่มเพื่อนสนิท ซึ่งกำลังพูดคุยกันว่าถ้ามีเวลาว่างน่าจะไปเที่ยวพักผ่อนกัน เพื่อนคนหนึ่งจึงถาม [-บอกเล่า] เพื่อนในกลุ่ม [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] ว่าอาทิตย์หน้าเพื่อนๆ ว่างกันมั้ โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “วะ” ที่ไม่ได้เปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถาม [-แสดงคำถาม]

คำลงท้าย ยะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “ยะ” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “ยะ” มี 5 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-บอกเล่า] [-ชาย] กล่าวคือ คำลงท้าย “ยะ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ แต่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ บอกความไม่สุภาพ ไม่สามารถปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าได้ และแสดงเพศของผู้พูดว่าไม่เป็นเพศชาย ซึ่งหมายถึงผู้พูดเป็นเพศหญิง ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

คุยกะไรกันอยู่ยะ

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนายระหว่างเพื่อนสนิทสาว ๆ ที่นัดมารับประทานอาหารเย็นกัน เพื่อนสาวคนหนึ่ง [+แสดงสถานภาพ] [-ชาย] มาช้า เห็นเพื่อนๆ กำลังคุยกันอย่างสนุกสนานจึงถามเพื่อนๆ [-แสดงคำถาม] [-บอกเล่า] [-สุภาพ] ว่ากำลังคุยกะไรกันอยู่ โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ยะ”

คำลงท้าย เว้ย

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “เว้ย” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “เว้ย” มี 4 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-คำถาม] กล่าวคือ คำลงท้าย “เว้ย” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ แต่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ บอกความไม่สุภาพ และไม่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำถามได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

แล้วรีบๆ กลับมานะเว้ย

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท ซึ่งทั้งหมดกำลังคุยกันเรื่องการทำรายงาน อยู่ ระหว่างที่คุยกันอยู่นั้นเพื่อนคนหนึ่งลุกไปเข้าห้องน้ำ เพื่อนอีกคนจึงตะโกน [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] สั่ง [-แสดงคำถาม] [-คำถาม] ไปว่าให้รีบๆ กลับมาคุยเรื่องทำรายงานต่อ โดยใช้คำลงท้าย คำว่า “เว้ย”

คำลงท้าย วะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “วะ” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “วะ” มี 4 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [+บอกเล่า] กล่าวคือ คำลงท้าย “วะ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ แต่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ บอกความไม่สุภาพ และสามารถปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

มันพูดฟังไม่รู้เรื่องเลยวะ

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท ซึ่งทั้งหมดกำลังคุยกันเรื่องการทำรายงาน อยู่ เพื่อนคนหนึ่งกำลังพูดเสนอความคิดอยู่ แต่พูดเสียงเบาไปทำให้เพื่อนคนอื่นไม่ได้ยินว่ากำลังพูดว่าอะไร เพื่อนอีกคนจึงบอก [-แสดงคำถาม] [+บอกเล่า] กับเพื่อนที่นั่งข้างๆ กัน [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] ว่าเพื่อนคนนี้พูดเสียงเบา ฟังไม่รู้เรื่อง โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “วะ”

คำลงท้าย ยะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “ยะ” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “ยะ” มี 5 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-คำถาม] [-ชาย] กล่าวคือ คำลงท้าย “ยะ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ แต่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ บอกความไม่สุภาพ ไม่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำถามได้ รวมถึงแสดงเพศของผู้พูดว่าไม่เป็นเพศชาย ซึ่งหมายถึงผู้พูดเป็นเพศหญิง ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

ฉันไม่ได้ไปยะ

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนายระหว่างเพื่อนสองคน เพื่อนคนหนึ่งคิดว่าเพื่อนสาวอีกคนไปงานขึ้นบ้านใหม่ของเพื่อนร่วมชั้นสมัยประถม แต่เพื่อนสาว [-ชาย] [+แสดงสถานภาพ] อีกคนไม่ได้ จึงบอก [-แสดงคำถาม] [-คำถาม] กับเพื่อน [-สุภาพ] ว่าตนเองไม่ได้ไปงานนี้ โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ยะ”

คำลงท้าย นะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “นะ” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “นะ” มี 4 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+ใหม่] [+รำคาญ] กล่าวคือ คำลงท้าย “นะ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ ไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ มีการบอกข้อมูลใหม่ และแสดงความรำคาญ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

กำลังยุ่งอยู่นะ

จากตัวอย่างเป็นการสนทนายระหว่างพี่กับน้อง โดยพี่กำลังยุ่งอยู่กับการทำรายงานไม่ยอมให้ใครเข้ามาวุ่นวาย น้องที่เพิ่งกลับมาจากโรงเรียนไม่รู้ว่าพี่ยุ่งอยู่จึงเข้าไปชวนพี่ให้ไปเล่นฟุตบอลด้วยกัน พี่รู้สึกรำคาญ [+รำคาญ] ที่มีคนเข้ามาขัดจังหวะการทำงาน จึงบอกน้อง [-แสดงคำถาม]

[-แสดงสถานภาพ] ไปว่าตนเองไม่ว่าง กำลังยุ่งอยู่กับการทำรายงาน [+ใหม่] โดยใช้คำลงท้ายคำว่า นะ

คำลงท้าย นะ(1)

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “นะ(1)” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “นะ(1)” มี 4 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+ข้อมูลใหม่] [-รำคาญ] กล่าวคือ คำลงท้าย “นะ(1)” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ ไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ มีการบอกข้อมูลใหม่และไม่แสดงความรำคาญ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

เราขอตัวกลับบ้านก่อนนะ

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนที่นัดกันมาทานอาหารเย็นด้วยกัน ขณะที่กำลังพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน เพื่อนคนหนึ่งจะต้องรีบกลับบ้านจึงบอกกับเพื่อนคนอื่น [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] ด้วยความเกรงใจ [-รำคาญ] ว่าที่บ้านตนเองโทรมาตามขอตัวกลับบ้านก่อน [+ข้อมูลใหม่] โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “นะ”

คำลงท้าย นะ(2)

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “นะ(2)” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “นะ(2)” มี 4 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [+อ่อนโยน] กล่าวคือ คำลงท้าย “นะ(2)” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ ไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ แต่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำสั่งได้และแสดงความอ่อนโยนได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

ทำการบ้านให้เสร็จก่อนนะ

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนาระหว่างแม่กับลูก หลังจากกลับมาจากโรงเรียน ลูกก็รีบเปลี่ยนชุดเพื่อจะออกไปจี๋จักรยานกับเพื่อนๆ พอแม่มาเห็นเข้าเสียก่อน จึงสั่ง [-แสดงคำถาม]

[-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] ถูกด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่าให้ทำการบ้านให้เสร็จก่อนออกไปเล่น โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “นะ”

คำลงท้าย ลี

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “ลี” ที่ได้จากบทสนทนาสามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “ลี” มี 4 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-อ่อนโยน] กล่าวคือ คำลงท้าย “ลี” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ ไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ แต่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำสั่งได้ รวมถึงไม่แสดงความอ่อนโยนของผู้พูด ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

อยากกินก็ทำเองสิ

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนายระหว่างพี่กับน้อง พี่เพิ่งกลับมาจากทำงานรู้สึกหิวเห็นน้องนั่งดูโทรทัศน์อยู่จึงวานน้องให้ไปทำกับข้าวให้กิน น้องซึ่งกำลังดูละครโทรทัศน์อยู่ไม่อยากไปทำกับข้าวให้จึงสั่ง [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-อ่อนโยน] พี่ว่าถ้าอยากกินข้าวก็ให้ไปทำกินเอง โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ลี”

คำลงท้าย ดิ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “ดิ” ที่ได้จากบทสนทนาและสามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “ดิ” มี 5 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-อ่อนโยน] [+ปาก] กล่าวคือ คำลงท้าย “ดิ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ ไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ แต่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำสั่งได้ นอกจากนี้จะไม่แสดงความอ่อนโยนของผู้พูดรวมถึงใช้กับสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

แกก็โทรไปเองดิ

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท เพื่อนคนหนึ่งบอกกับเพื่อนว่ามีเรื่อง
อยากจะปรึกษากับพี่ชายเพื่อน จึงอยากให้เพื่อนช่วยนัดพี่ชายให้ แต่เพื่อนอีกคนกำลังโกรธกับพี่ชาย
ของตนเองอยู่จึงสั่ง [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-อ่อนโยน] ให้เพื่อนสนิทคนนี้
[+ปาก] โทรไปนัดกับพี่ชายของตนเอง เพราะยังโกรธกันอยู่ ไม่อยากพูดคุยด้วย โดยใช้คำลงท้ายคำ
ว่า “ดิ”

คำลงท้าย เอะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “เออะ” ที่ได้จากบทสนทนา
สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “เออะ” มี 4 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ]
[+สั่ง] [-ปฏิเสธ] กล่าวคือ คำลงท้าย “เออะ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยน
ประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ ไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ แต่สามารถปรากฏท้าย
ประโยคคำสั่งได้ รวมถึงไม่สามารถปรากฏในความปฏิเสธได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

ไปดูกระเป๋าร้านนั้นกันเออะ

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ระหว่างที่เดินเลือกซื้อของในห้างสรรพสินค้า
เพื่อนคนหนึ่งเห็นกระเป๋าร้านหนึ่งสวยถูกใจตนเองมาก จึงสั่ง [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ]
[+สั่ง] [-ปฏิเสธ] ให้เพื่อนๆ รีบเดินไปดูกระเป๋าที่ร้านนั้นกัน โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “เออะ”

คำลงท้าย ละ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “ละ” ที่ได้จากบทสนทนา
สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “ละ” มี 2 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] กล่าวคือ
คำลงท้าย “ละ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้
ไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ กล่าวคือ คำลงท้าย “ละ” สามารถปรากฏหลังประโยคบอก
เล่า คำถาม และคำสั่งได้ทั้งหมด ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

เราชอบเพลงนี้มากเลยละ

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ขณะนั่งรถไปด้วยกัน เพื่อนคนหนึ่งได้ยืมเพลงทางวิทยุซึ่งเป็นเพลงที่ตนเองชอบ จึงบอก [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานการณ์] กับเพื่อนอีกคนว่าตนเองชอบเพลงนี้มาก โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ละ”

อย่าทำแบบนี้อีกละ

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างพ่อกับลูก เนื่องจากลูกชายมีเรื่องทะเลาะกับเพื่อนที่โรงเรียนทำให้ถูกเรียกผู้ปกครองไปตักเตือน เมื่อกลับมาถึงบ้านพ่อจึงสั่ง [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานการณ์] ลูกว่าไม่ให้ไปมีเรื่องกับเพื่อนอีก โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ละ”

ทำไมถึงเลือกวาดภาพนี้ละ

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างครูกับนักเรียน ครูให้นักเรียนวาดภาพระบายสีในชั่วโมงศิลปะ จากนั้นให้นักเรียนแต่ละคนออกมาพูดบรรยายภาพที่ตนเองวาด ครูถาม [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานการณ์] นักเรียนแต่ละคนว่าทำไมถึงเลือกวาดภาพต่างๆ โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ละ”

คำลงท้าย อะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “อะ” ที่ได้จากบทสนทนาสามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “อะ” มี 3 วรรคสัญลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานการณ์] [-สั่ง] กล่าวคือ คำลงท้าย “อะ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ ไม่สามารถแสดงสถานการณ์ของผู้พูดได้ รวมถึงไม่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำสั่งได้ กล่าวคือ คำลงท้าย “อะ” สามารถปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าและประโยคคำถามได้เท่านั้น ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

เราว่าจะแวะไปมหาชัยก่อนอะ

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนาระหว่างเพื่อน เพื่อนคนหนึ่งนัดเพื่อนอีกคนว่าจะไปซื้อหนังสือกัน เพื่อนอีกคนขอเลื่อนเวลานัดไปอีกชั่วโมงและบอก [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [-สั่ง] เหตุผลว่าตนเองจะแวะไปมหาวิทยาลัยก่อน โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “อะ”

ปีใหม่นี้จะไปเที่ยวไหนกันอะ

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนาระหว่างเพื่อน เพื่อนคนหนึ่งอยากทราบว่าปีใหม่นี้เพื่อนคนอื่นๆ จะไปเที่ยวที่ไหนกัน จึงถาม [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [-สั่ง] เพื่อนๆ โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “อะ”

คำลงท้าย ใจ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “ใจ” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “ใจ” มี 4 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [-คำสั่ง] [+คาดการณ์] กล่าวคือ คำลงท้าย “ใจ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ ไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ ไม่สามารถปรากฏท้ายประโยคคำสั่งได้ แต่จะแสดงการคาดการณ์ของผู้พูด ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

รุ่นน้องที่โรงเรียนเราใจ

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนาระหว่างเพื่อน ขณะที่ทั้งคู่กำลังนั่งทานข้าวกันอยู่ มีผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาทักและพูดคุยกับเพื่อนคนหนึ่ง เพื่อนคนนั้นเห็นเพื่อนอีกคนหนึ่งทำหน้างงๆ เลยบอก [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [-คำสั่ง] ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นรุ่นน้องที่เรียนโรงเรียนเดียวกัน เพื่อนน่าจะจำได้ [+คาดการณ์] โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “ใจ”

คำลงท้าย มั่ง

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “มั่ง” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “มั่ง” มี 4 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ]

[+บอกเล่า] [-แน่ใจ] กล่าวคือ คำลงท้าย “มั้ง” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ ไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ จะปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าเท่านั้น รวมถึงแสดงความไม่แน่ใจของผู้พูด ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

มันอาจจะงานยุ่งก็ได้มั้ง

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท เพื่อนในกลุ่มกำลังพูดคุยกันว่าทำไมสมาชิกอีกคนในกลุ่มถึงไม่มางานเลี้ยงสังสรรค์วันนี้ เพื่อนคนหนึ่งบอกว่าได้ยินเพื่อนที่ไม่มางานวันนี้บ่นอยู่ว่าช่วงนี้งานยุ่ง แต่ก็ไม่แน่ใจว่าวันนี้จะยังยุ่งอยู่เปล่าจึงบอก [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] ไปด้วยความไม่แน่ใจ [-แน่ใจ] ว่าเพื่อนอาจจะงานยุ่งเลยมาไม่ได้ โดยใช้คำลงท้ายคำว่า มั้ง

คำลงท้าย เนอะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “เนอะ” ที่ได้จากบทสนทนาสามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “เนอะ” มี 5 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [+แน่ใจ] [+ส่วนร่วม] กล่าวคือ คำลงท้าย “เนอะ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ ไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ จะปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าเท่านั้น นอกจากนี้ยังแสดงความแน่ใจของผู้พูดและแสดงการมีส่วนร่วมของผู้พูดกับผู้ฟังด้วย ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

หนังเรื่องนี้สนุกดีเนอะ

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ทั้งคู่เพิ่งดูหนังเรื่องหนึ่งเสร็จเพื่อนคนหนึ่งคิดว่าหนังเรื่องนี้สนุกและแน่ใจ [+แน่ใจ] ว่าเพื่อนอีกคนต้องคิดว่าสนุกเหมือนกัน [+ส่วนร่วม] เนอะ จึงบอก [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] ว่าหนังเรื่องนี้สนุกโดยใช้คำลงท้ายคำว่า “เนอะ”

คำลงท้าย หรอก(1)

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “หรอก(1)” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “หรอก(1)” มี 7 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม] [+ขัดแย้ง] [+ปฏิเสธ] กล่าวคือ คำลงท้าย “หรอก(1)” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ ไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ จะปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าเท่านั้น แสดงความแน่ใจของผู้พูด แต่ไม่แสดงการมีส่วนร่วมของผู้พูดกับผู้ฟัง นอกจากนี้ยังแสดงความขัดแย้งและการปฏิเสธ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

วันนี้มันมาไม่ได้หรอก

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท เพื่อนในกลุ่มกำลังพูดคุยกันว่าทำไมสมาชิกอีกคนในกลุ่มถึงไม่มางานเลี้ยงสังสรรค์วันนี้ เพื่อนคนหนึ่งพูดว่าเพื่อนอาจจะตามมาทีหลังก็ได้ แต่ [+ขัดแย้ง] เพื่อนอีกคน [-ส่วนร่วม] แน่ใจว่าเพื่อนไม่มางานวันนี้แน่ๆ เพราะคิดธุระต้องรีบกลับบ้าน จึงบอก [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] เพื่อนไปด้วยความแน่ใจ [+แน่ใจ] ว่าเพื่อนอีกคนมางานวันนี้ไม่ได้ [+ปฏิเสธ] โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “หรอก”

คำลงท้าย หรอก(2)

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “หรอก(2)” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “หรอก(2)” มี 7 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม] [+ขัดแย้ง] [-ปฏิเสธ] กล่าวคือ คำลงท้าย “หรอก(2)” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้ ไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ จะปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าเท่านั้น แสดงความแน่ใจของผู้พูด แต่ไม่แสดงการมีส่วนร่วมของผู้พูดกับผู้ฟัง โดยสามารถแสดงความขัดแย้งแต่ไม่แสดงการปฏิเสธได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

แม่เป็นคนทำหรอก

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนาระหว่างพ่อกับลูกๆ พี่ชายบอกกับพ่อว่าตนเองเป็นคนทอดไข่เจียวเอง แต่น้องสาว [-ส่วนร่วม] แน่ใจ [+แน่ใจ] ว่าพี่ชายไม่ได้เป็นคนทำแน่ๆ [-ปฏิเสธ] เพราะเห็นว่าแม่เป็นคนทำ [+ขัดแย้ง] จึงบอกพ่อ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] ไปว่าแม่เป็นคนทำ โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “หรือก”

คำลงท้าย หรือก(3)

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “หรือก(3)” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “หรือก(3)” มี 7 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม] [-ขัดแย้ง] [+ปฏิเสธ] กล่าวคือ คำลงท้าย “หรือก(3)” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้และไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ จะปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าเท่านั้น รวมถึงแสดงความแน่ใจของผู้พูด ทั้งนี้จะไม่แสดงการมีส่วนร่วมของผู้พูดกับผู้ฟังและไม่แสดงความขัดแย้ง แต่จะแสดงการปฏิเสธได้ ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

วันนี้มันมาเรียนไม่ได้หรือก

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท เพื่อนในกลุ่มถามเพื่อนคนหนึ่งว่าวันนี้เพื่อนอีกคนมาเรียนไม่ได้ใช่ไหม ซึ่งเพื่อนคนนั้นรู้ว่าเพื่อนคิดอะไรมาเรียนไม่ได้ จึงบอก [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] เพื่อนไปด้วยความแน่ใจ [+แน่ใจ] ว่าเพื่อนอีกคน [-ส่วนร่วม] มาเรียนวันนี้ไม่ได้ [+ปฏิเสธ] อย่างที่เพื่อนถาม [-ขัดแย้ง] โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “หรือก”

คำลงท้าย แหละ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย “แหละ” ที่ได้จากบทสนทนา สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย “แหละ” มี 6 วรรณลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม] [-ขัดแย้ง] กล่าวคือ คำลงท้าย “แหละ” ไม่เป็นคำแสดงคำถาม โดยจะไม่สามารถเปลี่ยนประโยคให้เป็นประโยคคำถามได้และไม่สามารถแสดงสถานภาพของผู้พูดได้ จะปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าเท่านั้น รวมถึงแสดงความแน่ใจของผู้พูด ทั้งนี้จะไม่แสดงการมีส่วนร่วมของผู้พูดกับผู้ฟังและไม่แสดงความขัดแย้ง ดังตัวอย่างจากบทสนทนา

เราว่าจะเรียนต่อเอกแหละ

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนาระหว่างเพื่อน เพื่อนคนหนึ่ง [-ส่วนร่วม] ตัดสินใจแน่นอน [+แน่ใจ] [-ขัดแย้ง] แล้วว่าจะเรียนต่อระดับปริญญาเอกจึงมาบอก [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] ให้เพื่อนฟัง โดยใช้คำลงท้ายคำว่า “แหละ”

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบคำลงท้ายภาษาไทย สามารถสรุปได้ดังตารางและภาพต่อไปนี

ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาไทยจากแบบสอบถาม

ผู้วิจัยแบ่งผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาไทยเป็น 2 ส่วน ได้แก่
1. ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยในแต่ละสถานการณ์ 2. สรุปผล
องค์ประกอบประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยจากแบบสอบถาม

1. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยในแต่ละสถานการณ์

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเพื่อยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาไทยจำนวน 32 คำ ที่วิเคราะห์ได้จากบทสนทนา โดยสร้างสถานการณ์การใช้คำลงท้ายที่มีลักษณะทางความหมายตรงตามอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ โดยผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับสถานการณ์การใช้คำลงท้ายที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ได้จากบทสนทนา

คำลงท้าย ไซ้มัย/ไซ้เปล่า

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “ไซ้มัย/ไซ้เปล่า” มีอรรถลักษณะคือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [+คาดคั้น] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 5 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย ไซ้มัย/ไซ้เปล่า

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[+แสดงคำถาม]	ออมกับเก้เป็นรูมเมทกัน วันหนึ่งออมหานาฬิกาข้อมือเรือนสีฟ้าไม่เจอและนึกได้ว่า
[-ข้อมูลใหม่]	เก้เคยขีมนาฬิกาเรือนนี้ไปใส่ ออมแน่ใจว่าเก้เคยขีมและยังไม่ได้เอามาคืนแน่ๆ ออม
[+คาดคั้น]	จึงไปคาดคั้นถามเก้ว่า “แกยังไม่คืนนาฬิกาชิ้นมาไซ้มัย”

ตารางที่ 5 (ต่อ)

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[+แสดงคำถาม]	นึ้มกับเฟิร์นขับรถไปเที่ยวทะเลด้วยกัน หลังจากเก็บของเข้าที่พักเรียบร้อยแล้ว ทั้ง
[-ข้อมูลใหม่]	สองกำลังจะไปเล่นน้ำทะเลกัน นึ้มจำได้ว่าบอกให้เฟิร์นหยิบห่วงยางใส่รถมาด้วย
[+คาดคั้น]	แต่เมื่อนึ้มไปเปิดท้ายรถกลับหาห่วงยางไม่เจอ นึ้มคิดว่าเฟิร์นลืมหยิบมาแน่ๆ จึง เดินกลับไปคาดคั้นถามเฟิร์นเรื่องลืมห่วงยางมาว่า “แกลืมห่วงยางใส่รถ มาใช่เปล่า”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำถามท้าย “ใช่/ไม่ใช่/ใช่เปล่า” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำถามท้าย “ใช่/ไม่ใช่/ใช่เปล่า” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำถามท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำถามท้าย “ใช่/ไม่ใช่/ใช่เปล่า” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์คำถามท้าย ใช่/ไม่ใช่/ใช่เปล่า ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับ ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
[+แสดงคำถาม]	9	สอดคล้อง
[-ข้อมูลใหม่] [+คาดคั้น]		
[+แสดงคำถาม]	6	สอดคล้อง
[-ข้อมูลใหม่] [+คาดคั้น]		

คำถามท้าย รีเปล่า

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำถามท้าย “รีเปล่า” มีอรรถลักษณะคือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [-คาดคั้น] [+คาดการณ์] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำถามท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 7 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย รีเปล่า

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[+แสดงคำถาม]	พืชรักบี้ไปนั่งคุยกันที่ร้านกาแฟข้างออฟฟิศ โดยพืชรักบี้กาแฟเอกเพรสโซ่ ส่วน
[-ข้อมูลใหม่]	แอมสั่งกาแฟอเมริกาโน่ แต่เมื่อพนักงานนำกาแฟมาเสิร์ฟ กลับได้กาแฟเอกเพรสโซ่มา
[-คาดกัน]	2 แก้ว พืชรักบี้คิดว่าพนักงานจดผิด จึงถามแอมว่า “แค่นี้ก็ว่าเราสั่งเอกเพรสโซ่มา 2
[+คาดการณ์]	แก้วรีเปล่า”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “รีเปล่า” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “รีเปล่า” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “รีเปล่า” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย รีเปล่า ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ ยอมรับผลการวิเคราะห์ของ ผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
[+แสดงคำถาม]	10	สอดคล้อง
[-ข้อมูลใหม่] [-คาดกัน]		
[+คาดการณ์]		

คำลงท้าย มั้ย

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “มั้ย” มีอรรถลักษณะคือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [-คาดกัน] [-คาดการณ์] [+คำตอบ] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 9 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย มัย

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[+แสดงคำถาม]	จอยทำงานที่เดียวกับส้ม หลังเลิกงานจอยขอให้ส้มไปซื้อของเป็นเพื่อน แต่
[-ข้อมูลใหม่] [-คาดคั้น]	ไม่รู้ว่าส้มจะว่าง ไปซื้อของเป็นเพื่อนกันหรือไม่ จอยอยากทราบว่าส้มว่างหรือไม่
[-คาดการณ์] [+คำตอบ]	จึงถามส้มว่า “เย็นนี้ส้มว่างมั๊ย”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย มัย ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย มัย ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “มัย” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย มัย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับ ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
[+แสดงคำถาม]	7	สอดคล้อง
[-ข้อมูลใหม่] [-คาดคั้น]		
[-คาดการณ์] [+คำตอบ]		

คำลงท้าย หรือ(1)

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “หรือ(1)” มีอรรถลักษณะคือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [-คาดคั้น] [+คาดการณ์] [-ตรง] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 11 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย หรือ(1)

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[+แสดงคำถาม]	วินซื้อของขวัญวันเกิดมาให้ฉัน โดยคิดว่าฉันต้องชอบของที่เขาซื้อมาให้ แต่เมื่อฉัน
[-ข้อมูลใหม่]	เปิดกล่องของขวัญกลับไม่แสดงสีหน้าว่าชอบ วินจึงถามฉันว่า “ไม่ชอบของขวัญที่
[-คาดค้น]	ให้หรือ”
[+คาดการณ์] [-ตรง]	

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “หรือ(1)” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “หรือ(1)” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “หรือ(1)” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย หรือ(1) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับ ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
[+แสดงคำถาม]	10	สอดคล้อง
[-ข้อมูลใหม่] [-คาดค้น]		
[+คาดการณ์] [-ตรง]		

คำลงท้าย หรือ(2)

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “หรือ(2)” มีอรรถลักษณะคือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [-คาดค้น] [-คาดการณ์] [-คำตอบ] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 13 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย หรือ(2)

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[+แสดงคำถาม]	เขียนนศอาจารย์ที่ปรึกษาไว้ตอน 11 โมง เมื่อถึงเวลาเขียนจึงไปนั่งรออาจารย์ที่
[-ข้อมูลใหม่] [-คาดค้น]	หน้าห้องพัก ชักพักอาจารย์ที่ปรึกษาเดินกลับห้องมาแล้วก็เขียนว่า “อ้าว
[-คาดการณ์] [-คำตอบ]	มาแล้วหรือ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “หรือ(2)” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “หรือ(2)” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “หรือ(2)” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย หรือ(2) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับ ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
[+แสดงคำถาม]	9	สอดคล้อง
[-ข้อมูลใหม่] [-คาดค้น]		
[-คาดการณ์] [-คำตอบ]		

คำลงท้าย หรือ(3)

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “หรือ(3)” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+คำถาม] [+ข้อมูลใหม่] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 15 สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย หรือ(3)

บรรณลักษณ์	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	พูดคุยกับฝ่ายว่าช่วงปีใหม่นี้วางแผนจะทำอะไร ซึ่งฝ่ายวางแผนว่าจะไปเที่ยว
[-แสดงสถานภาพ]	กับครอบครัว พอจึงถามต่อว่า “ฝ่ายจะไปเที่ยวที่ไหนหรือ”
[+คำถาม] [+ข้อมูลใหม่]	

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบบรรณลักษณ์คำลงท้าย “หรือ(3)” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “หรือ(3)” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “หรือ(3)” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย หรือ(3) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

บรรณลักษณ์	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับ ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย(จาก แบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม]	10	สอดคล้อง
[-แสดงสถานภาพ]		
[+คำถาม] [+ข้อมูลใหม่]		

คำลงท้าย ครับ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “ครับ” มีบรรณลักษณ์คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [-ปาก] [+ชาย] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับบรรณลักษณ์ดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 17 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย ครับ

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	บริษัทแห่งทัวร์แห่งหนึ่งเปิดรับสมัครพนักงานขาย ตำแหน่งผู้จัดการทัวร์ บอย
[+แสดงสถานภาพ]	สนใจจึงไปสมัคร และได้รับจดหมายเรียกตัวไปสัมภาษณ์ ระหว่างการสัมภาษณ์
[+สุภาพ] [-ปาก]	นั้น ผู้สัมภาษณ์ถามบอยว่าเคยทำงาน อะไรมาบ้างก่อนจะมาสมัครงานที่นี่
[+ชาย]	บอยจึงตอบไปว่า “ผมเคยทำงานเป็นมัคคุเทศก์มาก่อนครับ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “ครับ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “ครับ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “ครับ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ครับ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับ ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม]	10	สอดคล้อง
[+แสดงสถานภาพ]		
[+สุภาพ] [-ปาก] [+ชาย]		

คำลงท้าย คะ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “คะ” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [-ปาก] [-ชาย] [+/-คำถาม] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 19 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย คะ

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	พรทิพย์นักข่าวสาวมีโอกาสได้ไปสัมภาษณ์นักธุรกิจรุ่นใหม่ไฟแรงเพื่อมาลง
[+แสดงสถานภาพ]	นิตยสารเศรษฐกิจที่ตนเองทำงานอยู่ จึงอยากจะถามความคิดเห็นเกี่ยวกับ
[+สุภาพ] [-ปาก]	เศรษฐกิจในขณะนี้ จึงตั้งคำถามว่า “ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเศรษฐกิจ
[-ชาย] [+คำถาม]	ในช่วงนี้คะ”
[-แสดงคำถาม]	พัชราได้รับมอบหมายให้เป็นคนจัดงานเลี้ยงปีใหม่ของบริษัท ซึ่งพัชราจัด
[+แสดงสถานภาพ]	ออกมาได้อย่างดีเยี่ยม เป็นที่ประทับใจของทุกคนโดยเฉพาะคุณนายสมร ภรรยา
[+สุภาพ] [-ปาก]	ของประธานบริษัท ในงานพัชรามีโอกาสได้พูดคุยกับคุณนาย ซึ่งคุณนายก็เอ่ย
[-ชาย] [-คำถาม]	ปากชมว่าพัชราจัดงานได้สนุกสนาน ประทับใจมาก โดยคุณนายสมรพูดว่า “คุณ
	จัดงานได้ประทับใจดิฉันมากเลยนะคะ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “คะ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “คะ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “คะ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 20 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย คะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับ ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม]	10	สอดคล้อง
[+แสดงสถานภาพ]		
[+สุภาพ] [-ปาก] [-ชาย]		
[+คำถาม]		
[-แสดงคำถาม]	7	สอดคล้อง
[+แสดงสถานภาพ]		
[+สุภาพ] [-ปาก] [-ชาย]		
[-คำถาม]		

คำลงท้าย ค่ะ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “ค่ะ” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [-ปาก] [-ชาย] [-คำถาม] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 21 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย ค่ะ

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	อจจระเป็นเลขานุการบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง ทุกเช้าเธอจะต้องเข้าไปแจ้งตาราง
[+แสดงสถานภาพ]	งานของแต่ละวันให้เจ้านายทราบ วันนี้เจ้านายของเธอมีธุระด่วน จึงถามอจจระ
[+สุภาพ] [-ปาก]	ว่าตารางงานวันนี้เป็นอย่างไร เธอจึงตอบไปว่า “วันนี้ตอนบ่ายโมง ท่านมีประชุม
[-ชาย] [-คำถาม]	กับฝ่ายจัดซื้อค่ะ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “ค่ะ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “ค่ะ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “ค่ะ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 22 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ค่ะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับ ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม]	10	สอดคล้อง
[+แสดงสถานภาพ]		
[+สุภาพ] [-ปาก] [-ชาย]		
[-คำถาม]		

คำลงท้าย สะ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “สะ” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [+ปาก] [+ชาย] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 23 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย สะ

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	เอกเป็นเด็กสุภาพ เรียบร้อย จึงเป็นที่รักของทุกคน ถ้ามีเวลาว่างเอกมักจะไป
[+แสดงสถานภาพ]	ช่วยงานคุณลุงซึ่งเป็นพี่ชายของแม่ที่ร้านขายของจนดึกเสมอ เนื่องจากพรุ่งนี้เอก
[+สุภาพ] [+ปาก]	มีสอบ จึงอยากรีบกลับไปอ่านหนังสือ จึงบอกกับคุณลุงว่า “พอดีว่าพรุ่งนี้มีสอบ
[+ชาย]	วันนี้เอกขอกลับเร็วกว่าปกตินะสะ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “สะ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “สะ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “สะ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 24 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย สะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับ ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม]	7	สอดคล้อง
[+แสดงสถานภาพ]		
[+สุภาพ] [+ปาก] [+ชาย]		

คำลงท้าย จ๊ะ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “จ๊ะ” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [+ปาก] [-ชาย] [+/-คำถาม] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 25 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย จ๊ะ

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	จุ่มเป็นเด็กสุภาพ เรียบร้อย เนื่องจากวันนี้เป็นวันหยุด จุ่มกับแม่จึงไปเดินซื้อของ
[+แสดงสถานภาพ]	กันที่ห้างสรรพสินค้า จุ่มเห็นว่าจุ่มและแม่เดินเลือกซื้อของกันมานานแล้ว คิดว่า
[+สุภาพ] [+ปาก]	แม่คงเมื่อย จุ่มจึงถามแม่ว่า “แม่เมื่อยรีเปลาจ๊ะ”
[-ชาย] [+คำถาม]	
[-แสดงคำถาม]	จุ่มเป็นเด็กสุภาพ เรียบร้อย เนื่องจากวันนี้เป็นวันหยุด จุ่มกับแม่จึงไปเดินซื้อของ
[+แสดงสถานภาพ]	กันที่ห้างสรรพสินค้า จุ่มเห็นว่าจุ่มและแม่เดินเลือกซื้อของกันมานานแล้ว คิดว่า
[+สุภาพ] [+ปาก]	แม่คงเมื่อยจึงชวนให้แม่นั่งพัก แต่ไม่ยังไม่เมื่อยจึงบอกกับจุ่มว่า “แมื่อยังไม่เมื่อย
[-ชาย] [-คำถาม]	แต่ถ้าหนูเมื่อยเรานั่งพักกันก่อนก็ได้นะจ๊ะ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “จ๊ะ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “จ๊ะ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “จ๊ะ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย “จ๊ะ” ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับ ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [+ปาก] [-ชาย] [+คำถาม]	9	สอดคล้อง
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [+ปาก] [-ชาย] [-คำถาม]	7	สอดคล้อง

คำลงท้าย “จ๊ะ”

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “จ๊ะ” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [+ปาก] [-ชาย] [-คำถาม] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 27 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย “จ๊ะ”

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [+ปาก] [-ชาย] [-คำถาม]	ไอ้ตมิแฟนสาวชื่อแอน ซึ่งมีนิสัยเรียบร้อย น่ารัก เห็นวันหนึ่งไอ้ตพาแฟนไปทานอาหารเย็นที่ร้านอาหาร ระหว่างทานข้าว ไอ้ตบังเอิญทำช้อนตก แอนอยากให้อี้ตเปลี่ยนช้อนคันใหม่ จึงเรียกพนักงานมาแล้วพูดว่า “ขอช้อนคันใหม่ให้พี่ด้วยจ๊ะ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “จ๊ะ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “จ๊ะ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “จ๊ะ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับ ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ] [+ปาก] [-ชาย] [-คำถาม]	7	สอดคล้อง

คำลงท้าย ะ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “ะ” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-บอกเล่า] [+/-ชาย] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 29 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย ะ

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-บอกเล่า] [+ชาย]	นักกัปโงเป็นเพื่อนสนิทกัน นักทอยากให้โงไปตีเทนนิสด้วยกันพรุ่งนี้ แต่ไม่รู้ว่โงว่างหรือเปล่า จึงถามโงว่า “พรุ่งนี้มีว่างมั๊ยะ”
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-บอกเล่า] [-ชาย]	แอร์ติครดจ๊อบเพื่อนสนิทกลับบ้าน ระหว่างทางกลับบ้านนั้น จ๊อบขับรถเร็วทำให้แอร์รู้สึกกลัวว่าจะเป็นอันตรายและเกิดอุบัติเหตุ แอร์จึงสั่งให้จ๊อบขับรถช้าลง โดยพูดว่า “ไอ้จ๊อบแกขับรถดีๆ สิ๊ยะ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “ะ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “ะ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัย

หรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “วะ” จากบทสนทนา และแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย วะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ]	10	สอดคล้อง
[-สุภาพ] [-บอกเล่า] [+ชาย]		
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ]	10	สอดคล้อง
[-สุภาพ] [-บอกเล่า] [-ชาย]		

คำลงท้าย ยะ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “ยะ” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-บอกเล่า] [-ชาย] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 31 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย ยะ

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	แนน ฝน เจน เป็นเพื่อนสนิทกัน โดยทั้งสามจบจากโรงเรียนสตรีประจำจังหวัด
[+แสดงสถานภาพ]	แห่งเดียวกัน ในงานเลี้ยงรุ่นประจำปี แนนไปงานนี้โดยคาดว่าจะเจอฝนมากับ
[-สุภาพ] [-บอกเล่า]	เจน แต่กลับเจอฝนคนเดียวจึงถามถึงเจน ฝนบอกแนนว่านี่กว่าแนนจะโทรชวน
[-ชาย]	เจนมาด้วยจึงไม่ได้โทรชวนแนน จึงบอกกับฝนไปว่า “ชั้นนี่กว่าแแกโทรชวน แล้วนะสิยะ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “ยะ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “ยะ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัย

หรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “ยะ” จากบทสนทนา และแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 32 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ยะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-บอกเล่า] [-ชาย]	6	สอดคล้อง

คำลงท้าย เว้ย

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “เว้ย” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-คำถาม] [+/-ชาย] [+/-สั่ง] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัย คาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 33 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย เว้ย

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-คำถาม] [+ชาย] [+สั่ง]	อาร์ตจับคู่ทำรายงานกับเพื่อนสนิท โดยแบ่งงานกันทำคนละครึ่ง 1 วันก่อนส่งงาน อาร์ตไปถามเพื่อนว่าทำงานเสร็จหรือยัง เพื่อนบอกว่ายังไม่เสร็จ อาร์ตจึงสั่งเพื่อนไปว่า “มึงรีบๆ ทำให้เสร็จเลยนะเว้ย”
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-คำถาม] [-ชาย] [-สั่ง]	ภากับเพ็ญสองสาวเพื่อนสนิทกำลังพูดคุยกันเรื่องนักร้องเกาหลีที่ทั้งสองชื่นชอบ โดยทั้งคู่วางแผนว่าจะซื้อดีวีดีคอนเสิร์ตของนักร้องเกาหลีที่จะวางจำหน่ายในวันพรุ่งนี้ ภาดั้งใจว่าจะไปซื้อดีวีดีวันแรกที่วางจำหน่ายเลย จึงบอกกับเพ็ญว่า “ฉันจะไปซื้อที่ร้านหน้าปากซอยพรุ่งนี้เลยเว้ย”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบบรรณลักษณ์คำลงท้าย “เว้ย” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “เว้ย” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “เว้ย” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 34 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย เว้ย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

บรรณลักษณ์	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-คำถาม] [+ชาย] [+สั่ง]	7	สอดคล้อง
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-คำถาม] [-ชาย] [-สั่ง]	7	สอดคล้อง

คำลงท้าย วะ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “วะ” มีบรรณลักษณ์คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-คำถาม] [+/-ชาย] [-สั่ง] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับบรรณลักษณ์ดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 35 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย “วะ”

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	เย็นวันศุกร์ เพื่อนๆ ที่แผนกของพงษ์วางแผนจะไปฟังเพลงกันที่ลานเบียร์ แต่
[+แสดงสถานภาพ]	พงษ์รู้สึกไม่ค่อยสบาย อยากกลับไปนอนพักผ่อนมากกว่า จึงบอกกับเพื่อนๆ ว่า
[-สุภาพ] [-คำถาม]	“วันนี้กูขอตัว รู้สึกไม่ค่อยสบาย <u>วะ</u> ”
[+ชาย] [-สั่ง]	
[-แสดงคำถาม]	นุ่นไปช่วยเพื่อนสนิทเลือกซื้อกระเป๋า เพื่อนของนุ่นยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะซื้อใบ
[+แสดงสถานภาพ]	ไหนดี ระหว่างใบสีขาวกับสีดำ จึงขอความคิดเห็นจากนุ่น นุ่นเห็นว่าใบสีขาว
[-สุภาพ] [-คำถาม]	สวย จึงบอกกับเพื่อนไปว่า “ชั้นว่าใบสีขาวสวยกว่า <u>วะ</u> ”
[-ชาย] [-สั่ง]	

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “วะ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “วะ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “วะ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 36 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย “วะ” ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ]	9	สอดคล้อง
[-สุภาพ] [-คำถาม] [+ชาย] [-สั่ง]		
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ]	9	สอดคล้อง
[-สุภาพ] [-คำถาม] [-ชาย] [-สั่ง]		

คำลงท้าย ยะ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “ยะ” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ] [-คำถาม] [-ชาย] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 37 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย ยะ

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	ฟ้ากับอ้มเป็นเพื่อนสนิทกัน เมื่อมีวันหยุดยาวทั้งสองมักจะไปเที่ยวต่างจังหวัด
[+แสดงสถานภาพ]	ด้วยกัน คราวนี้ฟ้าชวนอ้มไปพัทยาช่วงวันหยุดยาวที่จะมาถึง แต่อ้มปฏิเสธเพราะ
[-สุภาพ] [-คำถาม]	ถูกบังคับให้ไปงานแต่งงานของญาติเป็นเพื่อนแม่ อ้มกลัวฟ้าอนิจจังบอกกับฟ้าว่า
[-ชาย]	“ที่จริงฉันก็ไม่ได้อยากไปนักรอกยะ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “ยะ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “ยะ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “ยะ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 38 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ยะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ]	6	สอดคล้อง
[-สุภาพ] [-คำถาม] [-ชาย]		

คำลงท้าย นะ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “นะ” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+ข้อมูลใหม่] [+รำคาญ] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 39 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย นะ

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	ลูกๆ วิ่งเล่นกันเสียงดังขณะที่พ่อกำลังอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ที่ห้องนั่งเล่น พ่อจึง
[-แสดงสถานภาพ]	บอกกับลูกๆ ด้วยความรำคาญว่า “อย่ามาวิ่งเล่นกันแถวนี้ ^{นะ} ”
[+ข้อมูลใหม่] [+รำคาญ]	

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “นะ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “นะ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “นะ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย นะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+ข้อมูลใหม่] [+รำคาญ]	8	สอดคล้อง

คำลงท้าย นะ(1)

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “นะ(1)” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+ข้อมูลใหม่] [-รำคาญ] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 41 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย นะ(1)

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	ปอนด์สังสรรค์กับเพื่อนๆ หลังจากที่ไม่ได้เจอกันนาน โดยต่างคนต่างถามถึง
[-แสดงสถานภาพ]	สารทุกข์สุกดิบของกันและกัน ปอเพิ่งย้ายบริษัทใหม่จึงบอกกับเพื่อนๆ ว่า “นี่เรา
[+ข้อมูลใหม่] [-รำคาญ]	ย้ายไปทำงานที่บริษัทใหม่แล้วนะ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “นะ(1)” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “นะ(1)” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “นะ(1)” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 42 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย นะ(1) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+ข้อมูลใหม่] [+รำคาญ]	10	สอดคล้อง

คำลงท้าย นะ(2)

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “นะ(2)” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [+/-ปฏิเสธ] [+อ่อนโยน] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 43 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย นะ(2)

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [+ปฏิเสธ] [+อ่อนโยน]	เนื่องจากการซ่อมถนนหน้าบ้าน แม่จึงกลัวว่าลูกๆ จะออกไปเล่นข้างนอก แล้วเป็นอันตราย จึงสั่งกับลูกๆ ว่า “อย่าออกไปวิ่งเล่นกันนอกบ้านนะ”
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-ปฏิเสธ] [+อ่อนโยน]	โน้ตรู้สึกกระหายน้ำหลังจากที่เดินเลือกซื้อของอยู่เป็นเวลานาน จึงแวะซื้อ เครื่องดื่มที่ร้าน โดยโน้ตเลือกสั่งโกโก้ปั่น แต่ก็ไม่ได้ลืมกำชับพนักงานว่าให้ เพิ่มท็อปปิ้งด้วยจึงบอกกับพนักงานว่า “ใส่วิปครีมด้วยนะ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “นะ(2)” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “นะ(2)” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “นะ(2)” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 44 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย นะ(2) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [+ปฏิเสธ] [+อ่อนโยน]	10	สอดคล้อง
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-ปฏิเสธ] [+อ่อนโยน]	10	สอดคล้อง

คำลงท้าย ลี

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “ลี” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [+/-ปฏิเสธ] [+/-ปาก] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 45 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย ลี

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [+ปฏิเสธ] [-ปาก]	ขณะที่ผู้จัดการแผนกกำลังนำเสนอแผนงานใหม่ให้คณะผู้บริหารอยู่ พนักงานคนหนึ่งเข้าใจว่าการเสนอจบแล้วจึงลุกไปเปิดไฟ แต่ที่จริงแล้วผู้จัดการแผนกยังนำเสนองานไม่เสร็จ ผู้จัดการจึงบอกกับพนักงานที่ลุกไปว่า “คุณอย่าเพิ่งเปิดไฟสิ”
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-ปฏิเสธ] [-ปาก]	ขณะที่กำลังนำเสนอแผนงานใหม่ให้คณะผู้บริหาร ผู้จัดการฝ่ายโฆษณาเพิ่งนึกได้ว่าลืมหยิบแฟ้มงานมาจากโต๊ะทำงาน จึงสั่งผู้ช่วยให้ไปหยิบแฟ้ม โดยพูดสั่งว่า “คุณไปหยิบแฟ้มบนโต๊ะผมให้ทีสิ”
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-ปฏิเสธ] [+ปาก]	แอมกำลังช่วยแม่ทำกับข้าวอยู่ในครัว เมื่อผักข้าวเสร็จแม่จึงสั่งให้แอมหยิบจานมาใส่ โดยแม่สั่งแอมว่า “ไปหยิบจานมาให้แม่หน่อยสิ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “ลี” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “ลี” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “ลี” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 46 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย สิ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [+ปฏิเสธ] [-ปาก]	8	สอดคล้อง
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-ปฏิเสธ] [-ปาก]	8	สอดคล้อง
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-ปฏิเสธ] [+ปาก]	10	สอดคล้อง

คำลงท้าย ดิ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “ดิ” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [+/-ปฏิเสธ] [+ปาก] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 47 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย ดิ

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [+ปฏิเสธ] [+ปาก]	เพ็ญกับฟางเป็นพี่น้องกัน วันหนึ่งทั้งคู่ไปทานข้าวที่ร้านอาหาร พอคิดว่าเพื่อนของฟางโทรมา ฟางจึงรับสายแล้วคุยโทรศัพท์เสียงดัง เพ็ญรู้สึกว่ฟางคุยเสียงดังเกินไป จึงสั่งให้พี่สาวอย่าคุยเสียงดัง โดยสั่งฟางว่า “พี่ฟางอย่าคุยโทรศัพท์เสียงดังดิ”
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-ปฏิเสธ] [+ปาก]	ก้องกับกั้งเป็นพี่น้องกัน บ่ายวันหนึ่งขณะที่ก้องกำลังคุยโทรศัพท์อยู่กับเพื่อนอยู่ในห้องนั่งเล่น กั้งก็เดินเข้ามานั่งเล่นกีตาร์เสียงดังอยู่ใกล้ๆ ก้องไม่พอใจจึงสั่งให้น้องไปเล่นที่ห้องอื่น โดยก้องพูดว่า “ไปเล่นกีตาร์ที่อื่นดิ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบบรรณลักษณ์คำลงท้าย “ดิ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “ดิ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “ดิ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 48 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ดิ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

บรรณลักษณ์	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [+ปฏิเสธ] [+ปาก]	8	สอดคล้อง
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-ปฏิเสธ] [+ปาก]	8	สอดคล้อง

คำลงท้าย เอะ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “เออะ” มีบรรณลักษณ์คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-ปฏิเสธ] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับบรรณลักษณ์ดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 49 สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย เอะ

บรรณลักษณ์	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	บุษผายและเพื่อนๆ มีนัดกับอาจารย์ที่ปรึกษาช่วงพักเที่ยง หลังจากบุษผายและ
[-แสดงสถานภาพ]	เพื่อนๆ ทานอาหารกลางวันเสร็จก็เลยเวลาเที่ยงมา 30 นาทีแล้ว แต่เพื่อนบางคนยัง
[+สั่ง] [-ปฏิเสธ]	อยากจะไปทานของหวานกันอีก บุษผายกลัวว่าจะเลยเวลานัด จึงสั่งเพื่อนว่าให้รีบไปหาอาจารย์ จึงพูดว่า “รีบไปหาอาจารย์กันเอะ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบบรรณลักษณ์คำลงท้าย “เถอะ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “เถอะ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “เถอะ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 50 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย เถอะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

บรรณลักษณ์	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-ปฏิเสธ]	9	สอดคล้อง

คำลงท้าย ละ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “ละ” มีบรรณลักษณ์คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+/-ใหม่] [+บอกเล่า] [+คำถาม] [+สั่ง] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับบรรณลักษณ์ดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 51 สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย ละ

บรรณลักษณ์	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	คืนนี้พ่อกับแม่ของตำรวจออกไปงานเลี้ยง ตำรวจต้องอยู่บ้านคนเดียว แม่ของตำรวจ
[-แสดงสถานภาพ]	เป็นห่วงว่าลูกสาวจะต้องอยู่บ้านคนเดียวจึงกำชับตำรวจให้ล็อคประตูบ้านให้เรียบร้อย
[+สั่ง]	พร้อมกับสั่งว่า “ถ้าใครมาคดกริ่งหน้าบ้านก็อย่าเปิดประตูออกไปละ”
[-แสดงคำถาม]	มิกก็เป็นผู้สัมภาษณ์ถ่ายภาพของมหาวิทยาลัย วันนี้ชมรมกำลังประชุมกันว่า
[-แสดงสถานภาพ]	จัดกิจกรรมการถ่ายภาพ แต่ยังไม่ออกว่าจะทำกิจกรรมออกมาในรูปแบบไหนให้
[+คำถาม]	น่าสนใจ มิกก็จึงเสนอให้มีการจัดกิจกรรมถ่ายภาพนอกสถานที่ ซึ่งสมาชิกส่วนใหญ่ก็เห็นด้วย ดังนั้นประธานชมรมจึงถามสมาชิกต่อว่า “ถ้าอย่างนั้นเราจะไปจัดกิจกรรมถ่ายภาพนอกสถานที่ไหนกันดีละ”

ตารางที่ 51 (ต่อ)

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	โมคุยกับเพื่อนว่าตอนนี้น้ำหนักของเธอเพิ่มขึ้นจากเดิมมา 5 กิโลกรัม ทำให้ใส่เสื้อ
[-แสดงสถานการณ์]	อัดเวลาใส่ชุดทำงาน โมจึงบอกกับเพื่อนว่า “เราว่าจะลดน้ำหนักอย่างจริงจังแล้วละ
[+บอกเล่า]	”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “ละ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “ละ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “ละ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 52 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ละ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานการณ์] [+สั่ง]	10	สอดคล้อง
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานการณ์] [+คำถาม]	9	สอดคล้อง
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานการณ์] [+บอกเล่า]	10	สอดคล้อง

คำลงท้าย อะ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “อะ” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานการณ์] [+บอกเล่า] [+คำถาม] [-สั่ง] [-คาดการณ์] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 53 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย อะ

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	พจน์มีนัดไปเล่นบาสเกตบอลกับยุทธ ขณะที่ทั้งคู่กำลังนั่งรถไปสนาม
[-แสดงสถานภาพ]	บาสเกตบอลก็เห็นว่าท้องฟ้าเริ่มมีดครึ้ม พจน์จึงพูดกับยุทธว่า “อีกเดี๋ยวฝนจะ
[+บอกเล่า] [-คาดการณ์]	ตกมัยอะ”
[-แสดงคำถาม]	แดงไปเดินซื้อของที่ตลาดนัดกับเต๋ว วันนี้อากาศร้อนมากทำให้ทั้งสองรู้สึกไม่
[-แสดงสถานภาพ]	สบายตัว แดงจึงพูดกับเต๋วว่า “ทำไมวันนี้แดดแรงจังเลยอะ”
[+คำถาม] [-คาดการณ์]	

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “อะ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “อะ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “อะ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 54 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย อะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [-คาดการณ์]	6	สอดคล้อง
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+คำถาม] [-คาดการณ์]	8	สอดคล้อง

คำลงท้าย ใจ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “ใจ” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [-ตั้ง] [+คาดการณ์] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 55 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย ใจ

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	มิวจะขอยืมหนังสือนิยายจากเพื่อนมาอ่าน เมื่อเพื่อนถามมิวว่าจะขอยืมนิยายเรื่อง
[-แสดงสถานภาพ]	อะไร มิวจึงบอกว่าเรื่องคนดีไม่รัก แต่เพื่อนก็ยังจำไม่ได้อีก มิวจำได้ว่าไปซื้อ
[-สั่ง] [+คาดการณ์]	หนังสือเล่มนี้ด้วยกับเพื่อนที่ศูนย์หนังสือเมื่อเดือนที่แล้ว จึงบอกกับเพื่อนว่า “ก็เล่มที่ไปซื้อด้วยกันที่ศูนย์หนังสือใจ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “ใจ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “ใจ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “ใจ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 56 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ใจ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [-สั่ง] [+คาดการณ์]	10	สอดคล้อง

คำลงท้าย มั่ง

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “มั่ง” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [-แน่ใจ] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 57 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย มั่ง

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	แม่เรียกให้พ่อกับลูกๆ มาทานข้าวเช้า แต่ไม่เห็นพ่อมาทาน แม่จึงถามลูกว่าทำไม
[-แสดงสถานภาพ]	พ่อยังไม่มาทานข้าว ลูกคิดว่าพ่อกำลังเข้าห้องน้ำอยู่เพราะได้ยินเสียงปิดประตู
[+บอกเล่า] [-แน่ใจ]	ห้องน้ำแต่ไม่แน่ใจ จึงบอกกับแม่ว่า “สงสัยพ่อกำลังเข้าห้องน้ำอยู่ <u>มั่ง</u> ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “มั่ง” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “มั่ง” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “มั่ง” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 58 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย มั่ง ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [-แน่ใจ]	10	สอดคล้อง

คำลงท้าย เนอะ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “เนอะ” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [+แน่ใจ] [+ส่วนร่วม] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 59 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย เนอะ

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	บุ่มไปซื้อเสื้อกับเพื่อน บุ่มเลือกเสื้อที่ถูกต้องได้แล้ว และตั้งใจว่าจะซื้อเสื้อตัวนี้
[-แสดงสถานภาพ]	แน่นอน แต่บุ่มก็อยากให้เพื่อนที่ไปด้วยกันเห็นด้วยว่าเสื้อตัวนี้สวย เพราะเธอจะได้
[+บอกเล่า] [+แน่ใจ]	มีความมั่นใจในการใส่เสื้อตัวนี้มากขึ้น บุ่มจึงบอกกับเพื่อนว่า “เสื้อตัวนี้สวยดีเนอะ
[+ส่วนร่วม]	”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “เนอะ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “เนอะ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “เนอะ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 60 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย เนอะ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [+แน่ใจ] [+ส่วนร่วม]	10	สอดคล้อง

คำลงท้าย หรอก(1)

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “หรอก(1)” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม] [+ขัดแย้ง] [+ปฏิเสธ] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 61 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย หรือก(1)

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	ไบเคยได้รับมอบหมายให้ดูแลเรื่องการสัมมนานอกสถานที่ของแผนก ซึ่งไบเคยก็
[-แสดงสถานภาพ]	ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่ โดยงานที่ไบเคยต้องทำนั้นมีมากมายจน
[+บอกเล่า] [-คำถาม]	ต้องอยู่ทำงานดึกหลายวันทำให้ไหมเพื่อนร่วมแผนกคิดว่าไบเคยรับผิดชอบงานนี้
[+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม]	คนเดียวไม่ไหวแน่ๆ ด้วยความเป็นห่วง ไหมจึงอาสาช่วยแบ่งเบาจากไบเคย
[+ขัดแย้ง] [+ปฏิเสธ]	โดยไหมพูดกับไบเคยว่า “ฉันว่าเธอทำงานนี้คนเดียวไม่ไหวหรอก”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “หรือก(1)” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “หรือก(1)” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “หรือก(1)” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 62 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย หรือก(1) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ]	8	สอดคล้อง
[+บอกเล่า] [+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม]		
[+ขัดแย้ง] [+ปฏิเสธ]		

คำลงท้าย หรือก(2)

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “หรือก(2)” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม] [+ขัดแย้ง] [-ปฏิเสธ] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 63 สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณ์ของคำลงท้าย หรือก(2)

บรรณลักษณ์	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	ตายเป็นเพื่อนสนิทกับรุ่ง แต่ทั้งสองมีนิสัยต่างกันสุดขั้ว ตายมีนิสัยหัวๆ ลุๆ ส่วน
[-แสดงสถานภาพ]	รุ่งมีนิสัยแบบคนหนุ่ม ไม่ชอบความลำบาก ระหว่างที่ทั้งคู่กำลังเดินทางไปทานข้าว
[+บอกเล่า] [+แน่ใจ]	กลางวันที่ได้ยินเสียงประกาศว่าชมรมค่ายอาสาพัฒนาชนบทกำลังรับสมัครสมาชิก
[-ส่วนร่วม] [+ขัดแย้ง]	ตายสนใจจึงพูดว่าจะไปสมัครและเดินไปที่ชมรมทันที ตายเห็นรุ่งเดินตามมาจึง
[-ปฏิเสธ]	ถามว่ารุ่งจะไปสมัครเป็นสมาชิกชมรมด้วยหรือ รุ่งคิดว่าตายรู้แล้วว่าตนแค่เดินมา เป็นเพื่อนตายและแปลกใจว่าทำไมตายถึงไม่รู้ว่าคุณไม่ชอบทำกิจกรรมแบบนี้จึง บอกกับตายว่า “รุ่งแค่เดินมาเป็นเพื่อนตายเฉยๆ หรือก”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบบรรณลักษณ์คำลงท้าย “หรือก(2)” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “หรือก(2)” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “หรือก(2)” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 64 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย หรือก(2) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

บรรณลักษณ์	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม] [+ขัดแย้ง] [-ปฏิเสธ]	9	สอดคล้อง

คำลงท้าย หรือก(3)

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “หรือก(3)” มีบรรณลักษณ์คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม] [-ขัดแย้ง] [+ปฏิเสธ] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับบรรณลักษณ์ดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 65 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย หรือก(3)

อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	ไมค์เป็นคนขี้อาย ไม่โรแมนติกและไม่ค่อยทำอะไรพิเศษให้กับภรรยาของตนเองแม้ว่า
[-แสดงสถานภาพ]	วันนี้เป็นวันครบรอบวันแต่งงานของไมค์ ไมค์ไม่ได้คิดจะทำอะไรเป็นพิเศษอีกเช่นเคย
[+บอกเล่า] [+แน่ใจ]	เมื่อมีเพื่อนมาถามว่าวันนี้ไมค์จะทำอะไรให้แฟนในวันครบรอบวันแต่งงาน ไมค์จึง
[-ส่วนร่วม] [-ขัดแย้ง]	ตอบเพื่อนไปว่า “ก็ไม่ได้ทำอะไรให้เป็นพิเศษ <u>หรือก</u> ”
[+ปฏิเสธ]	

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “หรือก(3)” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “หรือก(3)” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “หรือก(3)” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 66 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย หรือก(3) ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ]	10	สอดคล้อง
[+บอกเล่า] [+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม]		
[-ขัดแย้ง] [+ปฏิเสธ]		

คำลงท้าย แหละ

จากบทสนทนา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย “ແລະ” มีอรรถลักษณะคือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า] [+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม] [-ขัดแย้ง] [+/-ปฏิเสธ] โดยผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายให้ตรงกับอรรถลักษณะดังกล่าว เพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มตัวอย่างจะยอมรับการใช้คำลงท้าย ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 67 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะของคำลงท้าย แหละ

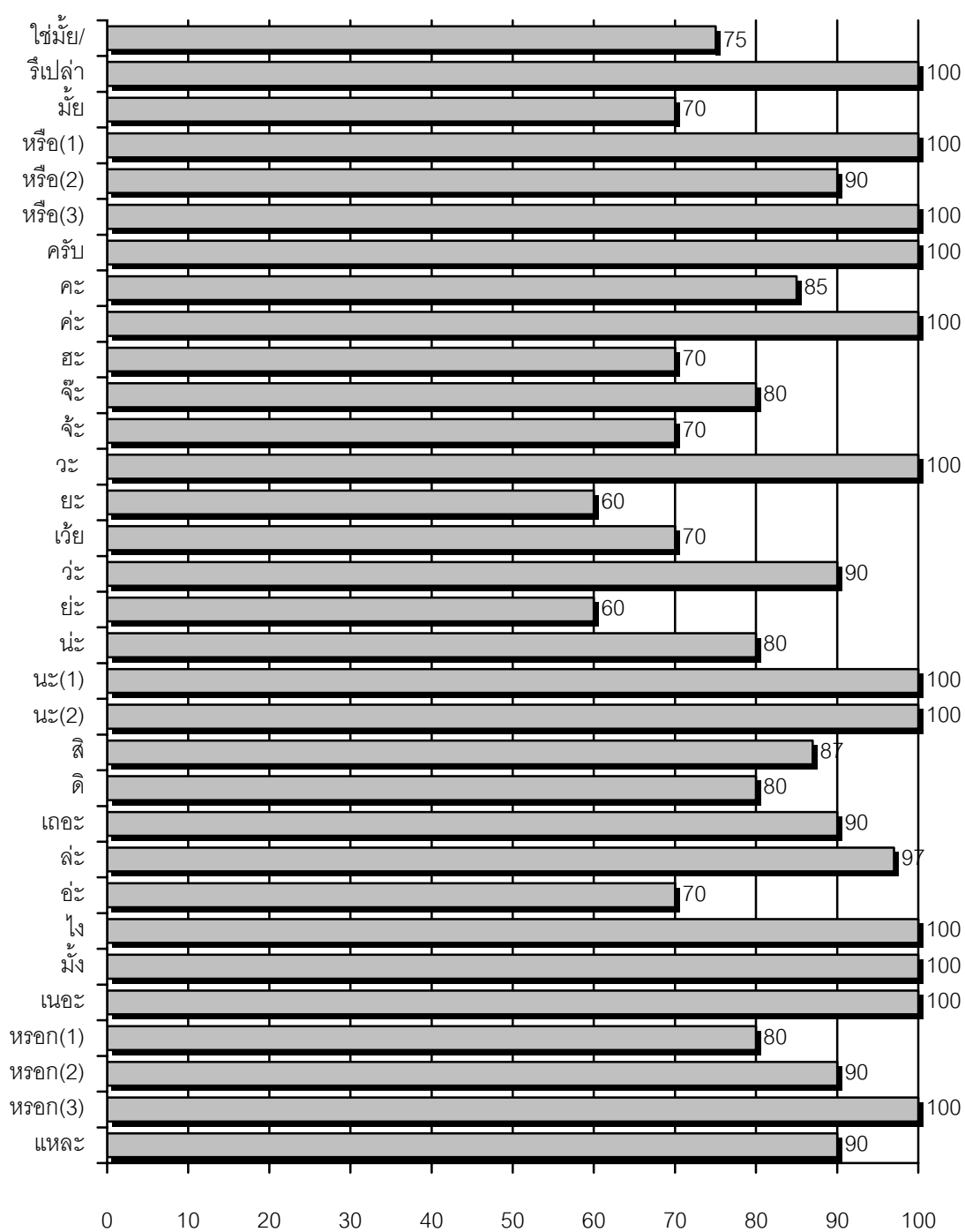
อรรถลักษณะ	สถานการณ์
[-แสดงคำถาม]	ชะเอมเป็นคนชอบทำอาหาร วันเกิดของคุณแม่ของชะเอมปีนี้ ชะเอมตั้งใจทำเค้ก
[-แสดงสถานภาพ]	ให้เป็นของขวัญโดยในงาน หลังจากร้องเพลงวันเกิดให้คุณแม่แล้ว ชะเอมก็ยกเค้ก
[+บอกเล่า] [+แน่ใจ]	ที่ตนเองทำมาให้คุณแม่เป่าเทียน คุณแม่เห็นเค้กแล้วก็ถามว่าชะเอมเป็นคนทำเค้ก
[-ส่วนร่วม] [-ขัดแย้ง]	ด้วยตนเองหรือ ชะเอมจึงตอบคุณแม่ไปด้วยความมั่นใจว่า “ใช่ค่ะ ชะเอมเป็นคนทำ
[-ปฏิเสธ]	เองแหละ”

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย “แหละ” ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับการใช้คำลงท้าย “แหละ” ในแต่ละสถานการณ์หรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย “แหละ” จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 68 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย แหละ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

อรรถลักษณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับผล การวิเคราะห์ของผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลการวิเคราะห์บทสนทนา และแบบสอบถาม
[-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+/-ใหม่] [+บอกเล่า] [-คำถาม] [+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม] [-ขัดแย้ง]	9	สอดคล้อง

เมื่อรวบรวมคะแนนจากแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คนแล้ว พบว่าผลการวิเคราะห์คำลงท้ายของผู้วิจัยสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างทุกสถานการณ์ ซึ่งเป็นการยืนยันว่าผู้วิจัยวิเคราะห์ความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำถูกต้อง ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2 แสดงคะแนนรวมจากแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง

2. สรุปผลองค์ประกอบประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยจากแบบสอบถาม

จากผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยจากแบบสอบถาม สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยได้ดังนี้

ไข่ม้อย/ไขเป่ล่า

+แสดงคำถาม
-ข้อมูลใหม่
+คาดคั้น

รีเป่ล่า

+แสดงคำถาม
-ข้อมูลใหม่
-คาดคั้น
+คาดการณ์

ม้อย

+แสดงคำถาม
-ข้อมูลใหม่
-คาดคั้น
-คาดการณ์
+คำตอบ

หรือ(1)

+แสดงคำถาม
-ข้อมูลใหม่
-คาดคั้น
+คาดการณ์
-ตรง

หรือ(2)

+แสดงคำถาม
-ข้อมูลใหม่
-คาดคั้น
-คาดการณ์
-คำตอบ

หรือ(3)

-แสดงคำถาม
-แสดงสถานการณ์
+คำถาม
+ข้อมูลใหม่

ครับ

-แสดงคำถาม
+แสดงสถานการณ์
+สุภาพ
-ปาก
+ชาย

คะ

-แสดงคำถาม
+แสดงสถานการณ์
+สุภาพ
-ปาก
-ชาย

ค่ะ

-แสดงคำถาม
+แสดงสถานการณ์
+สุภาพ
-ปาก
-ชาย
-คำถาม

ฮะ

-แสดงคำถาม
+แสดงสถานภาพ
+สุภาพ
+ปาก
+ชาย

จ๊ะ

-แสดงคำถาม
+แสดงสถานภาพ
+สุภาพ
+ปาก
-ชาย

จ๊ะ

-แสดงคำถาม
+แสดงสถานภาพ
+สุภาพ
+ปาก
-ชาย
-คำถาม

วะ

-แสดงคำถาม
+แสดงสถานภาพ
-สุภาพ
-บอกเล่า

ยะ

-แสดงคำถาม
+แสดงสถานภาพ
-สุภาพ
-บอกเล่า
-ชาย

เว้ย

-แสดงคำถาม
+แสดงสถานภาพ
-สุภาพ
-คำถาม

ว่ะ

-แสดงคำถาม
+แสดงสถานภาพ
-สุภาพ
-คำถาม
-สั่ง

ย่ะ

-แสดงคำถาม
+แสดงสถานภาพ
-สุภาพ
-คำถาม
-ชาย

นะ

-แสดงคำถาม
-แสดงสถานภาพ
+ข้อมูลใหม่
+ราคาถู

นะ(1)

-แสดงคำถาม
-แสดงสถานภาพ
+ข้อมูลใหม่
-ราคาถู

นะ(2)

-แสดงคำถาม
-แสดงสถานภาพ
+สั่ง
+อ่อนโยน

ลี

-แสดงคำถาม
-แสดงสถานภาพ
+สั่ง
-อ่อนโยน

ติ -แสดงคำถาม -แสดงสถานภาพ +สั่ง -อ่อนโยน +ปาก	เถอะ -แสดงคำถาม -แสดงสถานภาพ +สั่ง -ปฏิเสธ	ถ๊ะ -แสดงคำถาม -แสดงสถานภาพ
อะ -แสดงคำถาม -แสดงสถานภาพ -สั่ง	ไ -แสดงคำถาม -แสดงสถานภาพ -สั่ง +คาดการณ์	มั้ง -แสดงคำถาม -แสดงสถานภาพ +บอกเล่า -แนใจ
เนอะ -แสดงคำถาม -แสดงสถานภาพ +บอกเล่า +แนใจ +ส่วนร่วม	หรอ(1) -แสดงคำถาม -แสดงสถานภาพ +บอกเล่า +แนใจ -ส่วนร่วม +ขัดแย้ง +ปฏิเสธ	หรอ(2) -แสดงคำถาม -แสดงสถานภาพ +บอกเล่า +แนใจ -ส่วนร่วม +ขัดแย้ง -ปฏิเสธ
หรอ(3) -แสดงคำถาม -แสดงสถานภาพ +บอกเล่า +แนใจ -ส่วนร่วม -ขัดแย้ง +ปฏิเสธ	แหละ -แสดงคำถาม -แสดงสถานภาพ +บอกเล่า +แนใจ -ส่วนร่วม -ขัดแย้ง	

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทย รวมถึงยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาไทย โดยผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการวิจัยออกเป็น 2 ส่วนเพื่อให้สอดคล้องกับกับวัตถุประสงค์ คือ 1) การวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายจากบทสนทนา และ 2) การยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายโดยใช้แบบสอบถาม

ขั้นตอนการวิจัยส่วนที่หนึ่ง คือ การวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาไทย ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยการบันทึกการสนทนาจากกลุ่มตัวอย่างชาวไทยที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ มีถิ่นที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 20 คน เมื่อได้บทสนทนาที่บันทึกเสียงเป็นระยะเวลารวม 40 ชั่วโมงแล้ว ผู้วิจัยจึงถอดบทสนทนาเป็นตัวอักษรภาษาไทยเพื่อไปวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์การตัดสินคำลงท้าย ได้แก่ เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ เกณฑ์ทางความหมาย และเกณฑ์ทางเสียง พบคำลงท้ายจำนวน 32 คำ ได้แก่ ไหม้ย ไซ่เปล่า เป่ล่า หรือ มัย ครับ คะ ค่ะ สะ จ๊ะ จ๊ะ จัะ วะ ยะ เว้ย วะ ยะ นะ นะ สิ ดิ เอะ ละ อะ ัง มั้ง เนอะ หรือก แหละ

จากนั้นผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) เพื่อวิเคราะห์ความหมายและการใช้คำลงท้าย ผู้วิจัยพบว่า มีคำลงท้ายที่มีองค์ประกอบทางความหมายเหมือนกันสามารถใช้ได้ในบริบทเดียวกัน 3 กลุ่มได้แก่ 1. ไข่มัย/ไข่เปล่า 2. หรือ/หรือ และ 3. เอะ/เหอะ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า คำลงท้าย หรือ นะ และ หรือก มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่า 1 ลักษณะ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย 3 คำนี้เป็นคำลงท้ายพ้องรูป โดยคำลงท้ายหรือ มี 3 คำ ได้แก่ หรือ(1) หรือ(2) หรือ(3) คำลงท้าย นะ มี 2 คำ ได้แก่ นะ(1) นะ(2) คำลงท้าย หรือก มี 3 คำ ได้แก่ หรือก(1) หรือก(2) หรือก(3)

จากเกณฑ์ตัดสินค่าลงท้ายและทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบสามารถสรุปได้ว่า มีคำลง
ท้ายภาษาไทยทั้งหมด 32 คำ ได้แก่ ไ้ม่ม่ยั/ไ้ม่เป่ล่าเป่ล่า หรือ(1) หรือ(2) หรือ(3) มั้ย ครับ ค่ะ ค่ะ สะ

จี๋ จี๋ วะ ยะ เว้ย ว่ะ ย่ะ นะ(1) นะ(2) ลี ดิ เอะ สะ อะ ไ้ มั้ง เนอะ หรอก(1) หรอก(2) หรอก(3)
แหละ โดยคำลงท้ายทั้ง 32 คำนั้นสามารถจำแนกออกจากกันด้วยมิติความแตกต่างจำนวน 17 มิติ
ได้แก่ ชนิดของประโยค การแสดงสถานภาพ การแสดงคำถาม การปฏิเสธ ความสุภาพ ความ
อ่อนโยน การคาดการณ์ของผู้พูด การคาดคะเน การมีส่วนร่วม ความขัดแย้ง เพศของผู้พูด ความเข้าใจ
ภาษาปาก ความราชาชน การถามหาข้อมูล ความต้องการคำตอบ สถานการณ์เกิดตรงตามที่คาดการณ์
ไว้

ขั้นตอนการวิจัยส่วนที่สอง คือ การยืนยันผลการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายคำลงท้ายโดยใช้แบบสอบถาม ผู้วิจัยได้สร้างสถานการณ์การใช้คำลงท้ายต่างๆ ให้มีลักษณะทางความหมายตรงตามอรรถลักษณะที่ได้จากการวิเคราะห์บทสนทนา โดยคาดหวังว่าผู้ตอบแบบสอบถามจะยอมรับสถานการณ์ตรงกับที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้ ผลการวิจัยพบว่า ผู้วิจัยวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาไทยสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทุกคำ ซึ่งแต่ละคำมีอรรถลักษณะดังต่อไปนี้

คำถามท้าย ไข่ม้อยไขเป่ล่า มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [+คาดคะเน]

คำลงท้าย แปลว่า มี 4 อรรถลักษณะ คือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [-คาดค้น] [+คาดการณ์]

คำลงท้าย มี 5 วรรณยุกต์ คือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [-คาดคะเน] [-คาดการณ์]
[+คำตอบ]

คำลงท้าย หรือ(1) มี 5 อรรถลักษณะ คือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [-คาดคั้่น]
[+คาดการณ์] [-ตรง]

คำลงท้าย หรือ(2) มี 5 อรรถลักษณะ คือ [+แสดงคำถาม] [-ข้อมูลใหม่] [-คาดคั้น]
[-คาดการณ์] [-คำตอบ]

คำลงท้าย หรือ(3) มี 4 อรรถลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+คำถาม]
[+ข้อใหม่]

คำลงท้าย ครับ มี 5 อรรถลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ]
[-ปาก] [+ชาย]

คำลงท้าย คะ มี 5 อรรถลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ]
[-ปาก] [-ชาย]

คำลงท้าย ค่ะ มี 6 อรรถลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ]
[-ปาก] [-ชาย] [-คำถาม]

คำลงท้าย ฮะ มี 5 อรรถลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ]
[+ปาก] [+ชาย]

คำลงท้าย จ๊ะ มี 5 อรรถลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ]
[+ปาก] [-ชาย]

คำลงท้าย จั๊ มี 6 อรรถลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [+สุภาพ]
[+ปาก] [-ชาย] [-คำถาม]

คำลงท้าย วะ มี 4 อรรถลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ]
[-บอกเล่า]

คำลงท้าย ยะ มี 5 อรรถลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ]
[-บอกเล่า] [-ชาย]

คำลงท้าย เว้ย มี 4 อรรถลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ]
[-คำถาม]

คำลงท้าย วะะ มี 4 อรรถลักษณะ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ]
[+บอกเล่า]

คำลงท้าย ะ มี 5 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [+แสดงสถานภาพ] [-สุภาพ]
[-คำถาม] [-ชาย]

คำลงท้าย ะ มี 4 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+ข้อมูลใหม่]
[+รำคาญ]

คำลงท้าย ะ(1) มี 4 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+ข้อมูลใหม่]
[-รำคาญ]

คำลงท้าย ะ(2) มี 4 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง]
[+อ่อนโยน]

คำลงท้าย ี มี 4 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-อ่อนโยน]

คำลงท้าย ิ มี 5 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง] [-อ่อนโยน]
[+ปาก]

คำลงท้าย เอะ มี 3 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+สั่ง]

คำลงท้าย ่ะ มี 2 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ]

คำลงท้าย อะ มี 3 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [-สั่ง]

คำลงท้าย ิง มี 4 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [-สั่ง]
[+คาดการณ์]

คำลงท้าย ั้ง มี 4 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า]
[-แน่ใจ]

คำลงท้าย เอะ มี 5 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า]

[+แน่ใจ] [+ส่วนร่วม]

คำลงท้าย หรอก(1) มี 7 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า]
[+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม] [+ขัดแย้ง] [+ปฏิเสธ]

คำลงท้าย หรอก(2) มี 7 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า]
[+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม] [+ขัดแย้ง] [-ปฏิเสธ]

คำลงท้าย หรอก(3) มี 7 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า]
[+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม] [-ขัดแย้ง] [+ปฏิเสธ]

คำลงท้าย แหละ มี 6 วรรณลักษณ์ คือ [-แสดงคำถาม] [-แสดงสถานภาพ] [+บอกเล่า]
[+แน่ใจ] [-ส่วนร่วม] [-ขัดแย้ง]

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้วิจัยขอแนะนำการใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบไปใช้ในการศึกษาความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยถิ่นต่างๆ และในภาษาอื่นๆ เพื่อให้เข้าใจการใช้คำลงท้ายได้อย่างเป็นระบบมากยิ่งขึ้น

2. จากการวิเคราะห์ข้อมูลบทสนทนา ผู้วิจัยพบว่าการแปรเสียงของคำลงท้ายบางคำ ซึ่งการแปรเสียงเหล่านั้นอาจนำไปสู่การสื่อความหมายที่แตกต่างกันออกไป จึงอยากเสนอแนะให้ศึกษาการแปรเสียงของคำลงท้ายที่พบจากบทสนทนา

3. ผู้วิจัยพบว่าการใช้คำลงท้ายแสดงคำถามนั้น มีบางกรณีที่มีรูปประโยคเป็นคำถามแต่ไม่ได้มีหน้าที่เป็นคำถาม โดยมีความหมายอื่นแฝงอยู่ เช่น การเชิญชวน การแนะนำ การดักเตือน หรือการทักทาย เป็นต้น จึงอยากเสนอแนะให้มีการศึกษาประโยคคำถามในลักษณะนี้ให้ละเอียดมากยิ่งขึ้น

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กมลนา นาคะศิริ. 2541. การวิเคราะห์คำ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กาญจนา นาคสกุล. 2552. “ภาษาไทยวันนี้.” **สกุลไทย** (24 กุมภาพันธ์ 2552): 101.

กำชัย ทองหล่อ. 2525. **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: บำรุงสาสน์.

จิตรารัตน์ เกียรติไพบูลย์. 2525. คำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษาไทย : การวิเคราะห์
เชิงอรรถศาสตร์. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และ คณะ. 2547. **กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยม.1** กรุงเทพมหานคร:
อักษรเจริญทัศน์.

พัศพร ปุ่มสีดา. 2547. การศึกษาเชิงวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำลงท้ายในภาษาถิ่นบุรีรัมย์.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.

ภัทรา ปิณฑแพทย. 2549. การวิเคราะห์องค์ประกอบของคำลงท้ายภาษาเวียดนาม.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.

นววรรณ พันธุมธา. 2525. **ไวยากรณ์ไทย**. นครสวรรค์: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.

พิจิตรา พาณิชกุล. 2547. การศึกษาชื่อและระบบการทอขึ้นมัดหมี่ดั้งเดิมของคนไทยพวน
อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรีตามแนวอรรถศาสตร์ชาติพันธุ์. วิทยานิพนธ์
อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- เพียรศิริ วงศ์วิภานนท์. 2548. เอกสารการสอนชุดวิชา ภาษาไทย 3 เล่มที่ 2 หน่วยที่ 13. พิมพ์ครั้งที่ 12. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 319-323.
- วิจินตน์ ภาณุพงศ์. 2523. โครงสร้างภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์ กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สมจิตต์ รัตน์ลักษณ์. 2532. การศึกษาทางสัทศาสตร์ของคำลงท้ายในภาษาระยอง. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนันท์ อัญชลีกุล. 2547. ระบบคำภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุริยา รัตนกุล. 2544. อรรถศาสตร์เบื้องต้น. สถาบันภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท.
- โสมพิทยา คงตระกูล. 2539. การจำแนกความต่างตามเพศในการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และคำลงท้ายบอกความสุภาพของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2549. วิวิธภาษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- ศุภมาส เองฉ้วน. 2537. คำเรียกญาติภาษาจีนฮกเกี้ยนในภาคใต้ของประเทศไทยและเกาะปีนัง. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุดม ประมะคัง. 2532. คำลงท้ายในภาษาถิ่นขอนแก่น. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bhamoraput, A. 1972. **Final Particles in Thai**. Master of Science Thesis in Linguistics, Brown University.

- Cooke, J.R. 1989. **South-East Asian Linguistic Studies. Vol.4 Department of Linguistic Research School of Pacific Studies.** The Australian National University.
- Nida, E. 1979. **Componential Analysis of Meaning.** Mouton Publishers.
- Noss, R. B. 1964. **Thai Reference Grammar.** Washington D.C.:U.S. Government Printing Office.
- Peeyasantiwong, P. 1981. **Final Particles in Conversational Thai.** Doctor of Philosophy Thesis in Linguistics, the University of Michigan.
- Tamuang, M. 2003. **A Study of Final Particles in Myanmar.** Master of Science Thesis in Linguistics, Mahidol University.

ภาคผนวก

ตัวอย่างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยชุดที่ 1

เนื่องด้วย ดิฉันนางสาววรรณน เพียรเสมอ กำลังศึกษาระดับปริญญาโทสาขาวิชา
ภาษาศาสตร์ประยุกต์ ขณะนี้กำลังทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับภาษาไทย จึงขอความร่วมมือจากท่านใน
การทำแบบสอบถามชุดนี้ด้วยค่ะ ขอขอบคุณมากค่ะ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง อายุ.....ปี

ส่วนที่ 2 โปรดพิจารณาคำที่ขีดเส้นใต้ว่าเป็นคำแบบที่คนไทยใช้พูดกันหรือไม่ หากเป็นคำแบบที่
คนไทยใช้พูดกัน กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องยอมรับ หากไม่เป็นคำแบบที่คนไทยใช้พูดกัน
กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องไม่ยอมรับ (กรุณาทำทุกข้อ)

	สถานการณ์	ยอมรับ	ไม่ยอมรับ
1	ออมกับเก้เป็นรูมเมทกัน วันหนึ่งออมหามาพิก้าซื้อมือเรือนสีฟ้าไม่เจอ และนึกได้ว่าเก้เคยยืมมาพิก้าเรือนนี้ไปใส่ ออมแน่ใจว่าเก้เคยยืมและ ยังไม่ได้เอามาคืนแน่ๆ ออมจึงไปคาดคั้นถามเก้ว่า “แกยังไม่คืน นาค้าชั้นมา <u>ไข่ม้อย</u> ”		
2	เจี๊ยบนัดอาจารย์ที่ปรึกษาว่าจะไปหาที่ห้องพักตอน 11 โมง เมื่อถึง เวลานั้น เจี๊ยบจึงไปหาอาจารย์ที่ห้องพัก ซึ่งอาจารย์ก็รอเจี๊ยบอยู่ที่ห้อง แล้ว พออาจารย์เห็นเจี๊ยบ อาจารย์ก็ถามเจี๊ยบว่า “อ้าว มาแล้ว <u>หรอ</u> ”		
3	พรทิพย์นักข่าวสาวมีโอกาสได้ไปสัมภาษณ์นักธุรกิจรุ่นใหม่ไฟแรง เพื่อมาลงนิตยสารเศรษฐกิจที่ตนเองทำงานอยู่ โดยอยากจะถามความ คิดเห็นเกี่ยวกับเศรษฐกิจในขณะนี้ จึงตั้งคำถามว่า “ท่านมีความคิด เห็นอย่างไรเกี่ยวกับเศรษฐกิจในช่วงนี้ <u>ล่ะ</u> ”		
4	จุ่มเป็นเด็กสุภาพ เรียบร้อย เนื่องจากวันนี้เป็นวันหยุด จุ่มกับแม่จึงไป เดินซื้อของที่ห้างสรรพสินค้า จุ่มเห็นว่าจุ่มและแม่เดินเลือกซื้อของกัน มานานแล้ว คิดว่าแม่คงเมื่อย จุ่มจึงถามแม่ว่า “แม่เมื่อย <u>รีเปล่าจ๊ะ</u> ”		
5	แอร์คิดรถจ๊อบเพื่อนสนิทกลับบ้าน ระหว่างทางกลับบ้านนั้น จ๊อบขับ รถเร็วทำให้แอร์รู้สึกกลัวว่าจะเป็นอันตรายและเกิดอุบัติเหตุ แอร์จึง		

	สั่งให้จ๊อบขับรถช้าลง โดยพูดว่า “ไอ้จ๊อบแกขับรถดีๆ สิวะ”		
6	นุ่นไปช่วยเพื่อนสนิทเลือกซื้อกระเป๋า เพื่อนของนุ่นยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะซื้อใบไหนระหว่างใบสีขาวกับสีดำ จึงขอความคิดเห็นจากนุ่น นุ่นเห็นว่าใบสีขาวสวย จึงบอกกับเพื่อนไปว่า “ฉันว่าใบสีขาวสวยกว่าวะ”		
7	ปอนด์สังสรรค์กับเพื่อนๆ หลังจากที่ไม่ได้เจอกันนาน โดยต่างคนต่างถามถึงสารทุกข์สุกดิบของกันและกัน ปอเพิ่งย้ายบริษัทใหม่จึงบอกกับเพื่อนๆ ว่า “นี่เราย้ายไปทำงานที่บริษัทใหม่แล้วนะ”		
8	ขณะที่กำลังนำเสนอแผนงานใหม่ให้คณะผู้บริหาร ผู้จัดการฝ่ายโฆษณาเพิ่งนึกได้ว่าลืมหยิบแฟ้มงานมาจากโต๊ะทำงาน จึงสั่งผู้ช่วยให้ไปหยิบแฟ้ม โดยพูดสั่งว่า “คุณไปหยิบแฟ้มบนโต๊ะผมให้ทีสิ”		
9	ปุยฝ้ายและเพื่อนๆ มีนัดกับอาจารย์ที่ปรึกษาช่วงพักเที่ยง หลังจากปุยฝ้ายและเพื่อนๆ ทานอาหารกลางวันเสร็จก็เลยเวลาเที่ยงมา 30 นาทีแล้ว แต่เพื่อนบางคนยังอยากจะไปทานของหวานกันอีก ปุยฝ้ายกลัวว่าจะเลยเวลานัด จึงสั่งเพื่อนว่าให้รีบไปหาอาจารย์ โดยพูดว่า “รีบไปหาอาจารย์กันเถอะ”		
10	พจน์มีนัดไปเล่นบาสเกตบอลกับยุทธ ขณะที่ทั้งคู่กำลังนั่งรถไปสนามบาสเกตบอลก็เห็นว่าท้องฟ้าเริ่มมีดครึ้ม พจน์จึงพูดกับยุทธว่า “อีกเดี๋ยวฝนจะตกมัยอะ”		
11	ไบเคยได้รับมอบหมายให้ดูแลเรื่องการสัมมนานอกสถานที่ของแผนก ซึ่งไบเคยก็ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่ โดยงานที่ไบเคยต้องทำนั้นมีความยากจนต้องอยู่ทำงานดึกหลายวันทำให้ไหมเพื่อนร่วมแผนกคิดว่าไบเคยรับผิดชอบงานนี้คนเดียวไม่ไหวแน่ๆ ด้วยความเป็นห่วง ไหมจึงอาสาช่วยแบ่งเบาจากไบเคย โดยไหมพูดกับไบเคยว่า “ฉันว่าเธอทำงานนี้คนเดียวไม่ไหวหรอก”		

ตัวอย่างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยชุดที่ 2

เนื่องด้วย ดิฉันนางสาววรรณ เพียรเสมอ กำลังศึกษาระดับปริญญาโทสาขาวิชา
ภาษาศาสตร์ประยุกต์ ขณะนี้กำลังทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับภาษาไทย จึงขอความร่วมมือจากท่านใน
การทำแบบสอบถามชุดนี้ด้วยค่ะ ขอขอบคุณมากค่ะ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง อายุ.....ปี

ส่วนที่ 2 โปรดพิจารณาคำที่ขีดเส้นใต้ว่าเป็นคำแบบที่คนไทยใช้พูดกันหรือไม่ หากเป็นคำแบบที่
คนไทยใช้พูดกัน กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องยอมรับ หากไม่เป็นคำแบบที่คนไทยใช้พูดกัน
กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องไม่ยอมรับ (กรุณาทำทุกข้อ)

	สถานการณ์	ยอมรับ	ไม่ยอมรับ
1	นึ้มกับเฟิร์นขับรถไปเที่ยวทะเลด้วยกัน หลังจากเก็บของเข้าที่พัก เรียบร้อยแล้ว ทั้งสองกำลังจะไปเล่นน้ำทะเลกัน นึ้มจำได้ว่าบอกให้ เฟิร์นหยิบห่วงยางใส่รถมาด้วย แต่เมื่อนึ้มไปเปิดท้ายรถกลับหาห่วง ยางไม่เจอ นึ้มคิดว่าเฟิร์นลืมหยิบมาแน่ๆ จึงเดินกลับไปตลาดค้นถาม เฟิร์นเรื่องลืมหยิบห่วงยางมาว่า “แกล้มหยิบห่วงยางใส่รถมา <u>ใช่เปล่า</u> ”		
2	ปอคุยกับฝ่ายว่าช่วงปีใหม่นี้วางแผนว่าจะทำอะไร ฝ่ายบอกว่าวางแผน จะไปเที่ยวกับครอบครัว ปอจึงถามฝ่ายต่อว่า “ฝ่ายจะไปเที่ยวที่ไหน <u>หรือ</u> ”		
3	พัชชาได้รับมอบหมายให้เป็นคนจัดงานเลี้ยงปีใหม่ของบริษัท ซึ่ง พัชชาก็จัดออกมาได้อย่างดีเยี่ยม เป็นที่ประทับใจของทุกคน โดยเฉพาะคุณนายสมร ภรรยาของประธานบริษัท ในงานพัชชามี โอกาสได้พูดคุยกับคุณนาย ซึ่งคุณนายก็เอ่ยปากชมว่าพัชชาจัดงานได้ สนุกสนาน ประทับใจมาก โดยคุณนาย สมรพูดว่า “คุณจัดงานได้ ประทับใจดิฉันมากเลยนะ <u>คะ</u> ”		
4	จุ่มเป็นเด็กสุภาพ เรียบร้อย เนื่องจากวันนี้เป็นวันหยุด จุ่มกับแม่จึงไป เดินช้อปปิ้งกันที่ห้างสรรพสินค้า จุ่มเห็นว่าจุ่มและแม่เดินเลือกซื้อของ กันมานานแล้ว คิดว่าแม่คงเมื่อย จึงชวนให้แม่นั่งพัก แต่ไม่ยอมเมื่อย จึงบอกกับจุ่มว่า “แม่ยังไม่เมื่อย แต่ถ้าหนูเมื่อยเรานั่งพักกันก่อนก็ได้”		

	นะจ๊ะ”		
5	แนน ฟน เจน เป็นเพื่อนสนิทกัน โดยทั้งสามจบจากโรงเรียนสตรีประจำจังหวัดแห่งเดียวกัน ในงานเลี้ยงรุ่นประจำปี แนนไปงานนี้โดยคาดว่าจะเจอฝนมกับเจน แต่กลับเจอฝนคนเดียวจึงถามถึงเจน ฝนบอกแนนว่านี่กว่าแนนจะโทรชวนเจนมาด้วยจึงไม่ได้โทรชวน แนนจึงบอกกับฝนไปว่า “ชั้นนี่กว่าแแกโทรชวนแล้วนะลียะ”		
6	เย็นวันศุกร์ เพื่อนๆ ที่แผนกของพงษ์วาทแผนจะไปฟังเพลงกันที่ลานเบียร์ แต่พงษ์รู้สึกไม่ค่อยสบาย อยากกลับไปนอนพักผ่อนมากกว่า จึงบอกกับเพื่อนๆ ว่า “วันนี้กูขอตัว รู้สึกไม่ค่อยสบายว่ะ”		
7	เนื่องจากมีการซ่อมถนนหน้าบ้าน แม่จึงกลัวว่าลูกๆ จะออกไปเล่นข้างนอกแล้วเป็นอันตราย จึงสั่งกับลูกๆ ว่า “ลูกๆ จ้า อย่าออกไปวิ่งเล่นกันนอกบ้านนะ”		
8	ขณะที่ผู้จัดการแผนกกำลังนำเสนอแผนงานใหม่ให้คณะผู้บริหารอยู่ พนักงานคนหนึ่งเข้าใจว่าการเสนองานแล้วจึงลุกไปเปิดไฟ แต่ที่จริงแล้วผู้จัดการแผนกยังนำเสนอานไม่เสร็จ ผู้จัดการจึงบอกกับพนักงานที่ลุกไปว่า “คุณอย่าเพิ่งเปิดไฟสิ”		
9	คืนนี้พ่อกับแม่ของดาร์ออกไปงานเลี้ยง ดาร์จึงต้องอยู่บ้านคนเดียว แม่ของดาร์จึงเป็นห่วงว่าลูกสาวจะต้องอยู่บ้านคนเดียว จึงกำชับดาร์ให้ล็อคประตูบ้านให้เรียบร้อย พร้อมกับสั่งว่า “ถ้าใครมากดกริ่งหน้าบ้านก็อย่าเปิดประตูออกไปล่ะ”		
10	มิวจะขอยืมหนังสือนิยายจากเพื่อนมาอ่าน เมื่อเพื่อนถามมิวว่าจะขอยืมนิยายเรื่องอะไร มิวจึงบอกว่าเรื่องคนดีไม่รัก แต่เพื่อนก็ยังจำไม่ได้ชื่อ มิวจำได้ว่าไปซื้อหนังสือเล่มนี้ด้วยกันกับเพื่อนที่ศูนย์หนังสือเมื่อเดือนที่แล้ว จึงบอกกับเพื่อนว่า “ก็เล่มที่ไปซื้อด้วยกันที่ศูนย์หนังสือไง”		
11	ต่ายเป็นเพื่อนสนิทกับรุ่ง แต่ทั้งสองมีนิสัยต่างกันสุดขั้ว ต่ายมีนิสัยหัวาวๆ ลุๆ ส่วนรุ่งมีนิสัย แบบคุณหนู ไม่ชอบความลำบาก ระหว่างที่ทั้งคู่กำลังเดินทางไปทานข้าวกลางวันก็ได้ยินเสียงประกาศว่าชมรมค่ายอาสาพัฒนาชนบทกำลังรับสมัครสมาชิก ต่ายสนใจจึงพูดว่าจะไปสมัครและเดินไปที่ชมรมทันที ต่ายเห็นรุ่งเดินตามมาจึงถามว่ารุ่งจะไปสมัครเป็นสมาชิกชมรมด้วยหรือ รุ่งคิดว่าต่ายรู้แล้วว่าตนแค่เดินมาเป็นเพื่อนต่าย และแปลกใจว่าทำไมต่ายถึงไม่รู้ว่าคุณไม่ชอบทำกิจกรรมแบบนี้จึงบอกกับต่ายว่า “รุ่งแค่เดินมาเป็นเพื่อนต่ายเฉยๆ หรือ”		

ตัวอย่างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยชุดที่ 3

เนื่องด้วย ดิฉันนางสาววรรณน เพียรเสมอ กำลังศึกษาระดับปริญญาโทสาขาวิชา
ภาษาศาสตร์ประยุกต์ ขณะนี้กำลังทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับภาษาไทย จึงขอความร่วมมือจากท่านใน
การทำแบบสอบถามชุดนี้ด้วยค่ะ ขอขอบคุณมากค่ะ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง อายุ.....ปี

ส่วนที่ 2 โปรดพิจารณาคำที่ขีดเส้นใต้ว่าเป็นคำแบบที่คนไทยใช้พูดกันหรือไม่ หากเป็นคำแบบที่
คนไทยใช้พูดกัน กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องยอมรับ หากไม่เป็นคำแบบที่คนไทยใช้พูดกัน
กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องไม่ยอมรับ (กรุณาทำทุกข้อ)

	สถานการณ์	ยอมรับ	ไม่ยอมรับ
1	วินซื้อของขวัญวันเกิดมาให้ฉัน โดยคาดฉันน่าจะชอบของที่เขาซื้อมาให้ แต่เมื่อน้ำเปิดกล่อง ของขวัญกลับไม่แสดงสีหน้าว่าชอบ วินจึงถามฉันว่า “ไม่ชอบของขวัญที่ให้เธอ”		
2	จอยทำงานที่เดียวกับส้ม หลังเลิกงานจอยอยากให้ส้มไปซื้อของเป็นเพื่อน แต่ไม่รู้ว่าส้มจะว่าง ไปซื้อของเป็นเพื่อนกันหรือไม่ จอยอยากรู้ว่าส้มว่างหรือไม่ จึงถามส้มว่า “เย็นนี้ส้มว่างมั๊ย”		
3	อจธราเป็นเลขานุการบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง ทุกเช้าเธอจะต้องเข้าไปแจ้งตารางงานของแต่ละ วันให้เจ้านายทราบ วันนี้เจ้านายของเธอมึนระคว้น จึงถามอจธราว่าตารางงานวันนี้เป็นอย่างไร เธอจึงตอบไปว่า “วันนี้ตอนบ่ายโมง ท่านมีประชุมกับฝ่ายจัดซื้อค่ะ”		
4	ไอ้ตมีแฟนสาวชื่อแอน ซึ่งมีนิสัยเรียบร้อย น่ารัก เช่นวันหนึ่งไอ้ตพาแฟนไปทานอาหารเย็น ที่ร้านอาหาร ระหว่างทานข้าว ไอ้ตบังเอิญทำช้อนตก แอนอยากให้ไอ้ตเปลี่ยนช้อนคันใหม่ จึงเรียก พนักงานมาแล้วพูดว่า “ขอช้อนคันใหม่ให้พี่ด้วยค่ะ”		
5	อาร์ตจับคู่ทำรายงานกับเพื่อนสนิท โดยแบ่งงานกันทำคนละครึ่ง 1 วันก่อนส่งงาน อาร์ตไปถามเพื่อนว่าทำงานเสร็จหรือยัง เพื่อนบอกว่ายัง		

	ทำไม่เสร็จ อาร์ตจึงสั่งเพื่อนไปว่า “มึงรีบๆ ทำให้เสร็จเลยนะเว้ย”		
6	ฟ้ากับอ้มเป็นเพื่อนสนิทกัน เมื่อมีวันหยุดยาวทั้งสองมักจะไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกัน คราวนี้ ฟ้าชวนอ้มไปพัทยาช่วงวันหยุดยาวที่จะมาถึง แต่อ้มปฏิเสธ เพราะถูกบังคับให้ไปงานแต่งงานของ ญาติเป็นเพื่อนแม่ อ้มกลัวฟ้าอนิจจึงบอกกับฟ้าว่า “ที่จริงฉันก็ไม่ได้อยากไปกับแม่นักหรอกอะ”		
7	โน้ตรู้สึกกระหายน้ำหลังจากที่เดินเลือกซื้อของอยู่เป็นเวลานาน จึงแวะซื้อเครื่องดื่มที่ร้าน โดยโน้ตเลือกสั่งโกโก้ปั่น แต่ก็ไม่ได้ลิ้มกำขั้พนักงานว่าให้เพิ่มท็อปปิ้งด้วยจึงบอกกับพนักงานว่า “น้อง อย่าลืมใส่วิปครีมให้พี่ด้วยนะ”		
8	ก้องกับกั้งเป็นพี่น้องกัน ปายวันหนึ่งขณะที่ก้องกำลังคุยโทรศัพท์อยู่กับเพื่อนอยู่ในห้องนั่งเล่น กั้งก็เดินเข้ามานั่งเล่นกีตาร์เสียงดังอยู่ใกล้ๆ ก้องไม่พอใจจึงสั่งให้น้องไปเล่นที่ห้องอื่น โดยก้องพูดว่า “ไปเล่นกีตาร์ที่อื่นดิ”		
9	มิกก็เป็นสมาชิกชมรมถ่ายภาพของมหาวิทยาลัย วันนี้ชมรมกำลังประชุมกันว่าจะจัดกิจกรรม การถ่ายภาพ แต่ยังมีไม่ออกว่าจะทำกิจกรรมออกมาในรูปแบบไหนให้น่าสนใจ มิกก็จึงเสนอให้มีการ จัดกิจกรรมถ่ายภาพนอกสถานที่ ซึ่งสมาชิกส่วนใหญ่ก็เห็นด้วย ดังนั้นประธานชมรมจึงถามสมาชิกต่อว่า “ถ้าอย่างนั้นเราจะไปจัดกิจกรรมถ่ายภาพนอกสถานที่ที่ไหนกันดีล่ะ”		
10	แม่เรียกให้พ่อกับลูกๆ มาทานข้าวเช้า แต่ไม่เห็นพ่อมาทาน แม่จึงถามลูกว่าทำไมพ่อยังไม่มาทานข้าว ลูกคิดว่าพอกำลังเข้าห้องน้ำอยู่เพราะได้ยินเสียงปิดประตูห้องน้ำแต่ไม่แน่ใจ จึงบอกกับแม่ว่า “สงสัยพ่อกำลังเข้าห้องน้ำอยู่มั้ง”		
11	ไมค์เป็นคนเจ้าชู้ ไม่โรแมนติกและไม่ค่อยทำอะไรพิเศษให้กับภรรยาของตนเองแม้ว่าวันนี้เป็นวันครบรอบวันแต่งงานของไมค์ ไมค์ไม่ได้คิดจะทำอะไรเป็นพิเศษอีกเช่นเคย เมื่อมีเพื่อนมาถามว่าวันนี้ไมค์จะทำอะไรให้แฟนในวันครบรอบวันแต่งงาน ไมค์จึงตอบเพื่อนไปว่า “ก็ไม่ได้ทำอะไรให้เป็นพิเศษ หรืออ”		

ตัวอย่างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยชุดที่ 4

เนื่องด้วย ดิฉันนางสาววรรณน เพียรเสมอ กำลังศึกษาระดับปริญญาโทสาขาวิชา
ภาษาศาสตร์ประยุกต์ ขณะนี้กำลังทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับภาษาไทย จึงขอความร่วมมือจากท่านใน
การทำแบบสอบถามชุดนี้ด้วยค่ะ ขอขอบคุณมากค่ะ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง อายุ.....ปี

ส่วนที่ 2 โปรดพิจารณาคำที่ขีดเส้นใต้ว่าเป็นคำแบบที่คนไทยใช้พูดกันหรือไม่ หากเป็นคำแบบที่
คนไทยใช้พูดกัน กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องยอมรับ หากไม่เป็นคำแบบที่คนไทยใช้พูดกัน
กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องไม่ยอมรับ (กรุณาทำทุกข้อ)

	สถานการณ์	ยอมรับ	ไม่ยอมรับ
1	พืชกับแอมไปนั่งคุยกันที่ร้านกาแฟข้างออฟฟิศ โดยพืชสั่งกาแฟเอสเปรสโซ ส่วนแอมสั่งกาแฟ มอคค่า แต่เมื่อพนักงานนำกาแฟมาเสิร์ฟ กลับได้กาแฟเอสเปรสโซมา 2 แก้ว พืชคิดว่าพนักงานจตผิด จึงถามแอมว่า “เค้านี้กว่าเราสั่งเอสเปรสโซมา 2 แก้วรีเปล่า”		
2	บริษัทแห่งทัวร์แห่งหนึ่งเปิดรับสมัครพนักงานขาย ตำแหน่งผู้จัดการทัวร์ บอยสนใจจึงไปสมัคร และได้รับจดหมายเรียกตัวไปสัมภาษณ์ ระหว่างการสัมภาษณ์นั้น ผู้สัมภาษณ์ถามบอยว่าเคยทำงาน อะไรมาบ้างก่อนจะมาสมัครงานที่นี่ บอยจึงตอบไปว่า “ผมเคยทำงานเป็นมัคคุเทศก์มาก่อนครับ”		
3	เอกเป็นเด็กสุภาพ เรียบร้อย จึงเป็นที่รักของทุกคน ถ้ามีเวลาว่างเอกมักจะไปช่วยงานคุณลุงซึ่ง เป็นพี่ชายของแม่ที่ร้านขายของจนดึกเสมอ เนื่องจากพุ่มนี้เอกมีสอบ จึงอยากรีบกลับไปอ่านหนังสือ จึงบอกกับคุณลุงว่า “พอดีว่าพุ่มนี้มีสอบ วันนี้เอกขอกลับเร็วกว่าปกตินะฮะ”		
4	นัทกับโจเป็นเพื่อนสนิทกัน นัทอยากให้โจ ไปตีเทนนิสด้วยกันพุ่มนี้ แต่ไม่รู้ว่าโจว่างหรือเปล่า จึงถามโจว่า “พุ่มนี้มั่งว่างมั๊วะ”		
5	ภากับเพ็ญสองสาวเพื่อนสนิทกำลังพูดคุยกันเรื่องนักร้องเกาหลีที่ทั้ง		

	สองชั้นชอบ โดยทั้งคู่ วางแผนว่าจะซื้อดีวีดีคอนเสิร์ตของนักร้องเกาหลีที่จะวางจำหน่ายในวันพรุ่งนี้ ภาตั้งใจว่าจะไปซื้อดีวีดี วันแรกที่วางจำหน่ายเลย จึงบอกกับเพ็ญว่า “ฉันว่าจะไปซื้อที่ร้านหน้าปากซอยพรุ่งนี้เลยว้ย”		
6	ลูกๆ วิ่งเล่นกันเสียงดังขณะที่พ่อกำลังอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ที่ห้องนั่งเล่น พ่อจึงบอกกับลูกๆ ด้วยความรำคาญว่า “อย่ามาวิ่งเล่นกันแถวนี้ล่ะ”		
7	แอมกำลังช่วยแม่ทำกับข้าวอยู่ในครัว เมื่อผักข้าวเสร็จแม่จึงสั่งให้แอมหยิบจานมาใส่ โดยแม่ สั่งแอมว่า “ไปหยิบจานมาให้แม่หน่อยสิ”		
8	เพ็ญกับฟางเป็นพี่น้องกัน วันหนึ่งทั้งคู่ไปทานข้าวที่ร้านอาหาร พอดีว่าเพื่อนของฟางโทรมา ฟางจึงรับสายแล้วคุยโทรศัพท์เสียงดัง เพ็ญรู้สึก ว่าฟางคุยเสียงดังเกินไปจึงสั่งให้พี่สาวอย่าคุยเสียงดัง โดยสั่งฟางว่า “พี่ฟางอย่าคุยโทรศัพท์เสียงดังดิ”		
9	แดงไปเดินซื้อของที่ตลาดนัดกับเต้า วันนี้อากาศร้อนมากทำให้ทั้งสองรู้สึกไม่สบายตัว แดงจึง พูดกับเต้าว่า “ทำไมวันนี้แดดแรงจังเลยอะ”		
10	บุ่มไปซื้อเสื้อกับเพื่อน บุ่มเลือกเสื้อที่ถูกใจได้แล้ว และตั้งใจว่าจะซื้อเสื้อตัวนี้แน่นอน แต่บุ่มก็อยากให้เพื่อนที่ไปด้วยกันเห็นด้วยว่าเสื้อตัวนี้สวย เพราะเธอจะได้มีความมั่นใจในการใส่เสื้อตัวนี้มากขึ้น บุ่มจึงบอกกับเพื่อนว่า “เสื้อตัวนี้สวยดีนะ”		
11	อะเหมเป็นคนชอบทำอาหาร วันเกิดของคุณแม่ของอะเหมปีนี้ อะเหมตั้งใจทำเค้กให้เป็นของขวัญ โดยในงาน หลังจากร้องเพลงวันเกิดให้คุณแม่แล้ว อะเหมก็ยกเค้กที่ตนเองทำมาให้คุณแม่เป่า เทียน คุณแม่เห็นเค้กแล้วก็ถามว่าอะเหมเป็นคนทำเค้กด้วยตนเองหรือ อะเหมจึงตอบคุณแม่ไปด้วย ความมั่นใจว่า “ใช่ค่ะ อะเหมเป็นคนทำเองแหละ”		

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ –นามสกุล

นางสาววรรณมน เพียรเสมอ

วัน เดือน ปี ที่เกิด

วันที่ 2 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2524

สถานที่เกิด

จังหวัดราชบุรี

ประวัติการศึกษา

ศึกษาศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย) เกียรตินิยม

อันดับ 2 มหาวิทยาลัยศิลปากร

ทุนการศึกษาที่ได้รับ

โครงการสืบสานภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศิลปากร